

Denne fil er downloadet fra
Danmarks Tekniske Kulturarv
www.tekniskkulturarv.dk

Danmarks Tekniske Kulturarv drives af DTU Bibliotek og indeholder scannede bøger og fotografier fra bibliotekets historiske samling.

Rettigheder

Du kan læse mere om, hvordan du må bruge filen, på
www.tekniskkulturarv.dk/about

Er du i tvivl om brug af værker, bøger, fotografier og tekster fra siden, er du velkommen til at sende en mail til *tekniskkulturarv@dtu.dk*

FORSLAG TIL LOV
OM
FORSIKRING MOD FØLGER
AF ULYKKESTILFÆLDE

UDARBEJDET
PAA INDENRIGSMINISTERIETS FORANLEDNING
AF
ARBEJDERFORSIKRINGS-RAADET

KØBENHAVN
HARALD JENSENS BOGTRYKKERI
1915

368 For

1915.

FORSLAG TIL LOV

OM

FORSIKRING MOD FØLGER AF ULYKKESTILFÆLDE

AF

DR. MEDICINISKE VIDENSKABER, DR. MEDICIN, DR. JURIS

ANDERSEN, DR. MEDICIN, DR. JURIS

AF

DR. MEDICINISKE VIDENSKABER, DR. MEDICIN, DR. JURIS

DANV. 1888. 1889. 1890.

FORSLAG TIL LOV OM FORSIKRING MOD FØLGER AF ULYKKESTILFÆLDE

UDARBEJDET
PAA INDENRIGSMINISTERIETS FORANLEDNING
AF
ARBEJDERFORSIKRINGS-RAADET

KØBENHAVN
HARALD JENSENS BOGTRYKKERI
1915

DANMARKS TEKNISKE BIBLIOTEK

FORSLAG TIL LOV

OM

FORSIKRING MOD FØLGER AF ULYKKESTILFÆLDE

EDUARDET

FAA INDENRIGS- OG UDBENDELSERETS FORVALDNING

af

ARBEJDERFORSIKRINGS-RÅDET

KØBENHAVN

HARALD HENSEN BOKTRYKKERI

1915

DANMARKS TEKNISKE BIBLIOTEK

INDHOLDSFORTEGNELSE

	Side
Skrivelse fra Arbejderforsikrings-Raadet til Indenrigsministeriet i December 1911 angaaende Udarbejdelsen af Lovudkastet	1
Forslag til Lov om Forsikring mod Følger af Ulykkestilfælde	29
1. Kapitel (§ 1—7): Almindelige Bestemmelser.....	31
2. — (§ 8—16): Om Ulykkesforsikrings-Raadet.....	33
3. — (§ 17—21): Om Forsikringspligtens Ordning ...	37
4. — (§ 22—43): Om Forsikringskravene	39
5. — (§ 44—48): Om Anmeldelse af Ulykkestilfælde .	48
6. — (§ 49—53): Industri, Haandværk, Handel m.v...	51
7. — (§ 54—65): Søfart.....	52
8. — (§ 66—67): Fiskeri og mindre Skibsfart.....	57
9. — (§ 68—73): Landbrug, Skovbrug, Havebrug m.m.	58
10. — (§ 74): Statstilskud	60
11. — (§ 75—80): Slutnings- og Straffebestemmelser ..	60
Bemærkninger til Lovforslagets enkelte Paragrafer.....	65
I. Overslag over, hvor mange Personer nu er forsikrede, og hvor mange, der vil være forsikrede efter Lovfor- slaget	74
II. Overslag over, hvor stor en Udgift de foreslaaede Stats- tilskud vil medføre for Statskassen	76
III. Overslag over, hvor stor en Merudgift Forhøjelserne af Erstatningsbeløbene vil medføre for de Virksomheder, der hidtil har henhørt under Loven af 7/1 1898	80
Almindelige Bemærkninger om Lovforslaget	85
I. Cordt Trap	85
II. Slomann.....	88
III. Helweg og Bruun	88
IV. Gustavsen.....	107
V. Skydebjerg.....	108
VI. Munk Poulsen, Eriksen, Christoffersen.....	109
VII. H. P. Hansen.....	109
VIII. Sygekasseinspektøren	110
Undersøgelse vedrørende tilskadekomnes Arbejdsforhold efter Ulykkestilfældene — Erstatningernes Anvendelse	112

	Side
Skrivelse fra Arbejderforsikrings-Raadet til Indenrigsministeriet i	
Juli 1913 indeholdende Forslag til Ændringer i Lovudkastet	119
Ændringsforslag til § 52, 53, 74 og 76	124
Forslag til § 11.....	125
Skrivelse fra Arbejderforsikrings-Raadet til Direktørerne for	
»Arbejdsgivernes Ulykkesforsikring« og »Nordisk Ulykkes-	
forsikrings-Aktieselskab af 1898« med forskellige Spørgsmaal	
vedrørende Forandring af det oprindelige Udkast samt	
Svarskrivelse fra Direktørerne for de to paagældende Sel-	
skaber.....	128

TIL INDENRIGSMINISTERIET

Ved Skrivelse af 12. November 1910 (Nr. 13932) har det høje Ministerium anmodet Raadet om at udarbejde Udkast til en Lov, omfattende alle de Emner, der for Tiden findes fordelte mellem de nugældende Ulykkesforsikringslove.

Et saadant Udkast, mærket A, tillader Raadet sig hoslagt at fremsende.

Med Hensyn til dette Udkasts Tilblivelsesmaade bemærkes, at der til Grund for samme har ligget et Forslag, som er blevet udarbejdet af Raadets Kontor under Formandens Ledelse og derefter underkastet tvende Behandlinger paa Fællesmøder af samtlige Raadets Afdelinger. Dette oprindelige Forslag medfølger, mærket B. Endvidere vedlægges Aftryk af de skriftlige Bemærkninger og Ændringsforslag til Forslaget, som under dets Behandling er fremkommet fra Medlemmer af Raadet.

Ved Udarbejdelsen af Udkastet har Raadet i Henhöld til Udtalelserne i Ministeriets fornævnte Skrivelse navnlig haft for Øje:

- 1) at sammenarbejde de gældende Love til en enkelt Lov;
- 2) at udjævne Uoverensstemmelser i de nugældende Regler;
- 3) at afhjælpe praktiske Ulemper, der har vist sig ved Lovene;

4) at udvide den i de nyere Ulykkesforsikringslove indførte Forsikringspligt til alle Arbejdsgivere, som Loven paa lægger Forsikringsansvar;

5) at udvide Forsikringspligten til alle erhvervsdrivende, der anvender fremmed Arbejdskraft, og hvem der ikke hidtil har paahvilet en saadan Forsikringspligt;

6) at udvide Adgangen for Arbejdsgivere og selvstændige erhvervsdrivende til at tegne frivillig Forsikring med Statsunderstøttelse.

De under 1) og 2) opstillede Krav tør formentlig siges at være fyldestgjorte ved det foreliggende Udkast. Som det vil ses, indeholder Kapitlerne 1, 2, 3, 4 og 5 Bestemmelser, som gælder for alle forsikrede og Arbejdsgivere, og for saa vidt der i de nævnte eller i de følgende Kapitler indeholdes Særbestemmelser for enkelte Grupper af forsikrede eller Arbejdsgivere, er disse overalt begrundede i en efter Raadets Skøn nødvendig Hensyntagen til de paagældendes særlige Forhold.

Ved Udarbejdelsen af Bestemmelserne om, hvilke Arbejdsgivere der er Forsikringspligten undergivne, har Raadet — i Lighed med hvad der er Tilfældet med den engelske Ulykkesforsikringslov af 1906 — benyttet den Fremgangsmaade at medtage alle, der ikke er udtrykkelig undtagne, jfr. Udkastets § 49. Denne Fremgangsmaade er efter Raadets Formening den ene naturlige, naar det principielle Udgangspunkt maa siges at være, at alle Arbejdsgivere bør være forsikringspligtige. En Opregning af, hvilke Virksomheder Loven skal finde Anvendelse paa, kan vanskelig blive udtømmende, og Følgen heraf kan blive, at Arbejdsgivere, om hvis Forsikringspligt der ikke burde være Tvivl, intet Ansvar faar overfor deres Arbejdere.

Af de i det følgende fremsatte Bemærkninger til Forslagets enkelte Paragrafer vil det fremgaa, at Raadet paa flere Punkter har søgt at udfylde Mangler og raade Bod paa praktiske Ulemper ved den bestaaende Lovgivning, som dens Gennemførelse har bragt for Dagen. Men Raadet har desuden ikke anset sig for afskaaret fra at foreslaa Ændringer af principiel Natur, for saa vidt disse maatte siges at være en

videre Udvikling af de grundlæggende Synspunkter, hvorpaa vor Ulykkesforsikringslovgivning hviler. Derimod har Raadet anset det for bedst stemmende med de Anvisninger, som er givne i Ministeriets Skrivelse, ikke at komme ind paa en nærmere Drøftelse af disse grundlæggende Synspunkter og eventuelt foreslaa Grundlaget for Lovgivningen ændret.

Dog skal det bemærkes, at Medlem af Raadets Industri-, Søfarts- og Fiskeriafdeling, Kontorchef Cordt Trap, har ønsket fremhævet overfor Ministeriet, at han har stemt for, at det gældende System med Udbetaling af en Kapital en Gang for alle ved Invaliditet og Død afløses af en Renteydelse, naaar Talen er om større Invaliditeter paa f. Eks. 50 pCt. og derover. Da dette vanskelige og omstridte Spørgsmaal utvivlsomt fortjener den største Opmærksomhed, har man til de fra Raadets Medlemmer fremkomne Bemærkninger om Forslaget føjet Resultaterne af en Enquête over den Anvendelse, tilskadekomne i Jernindustrien og Murerfaget har gjort af de dem tillagte Erstatningsbeløb samt over deres Arbejdsforhold efter Erstatningens Udbetaling. Iøvrigt maa det siges, at der ikke fra de direkte interesseredes Side er kommet nogen almindelig Utilfredshed med det gældende System for Erstatningernes Udbetaling til Orde. —

Raadet skal herefter gaa over til at fremsætte nogle Bemærkninger om Udkastets vigtigste Bestemmelser, navnlig for saa vidt disse afviger fra den gældende Lovgivning.

Som det vil ses, er der i § 1, andet Stykke, optaget en Bestemmelse om, at skadelige Paavirkninger af højst nogle faa Dages Varighed, der skyldes Arbejdet eller de Forhold, hvorunder dette foregaar, og som medfører Forringelse af Erhvervsevnen eller Død, regnes lige med Ulykkestilfælde.

Til Begrundelse heraf skal henvises til, at Ulykkesforsikringen i Virkeligheden er en begrænset Invaliditets- og Efterladteforsikring. Begrænsningen er dobbelt, idet Forsikringen dels kun gælder Følger af skadelige Paavirkninger under Erhvervsarbejde, dels kun Paavirkninger, der virker pludseligt, saaledes at de saakaldte Erhvervssygdomme ikke kommer i Betragtning. Denne Udelukkelse af Erhvervssyg-

dommene lader sig kun begrunde ved Hensyn af praktisk Natur. Der har da ogsaa i nyere Ulykkesforsikringslove vist sig en Tendens til at udstrække Forsikringen til Følgerne af i hvert Fald visse Erhvervssygdomme. Den engelske Ulykkesforsikringslov af 1906 indeholdt saaledes i § 8 Bestemmelser om, at de i »Third Schedule« særlig nævnte Erhvervssygdomme i visse nærmere angivne Virksomheder skal regnes lig med Følger af Ulykkestilfælde. Af den nævnte Paragraf fremgaar det imidlertid, hvor store Vanskeligheder der er forbundne med Gennemførelsen af disse Bestemmelser. Netop fordi Bedriftssygdomme skyldes længere Tids skadelig Paavirkning, kan det ofte være meget tvivlsomt, hvilken af flere Arbejdsgivere der maa anses for den ansvarlige, og naar man kommer til det Resultat, at Sygdommen skyldes skadelig Paavirkning i flere Virksomheder, opstaar vanskelige Spørgsmaal om Erstatningens Fordeling mellem de forskellige Arbejdsgivere. Disse Vanskeligheder har ført til, at der er givet den engelske Regering Bemyndigelse til med Parlamentets Tilslutning at paabyde tvungen Forsikring for de Arbejdsgivere, som henhører til de Industrier, i hvilke Bedriftssygdommene forekommer.

Efter Raadets Formening er de praktiske Ulemper, der er forbundne med en Inddragelse af Erhvervssygdommene under Ulykkesforsikringslovgivningen saa betydelige, at man maa se bort fra en saadan Inddragelse, hvilket er saa meget mindre betænkeligt, som Erhvervssygdomme forekommer forholdsvis sjældent i dansk Industri, og Spørgsmaalet vel i det hele naturligt løses gennem en Lovgivning om almindelig Invalidforsorg. Derimod findes der en Gruppe af Tilfælde, som naturligt henhører under Ulykkesforsikringen, hvor den skadelige Paavirkning vel er af forholdsvis kort Varighed, men for langvarig til, at man kan tale om et »Ulykkestilfælde«. Som Eksempler kan nævnes det meget ofte forekommende Tilfælde, at en Vable med efterfølgende Betændelse opstaar efter nogen Tids Brug af et Arbejdsredskab, at en Fisker faar Seneskedebetændelse i Haanden efter lang Tids Roning, at en Sømand faar Koldbrand i Fødderne, fordi han under et Stormvejr, der har varet nogle Dage, hyppigt

har faaet kolde Fødder. Det er disse Tilfælde, Raadet har haft for Øje med Bestemmelsen i § 1, andet Stykke.

I § 3, første Stykke er optaget en Bestemmelse om, at Forsikringen ogsaa gælder Ulykkestilfælde, som bevisligt skyldes den forsikredes Forsøg paa Redning af Menneskeliv, naar dette sker i Sammenhæng med en Beskæftigelse, som omfattes af Loven. Tilsvarende Bestemmelser findes i Lov af 3. April 1900 § 1, jfr. Lov af 30. Marts 1906 samt Lov af 1. April 1905 § 9. Det synes rimeligt at give denne i sig selv naturlige Regel almindelig Anvendelse for hele det Omraade, Udkastet finder Anvendelse paa. Hermed maa sammenholdes § 73, sidste Stykke, hvorefter Erstatningerne skal godtgøres Forsikringsselskabet af Statskassen.

Udkastets § 3, andet Stykke, indeholder ændrede Bestemmelser angaaende Virkningen af, at den forsikrede har hidført Ulykkestilfældet ved grov Uagtsomhed. For sin Opfattelse af dette Begreb og af den rette Fortolkning af Bestemmelsen i Lov af 7. Januar 1898 § 1, andet Stykke, har Raadet gjort udførlig Rede i sin Beretning for Aaret 1900 S. 22—29. De her opstillede Grundsætninger har Raadet stedse fulgt, og det maa fastholde deres Berettigelse overfor det Andrag, der rettes imod dem i et Andragende af 3. Oktober d. A. fra Dansk Ulykkesforsikrings-Forening, som følger hermed tilbage. Raadet skal til dette Andragende bemærke, at Spørgsmaalet om udvist grov Uagtsomhed opstaar saa sjældent, at der ikke kan være Tale om, at dette Forhold kan have nogen Betydning for Selskabernes Præmieansættelse, at det i og for sig maa anses som et væsentligt Moment ved Afgørelsen af, om der er udvist grov Uagtsomhed, at der foreligger Overtrædelse af Forbud eller reglementariske Bestemmelser, men at det som Regel viser sig, at saadanne Bestemmelser ikke overholdes tilbørligt, samt endelig at Berøvelsen af Erstatning langt fra er det eneste og paa ingen Maade det mest passende Middel til at hindre de forsikrede i at udvise Uagtsomhed under Udførelsen af deres Arbejde. Det maa tværtimod vistnok siges, at det ofte er en i Forhold til den udviste Uforsigtighed urimelig streng Fremgangsmaa-

de at berøve den tilskadekomne hele Erstatningen. Endnu tvivlsommere bliver Sagen, naar Ulykkestilfældet har medført Døden, og man staar overfor den forulykkedes efterladte. Raadet, der har næret Betænkelighed ved helt at stryge Bestemmelsen om grov Uagtsomhed, har derfor fulgt det bl. a. af den engelske og franske Lovgivning givne Eksempel ved at foreslaa, at udvist grov Uagtsomhed efter Raadets nærmere Bestemmelse kan medføre Tab eller Nedsættelse af Erstatningen. Det vil ses, at denne Bestemmelse svarer til den i § 48 om Virkningen af, at en tilskadekomnen undlader at søge Lægehjælp.

Endvidere foreslaar Raadet, at Erstatningen kan fortæbes eller nedsættes, naar den tilskadekomne har hidført Ulykkestilfældet ved Tilsidesættelse af reglementariske Bestemmelser, som er holdt tilbørlig i Kraft eller ved hans Beruselse. Den sidste Tilføjelse er navnlig gjort af Hensyn til, at der ved Handlinger, som udføres under Beruselse, ofte vil savnes de subjektive Betingelser for, at der kan siges at være udvist grov Uagtsomhed, medens det paa den anden Side maa siges at ligge udenfor Formaalet med en Ulykkesforsikringslovgivning at yde Erstatning i Tilfælde, hvor Ulykken væsentligst er fremkaldt ved den paagældendes Beruselse.

Udkastets § 7 er indsat for at skabe Mulighed for, at der kan træffes internationale Overenskomster om, hvorledes der skal forholdes, naar en Bedrifts Virksomhed udstrækkes til en anden Stats Omraade, eller naar en indenlandsk Virksomheds Arbejdere midlertidig beskæftiges i en anden Stat. I Mangel af saadanne Overenskomster kan det nemlig ske, at de paagældende Arbejdere enten slet ikke er forsikrede, eller at de er forsikrede i Henshold til begge Staters Lovgivning. —

I Udkastets andet Kapitel er i § 8 foreslaaet en Bestemmelse om, at de Afgørelser, som det tilkommer Raadet at træffe, ikke kan indbringes for Domstolene. Det maa for Tiden anses for ganske uafgjort, hvorvidt og eventuelt i hvilket Omfang Raadets Afgørelser kan paakendes af Domstolene. I en Fogedkendelse er det

udtalt, at det ikke er uantageligt, at der tilkommer Raadet Afgørelsen af det Spørgsmaal, hvem der i et givet Tilfælde maa anses som Arbejdsgiver, jfr. Raadets Beretning for 1901 Bilag II Nr. 636. Paa den anden Side hedder det i en af Ning Herreds Politiret afsagt Dom, at Bestemmelserne i Lov af 7. Januar 1898 § 16 kun kan antages at fastslaa Raadets Kompetence i Forhold til Indenrigsministeriet, medens det ikke kan udelukke, at Raadets Kendelser kan paakendes af Domstolene. Da Lovens Hensigt, at de under samme hørende Kendelser skal træffes af en særlig sagkyndig Institution, som ved sin Sammensætning staar de forskellige interesserede Kredse særlig nær, herved ikke vil ske fuldstændig Fyldest, har man fundet det rettest, at det i Loven udtrykkelig fastslaaes, at Raadets Afgørelser ikke kan indbringes for Domstolene. Raadet har tillige følt sig tilskyndet hertil, fordi det vistnok er almindelig anerkendt, at de almindelige Domstole ikke egner sig til Afgørelse af de under Ulykkesforsikringslovgivningen hørende Sager ogsaa af den Grund, at det er af den største Betydning for de forsikrede, at Afgørelsen af deres Krav træffes saa hurtigt som muligt. Hvis en Sag bringes for Domstolene, vil det ofte have til Følge at den erstatningssøgende gaar økonomisk til Grunde, inden Dommen falder.

Angaaende Bestemmelserne om Raadets Sammensætning har der vist sig nogen Meningsforskel indenfor Raadet, idet nogle Medlemmer — der herved mener at være i Overensstemmelse med, hvad der forudsættes i Ministeriets Skrivelse — har ønsket Fiskeriafdelingen ophævet som selvstændig Afdeling og optaget i Søfartsafdelingen, saaledes at der til denne Afdeling knyttedes et nyt Medlem, der som Repræsentant for Fiskerne skulde deltage i Behandlingen af de under Fiskernes Ulykkesforsikring hørende Sager.

Mod at opretholde Fiskeriafdelingen som selvstændig Afdeling kan anføres, at det i Henhold til Lovene af 3. April 1900 og 30. Marts 1906 forsikrede Antal Personer er meget ringe i Sammenligning med dem, der er forsikrede i Henhold til de øvrige Ulykkesforsikringslove. Medens Medlemsantallet i Ulykkesforsikringsforeningen for danske Fiskere

for Tiden er omtrent 8500, kan det antages, at der under Loven af 7. Januar 1898 hører omtrent 140,000 Arbejdere, under Loven af 1. April 1905 omtrent 12,000, under Loven af 27. Maj 1908 omtrent 340,000. I Aaret 1910 afsagde Fiskeriafdelingen Kendelse i 94 Tilfælde, Søfartsafdelingen i 194, Industriafdelingen i 883 og Landbrugsafdelingen i 662 Tilfælde. Endvidere forekommer Afgørelse af forskellige Rets-spørgsmaal vedrørende Forsikringsansvar m. v. langt hyppigere i de to sidstnævnte Afdelinger end i de førstnævnte. Det maa derfor vistnok siges, at Fiskeriafdelingen medfører uforholdsmæssig store Administrationsomkostninger. Hertil kommer, at en Del af Raadets Medlemmer er af den Opfattelse, at Søfartsafdelingens Medlemmer, der repræsenterer et beslægtet Erhverv, vil behandle de under Fiskernes Forsikring hørende Sager med den tilbørlige Hensyntagen til de forsikredes Interesser, og for saa vidt særligt Kendskab til Fiskernes Erhvervsforhold skulde være fornødent, repræsenteres dette af Fiskermedlemmet.

Imidlertid er der fra de af Ministeriet valgte Medlemmer af Fiskeriafdelingen nedlagt en bestemt Indsigelse mod denne Afdelings Ophævelse. De gør gældende, at naar det er lykkedes at vinde en saa stor og glædelig Tilslutning til Fiskernes Ulykkesforsikring, har det i høj Grad været medvirkende, at Fiskerne har vidst, at deres Ulykkesforsikrings-sager blev afgjorte af en for disse særlig oprettet Afdeling af Raadet, at Interessen for Ulykkesforsikringen derfor vilde svækkes i høj Grad, hvis Afdelingen blev ophævet, samt at Fiskernes Erhvervsforhold i Virkeligheden er ganske forskellige fra Søfolkenes, hvorfor det er urimeligt at henlægge Fiskersagerne under Søfartsafdelingen.

Disse Betragtninger har været afgørende for et Flertal af Raadets Medlemmer, idet det er vedtaget med 9 Stemmer mod 6 at ønske Fiskeriafdelingen opretholdt.

Med Skrivelse af 31. Oktober d. A. har Ministeriet tilstillet Raadet til Erklæring et Andragende fra »Dansk Ulykkesforsikrings-Forening«, hvori denne Forening anholder om, at »Raadenes« Sammensætning ved Revisionen af Ulykkesforsikringslovene ændres saaledes, at et Medlem indstilles til Mi-

nisteriets Valg af de anerkendte Selskaber. Der tages herved formentlig væsentlig Sigte paa Raadets Industri- og Landbrugsafdeling, og Hensigten er antagelig, at disse Afdelingers Medlemsantal skal forøges med et Medlem, der indstilles af de anerkendte Selskaber.

Andragendet begrundes med, at den nuværende Ordning, hvorefter Lovens Fortolkning, Skadens Afgørelse helt og holdent ligger udenfor Forsikringsselskabets Omraade, har voldet Ulykkesforsikringsvæsenet meget betydelige Vanskeligheder.

Det skal gerne erkendes, at de anerkendte Selskaber har haft ret betydelige Vanskeligheder at kæmpe med. Men disse skriver sig saa godt som udelukkende fra, at Selskaberne, navnlig i Begyndelsen har ført en ødelæggende indbyrdes Konkurrence, og for Aktieselskabernes Vedkommende, at Konkurrencen med de gensidige Selskaber har været og stadig er vanskelig.

Selskaberne vilde have Grund til at beklage sig over, at Raadet besværliggjorde deres Forretningsførelse, saafremt Raadet var vaklende i sine Afgørelser, saaledes at det ikke var muligt at faa et fast Grundlag for Beregningen af Præmierne. Men herover klages der ikke, og kan der ikke klages. I Andragendet peges der kun paa to særlige Punkter, paa hvilke Ulykkesforsikrings-Sagkundskaben ikke kan være enig med Raadet. Det ene vedrører Spørgsmaalet om »Grov Uagtsomhed«. Herom har Raadet udtalt sig foran og skal kun atter fremhæve, at dette Spørgsmaals økonomiske Rækkevidde er ganske ringe. Dernæst omtales det, at Raadets Genoptagelse af foreløbige Afgørelser har voldet Forsikringsverdenen betydelige Vanskeligheder. Her sigtes til de Afgørelser, som Raadet træffer i Henhold til Bestemmelserne i Lov af 15. Maj 1903 § 16, Lov af 1. April 1905 § 35 og Lov af 27. Maj 1908 § 32. Raadet har imidlertid stedse bestræbt sig for at begrænse disse midlertidige Afgørelsers Antal saa meget som muligt. Man griber kun til denne Afgørelsesmaade i de Tilfælde — navnlig vedrørende »traumatisk Neurose« og enkelte Øjenbeskadigelser —, hvor Tilfældets fremtidige Forløb er saa usikkert, at det ikke kan forsvares overfor den

tilskadekomne at træffe en endelig Afgørelse. Iøvrigt foreligger der nu saa mange Aars Erfaringer for, hvor store Beløb der bliver tilkendt i genoptagne Sager, at Selskaberne maa kunne beregne den Risiko, der er forbunden med disse.

Medens Raadet saaledes ikke kan erkende, at der har vist sig nogen særlig Trang til, at Selskaberne bliver repræsenteret i det, kan det ej heller indrømme, at Billighed taler for en saadan Ordning. Gennem Ulykkesforsikringslovgivningen — her ses bort fra den frivillige Forsikring af Fiskere osv. — er der paalagt Arbejdsgiverne et vist Forsikringsansvar overfor deres Arbejdere. Udgifterne bæres under alle Omstændigheder af Arbejdsgiverne, hvad enten de — saaledes som de kan efter Loven af 7. Januar 1898 — selv løber Risikoen eller overfører den paa et Forsikringsselskab. Det er derfor fuldkomment rimeligt, at saavel Arbejdsgivere som Arbejdere er repræsenterede i Raadet, for at de ud fra deres forskellige Synspunkter kan øve Indflydelse paa Sagernes Afgørelse. Forsikringsselskaberne derimod er kun de Mellemled, som Arbejdsgiverne benytter sig af til Opfyldelse af deres Forpligtelse, og der ses derfor ikke at være nogen Grund til, at Selskaberne skal have Indflydelse paa, hvorledes Lovgivningen føres ud i Livet. At der skulde være særlige forsikrings-tekniske Hensyn, som trænger til Repræsentation, kan Raadet som nævnt ikke erkende.

Dernæst maa det erindres, at de anerkendte Selskaber falder i to meget forskellige Grupper, de gensidige og Aktieselskaberne. De gensidige Selskaber er Arbejdsgiverorganisationer, og det er for saa vidt urimeligt at give dem Repræsentation i Raadet, hvor Arbejdsgiverne alt er repræsenterede. Dernæst maa det bemærkes, at medens Aktieselskaberne, som rimeligt er, gør forretningsmæssige Hensyn gældende, er dette ingenlunde altid Tilfældet med de gensidige Selskaber. Som Ministeriet vil vide, er det endogsaa sket, at et anerkendt Selskab har indanket Afvisning af en hos det forsikrets Krav for Ministeriet. Det er derfor tvivlsomt, om en Repræsentant for Selskaberne paa fyldestgørende Maade kan træde i Skranken for de to Arter af Selskabers undertiden modstridende Interesser.

Endelig skal bemærkes, at det kan ventes, at Selskabernes Repræsentant i Tvivlstilfælde vil støtte Arbejdsgiverne i Raadet og saaledes forrykke den Ligevægt med Hensyn til Arbejdsgiveres og Arbejderes Repræsentation, som for Øjeblikket er til Stede.

Som nævnt tager Andragendet næppe Sigte paa Raadets Søfarts- eller Fiskeriafdeling, men heller ikke her er der efter Raadet Formening nogen Rimelighed i en Repræsentation for Selskaberne.

Det er klart, at saafremt det foreliggende Udkast bliver ophøjet til Lov, vil det medføre en meget betydelig Tilvækst til Raadets Arbejde og derfor nødvendiggøre en ikke ringe Forøgelse af dets Medhjælp, eventuelt en Omorganisation af Kontoret. Naar Raadet ikke paa nærværende Tidspunkt har fundet det formaalstjenligt at fremkomme med Forslag i saa Henseende, skyldes dette den Omstændighed, at et saadant Forslag i høj Grad vil være afhængigt af, hvor stor de forsikredes Kreds vil blive, og at det derfor formentlig vil være rettest at opsætte Forslaget, indtil der er større Klarhed herover. Det vil vistnok ogsaa være heldigst at gøre dette Emne til Genstand for særlig Lovgivning.

Ved § 13 er foreslaaet en Begrænsning af den hidtil ubetinget gældende Regel, at de af Raadet fastsatte Beløb ikke senere af dette kan nedsættes eller forhøjes. Det har undertiden — omend heldigvis meget sjældent — vist sig, at de Oplysninger, navnlig Lægeerklæringer, som forelaa Raadet ved dets Afgørelse af en Sag, var ufuldstændige eller positivt urigtige, saaledes at der vilde være blevet tillagt vedkommende en anden Erstatning — større eller mindre — end den, der tilkendtes ham paa det fejlagtige Grundlag. I saadanne Tilfælde har Raadet, naar det drejede sig om en for lille Erstatning, maattet paakalde vedkommende Selskabs Velvilje. Det maa derfor anses for ønskeligt, at der gives en legal Adgang til Genoptagelse af saadanne Sager. Der maa naturligvis fastsættes en Frist, indenfor hvilken Indsigelse skal fremsættes, og Raadet har her fundet det rettest at fore-

slaa de samme Frister, som gælder for Paaanke til Ministeriet.

§ 15 søger at imødekomme et Ønske, som gentagne Gange er fremsat til Raadet om at træffe Afgørelse med Hensyn til Ulykkestilfælde, som falder udenfor Ulykkesforsikringslovgivningen. Medens Raadet ikke har vægret sig ved at fremkomme med Udtalelser i enkelte Tilfælde, naar Omstændighederne talte derfor, har det ikke anset sig for berettiget til at paadrage det offentlige de Omkostninger, som vilde være en Følge af, at Raadet paatog sig Afgørelsen af Sager vedrørende hele Grupper af Personer, der ikke henhørte under Ulykkesforsikringslovgivningen. Da det imidlertid vil være af Betydning for Udviklingen af Ulykkesforsikringen her i Landet, om Raadet i videre Omfang end hidtil kunde træffe Afgørelse ogsaa for Tilfælde, der falder udenfor Lovgivningen, foreslaar Raadet, at der skabes Mulighed herfor, dog mod, at der betales en Kendelse derfor. Bestemmelsen vil antagelig navnlig faa Betydning for de Selskaber, som giver Arbejdsgivere Adgang til at tegne Forsikring efter Lovens Regler. —

Tredie Kapitel handler om Forsikringspligtens Ordning. I Overensstemmelse med, hvad der er Tilfældet i den gældende Ulykkesforsikringslovgivning foreslaas det, at Stat og Kommune skal være fritagne for Forsikringspligten, medens det iøvrigt i § 2 bestemmes, at de skal yde samtlige de af dem beskæftigede Tjenestemænd og Arbejdere Erstatning i Overensstemmelse med og under Iagttagelse af Lovens Regler. Naar Raadet har tilføjet, at dette dog for de af Staten beskæftigede Personers Vedkommende skal ske med de Lempelser, som af Hensyn til disses særlige Forhold maatte blive fastsat ved kongelig Anordning, skyldes dette den Omstændighed, at disse Personers særlig betryggede Stilling kan begrunde, at Erstatningen under visse Omstændigheder ikke udbetales, eller at Udbetalingen dog knyttes til særlige Betingelser. Raadet har tænkt sig, at Bestemmelserne i den for Københavns Kommune gældende Pen-

sionsvedtægt § 9 kunde tjene som Forbillede for den Ordning, som ønskes tilvejebragt ved den kongelige Anordning.

Efter Udkastet vil Forsikringspligtens Ordning som Regel svare til den, der er foreskrevet i Lovene af 1. April 1905 og 27. Maj 1908. Enhver Arbejdsgiver, hvem der paahviler Forsikringsansvar efter Loven, vil herefter have Pligt til at tegne Forsikring i et af Indenrigsministeren anerkendt gensidigt Selskab eller Selskab med begrænset Ansvar.

Formaalet med Forsikringspligtens Indførelse er at skaffe de forsikrede Garanti for, at de faar deres Krav opfyldte, naar de kommer til Skade. Erfaringen viser imidlertid, at den ovenfor omtalte Ordning ikke frembyder absolut Garanti i saa Henseende. Det er ved Gennemførelsen af begge de fornævnte Love forekommet, at Arbejdsgiveren ikke har opfyldt sin Forsikringspligt og vist sig ude af Stand til at fyldestgøre den erstatningsberettigedes Krav.

Der har blandt Raadets Medlemmer været Enighed om, at der ved Ulykkesforsikringslovgivningens Revision burde tilvejebringes en Ordning, der gav de erstatningsberettigede en ubetinget Sikkerhed for at faa deres Krav fyldestgjort. Blandt Slutningsbestemmelserne er i § 74 optaget Regler om, at der hos Arbejdsgivere, der er forsikringspligtige efter § 18, skal findes opslaaet en Plakat med Angivelse af Forsikrings-selskabet, hvori Forsikring er tegnet, samt en Plade, hvorpaa Selskabets Forsikringsmærker med Angivelse af, for hvor lang Tid Forsikringen gælder, skal opklæbes. Disse Regler svarer til dem, der er foreskrevne i Lov af 27. Maj 1908 § 24. Som tidligere nævnt har disse Regler, der er stødt paa en Del Kritik i Landbefolkningen, ikke kunnet forhindre, at der er forefaldet en Del Tilfælde, hvor Arbejdsgiverne ikke har tegnet Forsikring, og der er ogsaa ved Udkastets Behandling i Raadet fremkommet nogen Betænkelighed ved at give dem den almindelige Anvendelse, som her er foreslaaet, saa meget mere, som det kan ventes, at man i et stort Antal Tilfælde ikke vil rette sig efter dem.

I hvert Fald maa der træffes videregaaende Bestemmelser til Sikring af de erstatningsberettigedes Krav. I Udkastets § 20 er det foreslaaet, at saafremt der ikke maatte op-

naas hel eller delvis Dækning for Kravene hos Arbejdsgiveren eller i hans Bo, erholder de erstatningsberettigede det manglende udbetalt af Statskassen, paa hvilken da de Krav overføres, som den forsikrede eller hans efterladte maatte have paa Arbejdsgiveren eller Boet.

Dette Forslag skyldes kun Hensigtsmæssighedsgrunde. Efter de hidtil gjorte Erfaringer tør det forventes, at det kun bliver forholdsvis faa Erstatningskrav, der ikke vil kunne opnaas Dækning for hos Arbejdsgiveren, jfr. Beretning fra Raadets Industriafdeling for 1910 S. 6, nederst. Der synes da ingen Anledning at foreligge til at træffe omfattende Foranstaltninger for at tilvejebringe disse Beløb, f. Eks. som i Frankrig at opkræve en Skat hos samtlige forsikringspligtige Arbejdsgivere til et Fond. Man skal dog henlede Opmærksomheden paa det i »Indkomne Ændringsforslag til Udkastets enkelte Paragrafer« gængivne og under Forhandlingerne noget simplificerede Forslag til en ændret Affattelse af Udkast B.s § 22, hvorefter de Erstatningsbeløb, som der ikke kunde opnaas Dækning for hos Arbejdsgiveren eller i hans Bo, udbetales de berettigede af Raadet, som saa atter ved Kalenderaarets Udgang faar Beløbene refunderede af samtlige anerkendte Forsikringsselskaber. Naar man opfatter Ulykkesforsikringen som en Byrde, der kollektivt paalægges Landets Arbejdsgivere, kan der formentlig ikke fremsættes afgørende teoretiske Indvendinger mod denne Ordning, og saadanne Indvendingers praktiske Betydning er i hvert Fald ikke stor, da der som nævnt kun bliver Tale om forholdsvis smaa Beløb. Forslaget blev i Raadets Plenarmøde forkastet med 9 Stemmer mod 8.

Medens Forsikringen efter Udkastet som Regel vil blive baaret af anerkendte Selskaber, i hvilke de forsikringspligtige Arbejdsgivere skal tegne Forsikring, men dog saaledes at det er overladt til disse selv at afgøre, til hvilket anerkendt Selskab de vil overføre deres Risiko, har et Flertal af Raadets Medlemmer anset en noget strammere Organisation for ønskelig under visse Forhold. Det ejendommelige ved denne særlige Organisationsform er, at vedkommende Forsikringsforbund oprettes i Kraft af Lovens Paabud, at

samtlige Arbejdsgivere, for hvilke Forsikringsforbundet oprettes, uden videre betragtes som Medlemmer af dette uden Hensyn til, om de har anmeldt sig til det og betalt deres Medlemsbidrag, og at det som Følge heraf altid vil blive Forsikringsforbundet, der udreder de Erstatninger, som tilkendes Arbejdere hos de paagældende Arbejdsgivere. Naar der i Ud-kastets § 64 er foreslaaet oprettet et saadant Forsikringsforbund af de større Skibe, er Grunden den, at den i Henhold til Lov af 1. April 1905 oprettede »Danske Skibsrederes gensidige Forsikringsforening for Søfolk« allerede omfatter saa godt som alle Redere, og at de Fordele, som knytter sig til Forsikringsforbundene, her kan opnaas uden større Vanskeligheder. Med Hensyn til de i §§ 52 og 66 omhandlede Forsikringsforbund har Raadet været ledet af andre Bevæggrunde. Der er her Tale om Indhavere af ganske smaa Virksomheder, hvis økonomiske Evne næsten uden Undtagelse er meget ringe. Mange af dem vilde sikkert søge at unddrage sig deres Forsikringspligt, og dette vilde ofte lykkes dem, da en effektiv Kontrol med disse smaa Virksomheder, hvoraf mange har en kort Levetid, vilde være umulig. Hertil kommer, at de anerkendte Forsikringsselskaber ikke vilde gøre sig saa store Anstrengelser for at tegne Forsikring for disse smaa Arbejdsgivere som for de større. Agenternes Fortjeneste ved at tegne saadanne Forsikringer er forholdsvis ringe, Udgifterne ved Forsikringsbidragenes Opkrævning forholdsvis store. Der er derfor al Grund til at frygte, at disse smaa Arbejdsgivere i mange Tilfælde ikke vilde have forsikret deres tilskadekomne Arbejdere, og Følgen heraf vilde være Ruin for dem selv og betydelige Udgifter for Statskassen.

Forsikringsforbundenes Oprettelse vil betyde, at alle Arbejdere hos de paagældende Arbejdsgivere er forsikrede, hvoraf iøvrigt atter følger, at de betydelige Udgifter til Erhvervsprovision, som følger med den private Forsikringsvirksomhed, bortfalder, endvidere at ingen Arbejdsgiver ruineres, fordi han ikke har betalt sin Præmie. Det tør forventes, at Forsikringsforbundene, der kan være faglige eller i hvert Fald bestaa af faglige Afdelinger, vil have lettere end et almindeligt Forsikringsselskab ved at opkræve Præmierne,

hvilket de iøvrigt har en langt større Interesse i end Forsikringsselskaberne, da de under alle Omstændigheder skal betale Erstatningerne. —

I fjerde Kapitel omhandles Forsikringskravene.

Medens Raadet principielt fastholder den bestaaende Ordning, hvorefter det er de forsikredes egen Sag, eventuelt ved Indmeldelse i en anerkendt Sygekasse, at sikre sig den fornødne Sygebehandling, har man dog anset det for rettest at gøre en Undtagelse herfra i de Tilfælde, hvor den tilskadekomne vel er Medlem af en Sygekasse, men denne ikke yder en Behandling, navnlig Specialistbehandling, som skønnes fornøden til at opnaa den bedst mulige Helbredelse. Det har undertiden vist sig, at en tilskadekomnen har maattet anvende en betydelig Del af sin Erstatning f. Eks. til Behandling af Øjenspecialist, uagtet han var Sygekassemedlem.

Raadet har endvidere ment, at det burde paahvile Forsikringsselskabet at yde Bandager, kunstige Lemmer, Brillor og lignende Hjælpemidler, som findes fornødne, medens Sagen er under Raadets Behandling, med mindre den tilskadekomne er Medlem af en Sygekasse, der yder saadanne Hjælpemidler.

Endelig er det foreslaaet, at Understøttelse, som af det offentlige er ydet en tilskadekomnen til Sygebehandling i Anledning af Ulykkestilfældet, medens Sagen er under Raadets Behandling, ikke betragtes som Fattighjælp i Forhold til den understøttede. Denne Bestemmelse, som jo har mange Forbilleder i den senere Tids Lovgivning, synes naturlig i Betragtning af, at adskillige ikke kan blive Medlemmer af anerkendte Sygekasser, og at det overhovedet bør undgaas, at Personer, der er ulykkesforsikrede, mister deres borgerlige Rettigheder som Følge af et dem overgaaet Ulykkestilfælde.

Nogle Medlemmer har ønsket, at den nugældende Karenstid paa 13 Uger ved Dagpengeydelsen bør nedsættes til 8 eller 10 Uger. Dette har imidlertid et Flertal

modsat sig, idet man har ment, at Valget maa staa imellem enten at blive staaende ved den nugældende Karenstid, der har sin naturlige Begrundelse i Bestemmelsen i Sygekasselovens § 22, 1ste Stykke, eller at reducere Karenstiden betydeligt eller helt ophæve den, saaledes som man har gjort i nogle fremmede Lande, hvilket man imidlertid maa fraraade af Hensyn til de administrative Vanskeligheder, der er forbundet dermed, og den betydelige Forøgelse af Arbejdsgiverenes økonomiske Byrde, det vil medføre. Da Pengehjælpen efter Bestemmelsen i Sygekasselovens § 22, 1ste Stykke, kan være helt eller delvis opbrugt paa Grund af Sygdom i de forudgaaende 12 Maaneder, har man tilføjet en Bestemmelse om, at Dagpengene begynder at løbe fra det Tidspunkt, da Ydelse af Pengehjælp fra Sygekassen ophører, dog ikke senere end fra Begyndelsen af den 14. Uge efter Ulykkestilfældets Indtræden.

Nogle ny Bestemmelser vedrører Personer, der aftjener deres Værnepligt og samtidig opfylder Betingelserne for Dagpengeret efter Loven. Da disse Personer under alle Omstændigheder ved Militærtjenesten vil være afskaarne fra at deltage i Erhvervsarbejde, synes det rimeligt, at deres Dagpenge bortfalder, for saa vidt og saa længe de aftjener deres Værnepligt. Af humane Grunde har man derimod foreslaaet, at Personer, der er saaledes økonomisk afhængige af den tilskadekomne, at de i Tilfælde af hans Død vilde have Krav paa fuld Erstatning, er berettigede til at oppebære de Dagpenge, der vilde have tilkommet ham.

Tilsvarende Regler foreslaas for tilskadekomne, der hen-sidder i Fængsel.

Dagpengenes Maksimumsstørrelse foreslaas forhøjet til 2 Kr. 50 Øre (nu 2 Kr.), hvilket synes naturligt baade i Betragtning af, at Erstatningerne overhovedet foreslaas forhøjede, og at en Dagpenge af 2 Kr. utvivlsomt er utilstrækkelig til Underhold under Byforhold, særlig naar den tilskadekomne har en talrig Familie. Envidere foreslaas det, at Dagpengene skal udgøre $\frac{2}{3}$ af Daglønnen i Stedet for som nu $\frac{3}{5}$. Med § 26 maa sammenholdes § 41, sidste Stykke, uden

hvilken Dagpengene aldrig vilde kunne blive mindre end 1 Kr. 33 Øre, nemlig $\frac{2}{3}$ af 600 : 300.

Som ovenfor antydet har Raadet foreslaaet Erstatningerne ved Invaliditet og Død forhøjede, medens man samtidig har optaget den i Lovene af 1. April 1905 og 27. Maj 1908 gældende Regel, at der ikke ydes Erstatning for en Forringelse af Erhvervsevnen, der er under 10 pCt. Maksimalbeløbene ved blivende Nedsættelse af Arbejdsevnen vil, som det ses, bevæge sig mellem 6000 og 3600 Kr., ved Død mellem 4000 og 2400 Kr. Herved er dog at bemærke, at det af Bestemmelserne i § 41 følger, at for Landarbejdere samt Tyende i Landbruget og frivilligt forsikrede er det ikke den enkeltes Løn, men en for alle fastsat Aarsfortjeneste, der lægges til Grund for Beregningen af Erstatningen. For alle andre lægges derimod den individuelle Løn til Grund, for saa vidt denne er mellem 600 og 1000 Kr. Raadet har foreslaaet dette, fordi det formentlig ikke kan gaa an at se bort fra de store Forskelligheder i Lønhojden, som findes indenfor Industrien. Mod en saadan Hensyntagen til den individuelle Løn er navnlig antørt, at de unge, lavtlønnede Arbejdere stilles ugunstig i Forhold til de ældre indenfor samme Fag. Denne Indvendings Betydning afsvækkes imidlertid en Del ved, at de yngre Arbejdere har en langt større Tilvænningsmulighed end de ældre, og der er yderligere taget Hensyn til den derved, at Minimumsgrænsen i Udkastet er 600 Kr., medens den i Lov af 7. Januar 1898 er 300 Kr.

I Henhold til Beregninger, som er anstillede af Medlemmer af Raadets Industriafdeling, Murmester Bruun og Direktør Helweg, kan det ventes, at den foreslaaede Forhøjelse af Erstatningerne for det Omraade, som Loven af 7. Januar 1898 omfatter, vil andrage omtrent 12 pCt. Denne Forhøjelse kan i sig selv ikke siges at være særlig stor og retfærdiggøres efter Flertallet af Raadets Medlemmers Formening ganske ved den Stigning i Arbejdslønnen, som har fundet Sted, siden Loven af 7. Januar 1898 traadte i Kraft. Som det vil fremgaa af »Almindelige Bemærkninger om Lovforslaget«

S. 97 o. f., har Medlemmer af Raadets Industriafdeling Bruun og Helweg udtalt sig mod Forhøjelsen.

Medens den Erstatning, der tilkommer unge Arbejdere, som tidligere berørt undertiden kan synes for lav, er det omvendte ofte Tilfældet, naar Talen er om ældre Arbejdere. Dette er navnlig blevet meget iøjnefaldende ved Genførelsen af Loven af 27. Maj 1908, idet en langt større Del af Landbrugets Arbejdskraft befinder sig i de ældre Aldersklasser end Arbejdskraften i de andre Erhverv. Den Erstatning, som efter Lovens almindelige Regler vilde tilkomme saadanne ældre Personer, vil for dem, omsat i Livrente have en betydelig større Værdi end for yngre Personer. Raadet har derfor i Udkastets § 33 foreslaaet en simpel Regel, hvorefter der uden nogen Vilkaarlighed vil kunne raades Bod paa dette Forhold. Da en Persons »Værdi som Forsørger« aftager med Alderen, har man fundet det rigtigt, at den samme Regel kommer til Anvendelse paa Erstatningen ved Død, jfr. Udkastets § 35, andet Stykke.

Udkastets Regler om de efterladtes Adgang til Erstatning afviger paa flere vigtige Punkter fra den nu gældende Ordning.

At Enkemænd ligestilles med Enker, naar den afdøde Kvinde regelmæssigt og i væsentligt Omfang deltog i Familiens Erhvervsarbejde maa efter Raadets Formening anses for rimeligt, da Hustruens Død under saadanne Forhold, der navnlig forekommer paa Landet, maa siges at være en lige-saa alvorlig Katastrofe som Mandens for Familien.

Efterlader en omkommen sig en erstatningsberettiget Enke, vil hele Erstatningsbeløbet efter den gældende Lovgivning tilkomme denne med Udelukkelse af hans Børn. Dette synes navnlig urimeligt, naar Talen er om Børn, som Enken ikke er Moder til, og som hun maaske slet ingen Interesse har for. Men selv naar Talen er om Fællesbørn, kan det meget ofte være ønskeligt at sikre disse et Beløb, som er unddraget Moderens (eventuelt Faderens) Raadighed. Trangen hertil har meldt sig saa stærkt, at Raadet i mangfoldige Tilfælde med Enkens Billigelse har sat en Del af Erstatningssummerne fast til Fordel for Børnene.

Raadet maa derfor anse det for meget ønskeligt, om der kunde gives det en legal Beføjelse til at sikre Børnene en Del af Erstatningsbeløbet, og det er det, Udkastets § 35 a), 3die Stykke gaar ud paa. Billighed taler for, at Enken (Enkemanden) faar Hovedparten af Erstatningen, hvorfor man har foreslaaet, at Børnenes Andel ingensinde kan overskride en Trediedel af den samlede Erstatningssum.

For Lovene af 3. April 1900 samt 30. Marts 1906, 1. April 1905 og 27. Maj 1908 gælder den Regel, at saafremt en afdød ikke efterlader sig erstatningsberettiget Enke eller Børn, kan Erstatning ikke alene tillægges Personer, han forsørgede, da Ulykken skete, men ogsaa saadanne, til hvis Forsørgelse han kun ydede Bidrag. Medens der er al Anledning til at optage en saadan Bestemmelse i den ny Lov trods de overordentlige Vanskeligheder, der ofte er forbundne med at faa Understøttelsens Omfang oplyst, synes den i de nævnte Love fastsatte Overgrænse paa 800 Kr. for, hvad der kan tillægges den enkelte erstatningsberettigede, at burde bortfalde. Den lader sig i og for sig vanskelig begrunde, og der forekommer ikke faa Tilfælde, hvor man vel ikke kan sige, at den afdøde har ydet fuld Forsørgelse, men hvor han dog har bidraget saa væsentlig til den erstatningsberettigedes Underhold, at 800 Kr. forholdsmæssig maa siges at være for ringe en Erstatning. Den eneste rimelige Maalestok synes at være den i Udkastet foreslaaede, hvorefter Erstatningen afpasses efter Bidragets Størrelse.

Bestemmelsen i § 40, 1ste Punktum, ændrer den tilsvarende Bestemmelse i den gældende Lovgivning paa en saadan Maade, at det er udelukket, at en Person, der modtager Pension fra Staten i Anledning af et Ulykestilfælde, derved stilles ringere, end om vedkommende fik Erstatning efter Loven.

Udkastets § 43 søger at fastslaa mere formaalstjenlige og rationelle Regler for Raadets Indflydelse paa Erstatningssummernes Anvendelse end de hidtil gældende. Den stødende Sammenstilling af Kvinder og unyndige Personer er undgaet. Dernæst er der givet Raadet en større Frihed med Hensyn til Beløbenes Anbringelse, hvor

en Indgriben skønnes nødvendig. Efter den gældende Lovgivning er der — undtagen hvor der er Tale om Kvinder og umyndige Personer — kun givet Raadet Valget mellem Udbetaling til fri Raadighed og Indkøb af Livrente, det sidste endda begrænset ved nogle meget vilkaarlige Aldersgrænser. At indkøbe Livrente til yngre Personer er i Almindelighed lidet anbefalelsesværdigt, fordi Kapitalen gaar tabt, og vedkommende dog ikke opnaar synderligt mere end den almindelige Sparekasserente. Det vil i mange Tilfælde være langt heldigere at indsætte Beløbet i en Sparekasse og at give formaaltstjenlige Bestemmelser om Raadigheden over det. Medens Raadet bør have uindskrænket Bestemmelsesret over Erstatningens Anbringelse, naar Talen er om umyndige Personer, Personer, der er abnorme paa Grund af Aandssvækkelse, utvivlsom Drikfældighed o. lign., samt efterladte efter omkomne, synes der ogsaa at være Anledning til under andre Omstændigheder at give det Mulighed for at gribe ind, naar Invaliditeten er meget stor og en daarlig Anvendelse af Erstatningssummen derfor særlig skæbnesvanger for den paa-gældende. Naar man har tilføjet, at dette navnlig skal ske, naar det anbefales af vedkommende Forsørgelseskommune, skyldes dette, dels at Kommunen maa siges at være særlig interesseret i, at Erstatningen ikke forødes, dels at Raadet allerede nu i ikke faa Tilfælde ved Gennemførelsen af Loven af 27. Maj 1908 indhenter Erklæringer fra Sogneraad om den rette Anbringelse af Erstatningsbeløbet. —

Sjette, syvende, ottende og niende Kapitel indeholder Bestemmelserne om, hvem Forsikringspligten angaar som forsikringspligtige og forsikrede, samt hvem der har Adgang til at tegne frivillig Forsikring. Som tidligere berørt er Forsikringspligten gjort almindelig, for saa vidt som den rammer alle Arbejdsgivere med de i Loven gjorde særlige og ikke betydelige Undtagelser. Naar Raadet dog i Udkastet har behandlet hver Hovederhvervsgren for sig, skyldes dette, dels at særlige Bestemmelser paa enkelte Punkter er nødvendige, dels at Raadet fremdeles

er foreslaaet delt i forskellige Afdelinger, hvis Omraade bestemmes ved de fire Kapitler.

Sjette Kapitel gælder, som det vil ses, navnlig Arbejdsgivere i Industri, Haandværk og Handel, men tillige andre Arbejdsgivere, Arbejdere, som af Husejere antages til at udføre Vedligeholdelsesarbejder ved deres Ejendomme osv. Naar Udkastet saaledes overskrider den Grænse, som de fleste Ulykkesforsikringslove, maaske med Undtagelse af den engelske, drager for Forsikringspligtens Omfang, skyldes dette naturligvis i første Række Ønsket om at give de omtalte Arbejderkategorier en Beskyttelse, som de ifølge deres sociale Stilling og økonomiske Kaar kan tiltrænge i lige saa fuldt Maal som de andre Arbejdere, Loven finder Anvendelse paa. Men dernæst synes det urimeligt at medtage Landbrugets Tyende, saaledes som Forholdet er i den bestaaende Lov af 27. Maj 1908, ikke alene naar det deltager i Erhvervsarbejde, men ogsaa naar det udfører huslig Gerning, og samtidig at udelukke andet Tyende fra Forsikringen. Paa lignende Maade vilde det være inkonsekvent ikke at medtage de andre ovenfor nævnte Grupper af Arbejdere. Imidlertid maa det erkendes, at adskillige Arbejdsgivere kun ganske lejlighedsvis og forbigaaende indtræder i et Forhold, der vilde forpligte dem til Forsikring. Her vilde Forsikringens Genneførelse støde paa store praktiske Vanskeligheder, og man har derfor i § 50, første Stykke o. f., foreslaaet en Undtagelsesbestemmelse, der tager Sigte paa saadanne Forhold.

§ 50, andet Stykke, indeholder en Bestemmelse om Familiemedlemmernes Forsikring, der har et Sidestykke i Loven af 27. Maj 1908. Den synes at være paa sin Plads her, selv om Familiemedlemmers Deltagelse i Erhvervsarbejde er mere almindeligt i Landbruget end i andre Erhverv.

Som det vil ses af »Almindelige Bemærkninger om Lovforslaget«, har Medlemmer af Raadets Industriafdeling, Bruun og Helweg, taget et Forbehold med Hensyn til, at Udkastet udvider Loven til at omfatte hele Kontor- og Tegnestuepersonalet undtagen dem, der har over 2400 Kr. i aarligt Vederlag, og i denne Forbindelse henvist til, at Ministeriet i sin Skrivelse af 12. November 1910 benytter det i Lov af 7.

Januar 1898 § 2, 1ste Stykke, forekommende Udtryk »den teknisk-mekaniske Del af Virksomheden«. Man skal imidlertid bemærke, at Fortolkningen af dette Udtryk har voldt Raadet saa store Vanskeligheder, at det allerede af den Grund vilde være ønskeligt at undgaa det. Dernæst indgaar der under sjette Kapitel mange Virksomheder, som ikke kan siges at have nogen »teknisk-mekanisk« Del. Men endelig maa dette Udtryk siges at indføre en altfor snæver Begrænsning. Som det vil være Ministeriet bekendt, har man f. Eks. ikke ment, at Fabrikkuske o. lign. under Udførelsen af deres almindelige Kuskegerning kan siges at være beskæftigede i den teknisk-mekaniske Del af Virksomheden, og i det hele maa siges at være uforeneligt med den vide Udstrækning af Forsikringen, som tilstræbes ved Udkastet, at udelukke Kontorpersonale og Tegnestuepersonale. Iøvrigt er disse Personers Risiko saa ringe, at deres Inddragelse under Forsikringen ikke væsentlig kan forøge de økonomiske Byrder, som kommer til at paahvile deres Arbejdsgivere.

Med 8 Stemmer mod 6 er det vedtaget at foreslaa Oprettelse af Forsikringsforbund (jfr. foran) omfattende Indhavere af mindre Erhvervsvirksomheder, med hvilke der i Medfør af Udkastets § 49 er forbundet Forsikringspligt. Kun Arbejdsgivere, i hvis Erhverv det samlede Antal Arbejdsdage for de forsikringsberettigede Personer højst andrager 575 aarlig, hvilket omtrent svarer til en regelmæssig Beskæftigelse af to Arbejdere, skal være Medlemmer af Forsikringsforbundet. I Henhold til anstillede Beregninger kan det antages, at der i disse Forbund vil blive forsikret 32,700 Arbejdere og Funktionærer henhørende til Haandværk og Industri og 20,000 henhørende til Handel og Samfærdsel.

§ 53 giver de under Forsikringsforbundene hørende Arbejdsgivere samt Personer, der uden at benytte forsikringsberettiget Medhjælp driver Erhvervsvirksomhed, der henhører under sjette Kapitel, Adgang til at tegne en frivillig Forsikring for sig selv og deres Hustru. —

Med Hensyn til syvende Kapitel (Søfart) skal bemærkes, at man i § 54 har foreslaaet, at Forsikrings-

pligten ikke alene skal gælde Skibets Besætning, men ogsaa Personer, der i indenlandsk Havn eller i dansk Tolddistrikt antages til at udføre midlertidigt Arbejde paa eller ved vedkommende Skib eller Fartøj. Denne Udvidelse af Forsikringspligten behøver næppe nogen nærmere Begrundelse. Indførelsen af et Forsikringsforbund (§ 64) er tidligere omtalt.

Ottende Kapitel handler om Fiskeri og mindre Skibsfart. Udøverne af disse Erhverv har for Tiden ved Lovene af 3. April 1900 og 30 Marts 1906 Adgang til gennem Erlæggelse af 5 Kr. aarlig at faa udbetalt Erstatning i Ulykkestilfælde af den saakaldte Ulykkesforsikringsforening for danske Fiskere. Det er imidlertid væsentlig kun Fiskere, der har benyttet sig heraf. Tilslutningen fra den mindre Skibsfarts Udøvere har været ganske forsvindende. Uden at komme ind paa en nærmere Undersøgelse af, hvad Aarsagerne hertil kan være, skal Raadet bemærke, at dette Forhold utvivlsomt maa siges at være meget beklageligt, da de paagældendes Ulykkesrisiko sikkert ikke er ringe og deres økonomiske Kaar gennemgaaende slette. Da de Vilkaar, paa hvilke de kan erhverve sig Erstatningsret gennem ovennævnte Forening, maa siges at være overmaade gunstige, kan Besætningerne paa Smaaskibe — Ejere og Brugere saa vel som de af dem beskæftigede — næppe ventes at blive forsikrede i nævneværdigt Omfang, med mindre der indføres Tvangsforsikring. En saadan foreslaas derfor indført gennem et Forsikringsforbund (§ 66, første Stykke), med Hensyn til Skibe, Fartøjer m. v., der er maalt til 4 Register-Tons Brutto eller derover. Naar nævnte Undergrænse er valgt, skyldes det dels, at det formentlig ikke vil være rigtigt at knytte Forsikringspligt til Benyttelsen af mindre Baa-de, dels at der ved Toldstederne føres Register over Baa-de og Fartøjer over den nævnte Grænse.

For alle, der ikke er Tvangsforsikringen undergivne, og som beskæftiger sig med de ovennævnte og beslægtede Erhverv, gives der ved § 66, andet Stykke, Adgang til frivillig Forsikring.

I Niende Kapitel om Landbrug, Skovbrug, Havebrug m. v. er den væsentligste Afvigelse fra den gældende Ordning den, at det foreslaas at paalægge Arbejdsgivere i Landbrug, Skovbrug og Havebrug Forsikringspligt overfor de af dem beskæftigede Arbejdere (Familie-medlemmer) uden Hensyn til, hvilket Beløb vedkommende Ejendom er ansat til i Ejendomsskyld til Staten, medens Ejere og Brugere af Ejendomme, der er ansatte til 6000 Kr. eller derunder, nu er fritagne for en saadan Pligt. Fra Arbejdernes Synspunkt betragtet maa denne Fritagelse synes urimelig, idet det naturlige er, at de er forsikrede, naar de paatager sig at udføre Arbejde for Landbrugere m. v. uden Hensyn til Brugets Størrelse. Paa den anden Side er den økonomiske Byrde, der paalægges Besidderne af de smaa Brug, ikke stor, da disse Brug for Størstedelen kun lejlighedsvis benytter fremmed Arbejdskraft, og Risikoen for Familiemedlemmernes Tilskadekomst ikke er betydelig, hvortil yderligere kommer, at Byrden lettes ved Statstilskud til Præmierne, jfr. det følgende.

Den til § 25 i Lov af 27. Maj 1908 svarende frivillige Forsikring kommer saaledes kun til at staa aaben for Ejere og Brugere af Ejendomme, der er ansat til 6000 Kr. eller derunder i Ejendomsskyld, samt disses Hustruer, jfr. § 73.

Det har været foreslaaet at indføre Forsikringsforbund for disse smaa Ejendomme paa Landet, men dette er blevet forkastet med 8 Stemmer mod 6.

Medlem af Raadets Landbrugsafdeling H. J. Hansen, Tommerup, har ønsket udtalt, at der under alle Omstændigheder bør sikres Landhaandværkere Adgang til Forsikring, hvilket Ønske formentlig er imødekommet ved Bestemmelserne i 6te Kapitel.

Af andre Bestemmelser i niende Kapitel skal Raadet henlede Opmærksomheden paa § 69, andet Stykke, der tilsigter at give Vejledning ved Afgørelsen af, hvorvidt Virksomheder, der drives i Forbindelse med hinanden, henhører under niende eller andet Kapitel. I § 70 bestemmes, at private Havebrug henhører under Loven, naar de har mindst 1 Hektars Størrelse, hvilket formentlig maa foretrækkes for den

meget upræcise Bestemmelse i Lov af 27. Maj 1908. I § 71 har man strøget den i Lov af 27. Maj 1908 § 4, 2det Stk., fastsatte Aldersgrænse af 10 Aar for forsikrede Familiemedlemmer, idet det af Medlemmerne af Raadets Landbrugsafdeling er gjort gældende, at Børn ofte deltager i regelmæssigt Landbrugsarbejde under den nævnte Alder.

I Tiende Kapitel er Bestemmelserne om Statstilskud til Forsikringsselskaber og Forsikringsforbund samlede. Med Hensyn til Statstilskudet skal iøvrigt bemærkes, at Raadet tvivler om, at der med noget Udbytte kan fremsættes Forslag om Indskrænkning af det Omraade, indenfor hvilket der skal ydes Statstilskud, endskønt det kunde gøres gældende, at Tilskudene undertiden bliver saa smaa, at de ingen væsentlig økonomisk Betydning har for den enkelte, medens de tilsammen tagne er ret følelige for Statskassen, og der paa den anden Side kunde henvises til, at man i England, Frankrig og Tyskland intet som helst Statstilskud yder, selv i de Erhverv, hvor Forsikringsansvaret omfatter samtlige Arbejdsgivere.

Tilskudet er for alle Tilfælde foreslaaet sat lig med Halvdelen af de Beløb, som medgaar til Udredelsen af Erstatninger. Denne Gennemførelse af en ensartet Regel har navnlig medført en væsentlig Ændring for de Personer, der nu er forsikrede i Medfør af Lovene af 3. April 1900 og 30. Marts 1906 (Fiskere m. v.). Disse Personer indbetaler 5 Kr. aarlig til Ulykkesforsikringsforeningen for danske Fiskere, og for saa vidt der ikke herved opnaas Dækning for Foreningens Udgifter, tilskydes det manglende af Statskassen. Denne Ordning, hvorefter hele Usikkerheden hviler paa Statskassen, og Bidraget fra Medlemmer ikke staar i noget Forhold til Risikoen, kan næppe nok betegnes som en Forsikring og har blandt andet haft til Følge, at man ikke har kunnet give de forsikrede nogen Indflydelse paa Styrelsen af »Ulykkesforsikringsforeningen« — i Virkeligheden en Statsanstalt —, som de har ønsket. Naar de forsikrede faar Del i Risikoen, vil der derimod ingen Betænkelighed være ved at give dem Adgang til at deltage i Foreningens Styrelse, og herved tør

det antages, at Interessen for Forsikringen vil blive betydelig forøget i Fiskerkredse.

I Lov af 1. April 1905 § 24 er der fastsat en Overgrænse af 12 Kr. aarlig for hver forsikringsberettiget Person for det Statstilskud, som kan ydes gensidige Foreninger af Redere til Bestridelse af Præmierne, der udredes af Sejlskijsredere. Man har foreslaaet, at denne Overgrænse bortfalder, hvilket begrundes ved, at Udkastet, hvis det bliver Lov, vil forøge Redernes Udgifter til Forsikringen ikke uvæsentligt, og at det derfor synes rimeligt, at Staten tager sin Del af den forøgede Risiko, som iøvrigt næppe vil andrage noget særligt stort Beløb.

Da Medlemmerne af de i Medfør af Udkastets § 52 oprettede Forsikringsforbund ikke sjældent vil have en saa stor Indtægt, at det vil være urimeligt at yde Statstilskud her, har man foreslaaet, at Statstilskud ikke ydes, naar vedkommen- de Medlems aarlige Indtægt overstiger 1000 Kr. paa Landet, 1200 Kr. i Købstæderne og 1400 Kr. i København og paa Frederiksberg.

Endelig har man i § 74, sidste Stykke, foreslaaet, at Erstatninger for Ulykkestilfælde, indtrufne under Forsøg paa Redning af Menneskeliv under de i § 3 omhandlede Forhold godtgøres det paagældende Forsikringsselskab af Statskassen. En tilsvarende Bestemmelse findes i Loven af 1. April 1905 § 9. Det synes rimeligt at give den almindelig Anvendelse.

Af Slutningsbestemmelserne i ellefte Kapitel skal Opmærksomheden henledes paa § 78, 3die Stykke, hvorved der søges tilvejebragt Overgangsbestemmelser, der undgaar de af Industriafdelingens Medlemmer Bruun og Helweg i »Almindelige Bemærkninger om Lovfor- slaget« S. 102 o. f. fremhævede Ulemper.

I § 80 er foreslaaet, at Loven kan sættes i Kraft for Færøernes Vedkommende med de Ændringer, som disse Øers særlige Forhold maatte paakræve. Indtil dette sker, bør de Ulykkesforsikringslove, som gælder for Færøerne, Lovene af 3. April 1900 og 30. Marts 1906 samt Lov af 1. April 1905, fremdeles gælde. Med Hensyn til Lovene af 3. April 1900 og 30. Marts 1906 er det dog foreslaaet, at de i Henhold til disse

Love forsikrede paa Færøerne med Hensyn til Risiko og Regnskab danner en særlig Afdeling af Ulykkesforsikringsforeningen for Fiskere og Søfolk. Dette er en naturlig Følge af den indgribende Forandring, som er foreslaaet i nævnte Forenings hele Organisation.

Philipsen.

Aage Sørensen

FORSLAG TIL

LOV

OM

FORSIKRING MOD FØLGER
AF ULYKKESTILFÆLDE

1. Kapitel (§ 1—7): Almindelige Bestemmelser.
 2. — (§ 8—16): Om Ulykkesforsikrings-Raadet.
 3. — (§ 17—21): Om Forsikringspligtens Ordning.
 4. — (§ 22—43): Om Forsikringskravene.
 5. — (§ 44—48): Om Anmeldelse af Ulykkestilfælde.
 6. — (§ 49—53): Industri, Haandværk, Handel m. v.
 7. — (§ 54—65): Søfart.
 8. — (§ 66—67): Fiskeri og mindre Skibsfart.
 9. — (§ 68—73): Landbrug, Skovbrug, Havebrug m. m.
 10. — (§ 74): Statstilskud.
 11. — (§ 75—80): Slutnings- og Straffebestemmelser.
-

Lov om Forsikring mod Folger af Ulykkestilfælde
 af 18. April 1872.

LOV

FORSIKRING MOD FOLGER AF ULYKKESTILFÆLDE

1	Kapitel 1. — Om Forsikringsbureauet.
2	§ 1-10. Om Forsikringsbureauets Bestyrelse.
3	§ 11-20. Om Forsikringsbureauets Opgaver.
4	§ 21-30. Om Forsikringsbureauets Regnskab.
5	§ 31-40. Om Forsikringsbureauets Indtægt.
6	§ 41-50. Om Forsikringsbureauets Udgifter.
7	§ 51-60. Om Forsikringsbureauets Forsikring.
8	§ 61-70. Om Forsikringsbureauets Ansvar.
9	§ 71-80. Om Forsikringsbureauets Tilværelse.
10	§ 81-90. Om Forsikringsbureauets Tilværelse.
11	§ 91-100. Om Forsikringsbureauets Tilværelse.

FØRSTE KAPITEL

Almindelige Bestemmelser.

§ 1.

Saafermt en i Medfør af nærværende Lov forsikret Person rammes af et Ulykkestilfælde, der midlertidigt eller vedvarende forringer hans Erhvervsevne, er han paa den Maade og i det Omfang, som nedenfor bestemmes, forsikret mod Ulykkestilfældets Følger. Forvolder Ulykkestilfældet Døden, er paa samme Maade hans efterladte forsikrede mod det lidte Tab af Forsørger.

Lige med Ulykkestilfælde regnes i nærværende Lov saadanne skadelige Paavirkninger af højst nogle faa Dages Varighed, der skyldes Arbejdet eller de Forhold, hvorunder dette foregaar, og som medfører Forringelse af Erhvervsevnen eller Død.

§ 2.

Stat og Kommune yder, for saa vidt Bestemmelserne i § 40 ikke kommer til Anvendelse, samtlige de af dem beskæftigede Tjenestemænd og Arbejdere Erstatning i Overensstemmelse med og under Iagttagelse af denne Lovs Regler, dog for de af Staten beskæftigede Personers Vedkommende med de Lempelser, som af Hensyn til disses særlige Forhold efter indhentet Erklæring fra Ulykkesforsikrings-Raadet (jfr. § 8) maatte blive fastsat ved kongelig Anordning.

Angaaende andre Arbejdsgiveres Forsikringspligt samt Adgang til at tegne frivillig Forsikring indeholdes Bestemmelser i 6., 7., 8. og 9. Kapitel.

§ 3.

Forsikringen gælder Ulykkestilfælde, der opstaar ved den forsikredes Beskæftigelse, for saa vidt denne omfattes af nærværende Lov, eller ved de Forhold, under hvilke Beskæftigelsen foregaar, samt Ulykkestilfælde, der bevisligt skyldes den forsikredes Forsøg paa Redning af Menneskeliv, naar dette sker i Sammenhæng med saadan Beskæftigelse.

Udelukkede fra Forsikring er Ulykkestilfælde, som den forsikrede selv har hidført med Forsæt. Er Ulykkestilfældet hidført af den forsikrede udelukkende eller delvis ved grov Uagtsomhed, ved Tilsidesættelse af reglementariske Bestemmelser, som er holdt tilbørlig i Kraft, eller ved hans Beruelse, kan dette medføre Tab eller Nedsættelse af Erstatningen. Indtræder dette Forhold, skal det udtrykkelig udtales i Ulykkesforsikrings-Raadets Kendelse ved Sagens Afgørelse.

§ 4.

Naar en tilskadekommen eller en omkommens efterladte har rejst Retskrav mod Arbejdsgiveren eller andre i Henhold til de gældende Regler for Skadetilføjelse, kan han eller de ikke samtidig paaberaabe sig nærværende Lov eller æske Raadets Afgørelse. Ej heller skal dette kunne ske senere, med mindre Raadet efter at have gjort sig bekendt med Retsagens Enkeltheder paa fremsat Andragende deri indvilliger.

Naar paa den anden Side en forsikringsberettiget eller hans efterladte har modtaget Pengebeløb eller andre Ydelser i Henhold til denne Lovs Bestemmelser, har han eller de dermed givet Afkald paa samtidig eller senere at kunne rejse Retskrav mod Arbejdsgiveren eller andre i Henhold til ovennævnte Regler. Dette gælder dog ikke, saafremt Raadet, naar Sagen er bragt for dette, skønner, at den forsikringsberettigede eller hans efterladte med Føje vil kunne sagsøge Arbejdsgiveren eller andre i Henhold til den øvrige Lovgivning og giver de paagældende skriftlig Meddelelse herom. I saa Fald vil en derefter indledet Retssag være uden Indflydelse paa den forsikringsberettigedes eller de efterladtes Krav efter nærværende Lov, men saafremt der ved Retssagens Paadømmelse maatte opnaas Skadeserstatning, vil der

heraf, saa vidt tilstrække kan, være at godtgøre vedkommen-
de Forsikringsselskab (Arbejdsgiver), hvad det har maattet
udrede i Medfør af denne Lov i Anledning af Ulykkestilfæl-
det. Indledes der Retssag, bliver der at meddele Klagerne fri
Proces ved Raadets Foranstaltning.

§ 5.

Overenskomster mellem forsikringspligtige og forsik-
ringsberettigede har ingen retslig Gyldighed, naar de gaar
ud paa eller fører til, at Bestemmelser i denne Lov ikke skal
gælde, eller at de forsikringsberettigede skal udrede en For-
sikringspræmie (eller nogen Del deraf), som i Henhold til
Loven paahviler den forsikringspligtige Arbejdsgiver.

Størrelsen af Ydelser efter nærværende Lov kan ikke
med retslig Virkning blive Genstand for Overenskomst mel-
lem Arbejdsgiver og forsikret.

§ 6.

De Krav, som tilkommer en forsikret eller hans efter-
ladte ifølge denne Lov, kan ikke overdrages, pantsættes eller
gøres til Genstand for Retsforfølgning til Kreditorers Fyldest-
gørelse.

§ 7.

Regeringen bemyndiges til under Forbehold af Gensid-
ighed at træffe Overenskomster med fremmede Stater om,
i hvilket Omfang Bestemmelserne i denne Lov eller de for
vedkommende fremmede Stat gældende Bestemmelser om
Erstatningsret i Ulykkestilfælde skal komme til Anvendelse
paa Bedrifter, hvis Virksomhed ogsaa drives i den anden
Stat, samt for forsikrede, der midlertidig beskæftiges inden-
for den anden Stats Omraade.

ANDET KAPITEL

Om Ulykkesforsikrings-Raadet.

§ 8.

Til Ordningen af de ifølge denne Lov opstaaende For-
hold oprettes et Ulykkesforsikrings-Raad. De Afgørelser,

som det tilkommer dette Raad at træffe, kan ikke indbringes for Domstolene.

Ulykkesforsikrings-Raadet har sit Sæde i København, men dets Virksomhedsomraade omfatter hele Landet, og det kan af Formanden sammenkaldes til Møde hvor som helst i Landet.

§ 9.

Indenfor Raadet oprettes en Afdeling for Industri, Håndværk, Handel m. v., en Afdeling for Søfart, en Afdeling for Fiskeri og mindre Skibsfart, samt en Landbrugsafdeling.

Hver Afdeling bestaar af Raadets Formand, der udnævnes af Kongen, to andre af Kongen udnævnte Medlemmer, som kan have Sæde i flere Afdelinger, og af hvilke det ene skal være Læge, samt af Repræsentanter for de forsikringspligtige og de forsikringsberettigede, som vælges af Indenrigsministeren efter følgende Regler:

- a) Til at tage Sæde i Afdelingen for Industri, Håndværk, Handel m. v. vælges to Arbejdsgivere og to Arbejdere, hørende til de under § 49 indgaaende Virksomheder, samt en Repræsentant for de i Henhold til § 53 frivillig forsikrede. Sidstnævnte har kun Stemmeret med Hensyn til Behandlingen af Sager, der henhører til den frivillige Forsikring.
- b) Til at tage Sæde i Afdelingen for Søfart vælges to Repræsentanter for de forsikringspligtige Redere (Arbejdsgivere) og to Repræsentanter for de i Medfør af § 54 i forsikringspligtige Virksomheder forsikrede Arbejdere.
- c) Til at tage Sæde i Afdelingen for Fiskeri og mindre Skibsfart vælges tre Repræsentanter, hvoraf mindst to skal være Repræsentanter for de i Medfør af § 66 til frivillig Forsikring berettigede.
- d) Til at tage Sæde i Landbrugsafdelingen vælges to forsikringspligtige Arbejdsgivere indenfor Landbrug, Skovbrug eller Havebrug, som skal være Ejere af Ejendomme, der i Henhold til Bestemmelserne i Lov om Ejendomsskyld af 15. Maj 1903 er ansat til Ejendomsskyld til Staten til et

Beløb af over 6000 Kr., to Arbejdere i ovennævnte Erhverv, samt to Ejere eller Brugere af en Ejendom, der paa samme Maade er vurderet til 6000 Kr. eller derunder. Sidstnævnte har kun Stemmeret med Hensyn til Behandlingen af Sager, der angaar Forsikring af Ejere, Brugere eller Arbejdere paa Ejendomme af sidstnævnte Art.

Til ledige Pladser blandt Arbejdsgivernes Repræsentanter i Afdelingen for Industri, Haandværk, Handel m. v., Afdelingen for Søfart samt Landbrugsafdelingen tilkommer der henholdsvis »Dansk Arbejdsgiver- og Mesterforening«, »Fællesrepræsentationen for dansk Skibsfart« og »De samvirkende danske Landboforeninger« Indstillingsret. Til ledige Pladser blandt Arbejdernes Repræsentanter i Afdelingen for Industri, Haandværk, Handel m. v. samt Landbrugsafdelingen har det i Lov om anerkendte Sygekasser af 12. April 1892 § 24, 3. Stk., omhandlede Nævn Indstillingsret.

Til ledige Pladser for Repræsentanterne for de frivilligt forsikrede i Afdelingen for Fiskeri og mindre Skibsfart har »Dansk Fiskeriforening« Indstillingsret, og til ledige Pladser for Repræsentanter for Ejere eller Brugere af Ejendomme, der er vurderede til 6000 Kr. eller derunder, har »De samvirkende danske Husmandsforeninger« Indstillingsret.

Til hver ledig Plads foreslaar den indstillingsberettigede tre Personer, mellem hvilke Indenrigsministeren da træffer sit Valg.

For samtlige Repræsentanter vælges Stedfortrædere efter de for Valg af Medlemmer fastsatte Regler.

Sygekasseinspektøren samt Direktøren for Arbejds- og Fabriktilsynet eller en under nævnte Tilsyn hørende Tjenestemand kan af Indenrigsministeren tilforordnes Raadet eller enkelte af dets Afdelinger.

§ 10.

Ulykkesforsikrings-Raadets Medlemmers Virketid bestemmes til 6 Aar ad Gangen.

Samtlige Medlemmer og de tilforordnede oppebærer et aarligt Vederlag. Stedfortræderne oppebærer Dagpenge for hver Dag, de møder. Raadets Medlemmer og tilforordnede

faar Godtgørelse for Rejsseudgifter til og fra Mødestedet efter deres af Formanden godkendte Regning.

Nærmere Bestemmelser om Forretningsgangen for hver af Raadets Afdelinger fastsættes i en Forretningsorden af Indenrigsministeren efter Forslag af Raadet.

§ 11.

(Kontoret).

§ 12.

Hver af Raadets Afdelinger træffer for sit Omraades Vedkommende Afgørelse om følgende Spørgsmaal:

- a) om en Virksomhed eller et Arbejdsforhold henhører under nærværende Lov, og i bekræftende Fald;
- b) hvem der er at anse som forsikringspligtig Arbejdsgiver;
- c) om en Person har Adgang til at tegne frivillig Forsikring i Medfør af denne Lov;
- d) om et anmeldt Tilfælde begrunder Krav i Medfør af denne Lov;
- e) om Størrelsen og Arten af de Ydelser, der tilkommer den forsikrede eller hans efterladte;
- f) om Tvivlsspørgsmaal om Dagpengene, samt
- g) om Lægeattesternes Betaling.

§ 13.

De af Raadet fastsatte Beløb (§ 12 Litra e) kan ikke senere af dette nedsættes eller forhøjes, medmindre det indenfor de i § 14 sidste Stykke nævnte Frister godtgøres for Raadet, at de Oplysninger, paa Grundlag af hvilke Afgørelsen er truffen, lider af væsentlige Mangler eller Urigtigheder.

§ 14.

Har Raadet forsømt at iagttage den foreskrevne Fremgangsmaade, kan de under § 12 nævnte Afgørelser indankes for Indenrigsministeren, der kan ophæve den trufne Afgørelse og hjemvise Sagen til ny Behandling og Afgørelse.

Udenfor disse Tilfælde er der Adgang til at paaanke de under Litra a, b, c, d og g nævnte Afgørelser for Indenrigs-

ministeren, medens de under e og f nævnte Afgørelser ikke kan indankes.

Ankefristen for Paaanke til Ministeriet er 14 Dage fra den om Afgørelsen givne Underretning, dog for en tilskadekommen eller en omkommens efterladte, der paa dette Tidspunkt ikke har Ophold her i Riget, 6 Uger, for saa vidt de har Ophold i Europa, ellers 3 Maaneder. Ankefristen for Personer, der er bosat paa Færøerne, paa Island eller i Grønland, er ligeledes 3 Maaneder.

§ 15.

Hvis der mellem en Forsikringstager og et i Henhold til denne Lov anerkendt Forsikringsselskab bestaar den Aftale om en under Loven ikke hørende Ulykkesforsikring, at Erstatning vil være at yde i Overensstemmelse med nærværende Lov, og at Parterne underkaster sig Raadets Afgørelse, vil de under saadan Forsikring hørende Ulykkestilfælde være at behandle som henhørende under denne Lov. Til Dækning af Raadets Udgifter herved fastsætter Indenrigsministeren en Kendelse.

§ 16.

Raadet indsender aarlig til Indenrigsministeren Beretning om hver enkelt af dets Afdelingers Virksomhed. Beretningen, der trykkes og tilstilles Rigsdagen, skal kunne faas til Købs for en af Indenrigsministeren fastsat billig Betaling.

TREDIE KAPITEL

Om Forsikringspligtens Ordning.

§ 17.

Stat og Kommune er fritagne for Forsikringspligt efter denne Lov.

§ 18.

Det paahviler de i Medfør af denne Lov forsikringspligtige Arbejdsgivere, for saa vidt de ikke er Medlemmer af et i Henhold til samme oprettet Forsikringsforbund jfr. §§ 52,

64 og 66, at overføre deres Risiko paa et af Indenrigsministeren i Henseende til Overtagelse af saadan Risiko anerkendt Selskab under gensidigt Ansvar eller Selskab med begrænset Ansvar. Naar et anerkendt Forsikringsselskab har overtaget en forsikringspligtig Arbejdsgivers Risiko, hæfter vedkommende Selskab, selv om man ved Forsikringsaftalen er gaaet ud fra urigtige Forudsætninger angaaende Forsikringsansvarets Art og Omfang.

For gensidige Selskaber bestaar Anerkendelsen i Indenrigsministerens Stadfæstelse af Vedtægterne, som skal indeholde de fornødne betryggende Bestemmelser i Henseende til Medlemmernes Opfyldelse af den dem paahvilende solidariske Forpligtelse.

Selskaber med begrænset Ansvar vil faa Anerkendelse paa nærmere for hvert enkelt Selskab af Indenrigsministeren angivne Betingelser.

I Vedtægterne for de paagældende Selskaber skal indeholdes de fornødne Bestemmelser om Indmeldelses- og Udmeldelsesformen, Forsikringsbidragenes Udredelse, deres Optrædelse og Forvaltning, Anmeldelsesfrist, Kontrol med forsvarlig Lægebehandling m. m.

Om hver enkelt Anerkendelse vil Offentliggørelse finde Sted ved Regeringens Foranstaltning. Anerkendelsen kan tilbagetages af Ministeren, hvorom Offentliggørelse da paa samme Maade finder Sted.

§ 19.

En under Loven hørende Arbejdsgiver, der har overtaget et Arbejdes Udførelse, anses som Arbejdsgiver ogsaa overfor de Arbejdere, som overlades ham af Kontrahenten til Udførelsen.

Er en Virksomhed delt mellem flere, anses enhver af Parterne for Arbejdsgiver for de Arbejdere, der lønnes af ham.

Den, der driver en Virksomhed eller udfører Arbejde, hvortil der i Medfør af denne Lov er knyttet Forsikringspligt, skal anses som Arbejdsgiver for alle herved beskæftigede Arbejdere, uanset om disse maatte være antagne af en Per-

son, med hvem den paagældende har kontraheret om Udførelsen af visse herunder forefaldende Arbejder, medmindre vedkommende Mellemmand selv maatte have sine Arbejdere forsikrede.

§ 20.

Forfaldne Præmier, som en forsikringspligtig Arbejdsgiver er et anerkendt Selskab eller et Forsikringsforbund skyldig, kan i Mangel af Betaling inddrives ved Udpantning (jvf. § 64, 3. Stk.). I Tilfælde af Arbejdsgiverens Konkurs ligestilles Fordringen paa de forfaldne Præmier med de i § 33 Nr. 2 i Konkursloven af 25. Marts 1872 ommeldte Fordringer.

§ 21.

Har Arbejdsgiveren undladt at opfylde sin Forsikringspligt efter denne Lov, har en tilskadekommen forsikret eller hans efterladte Krav efter Loven mod vedkommende Arbejdsgiver. Dette Krav har Fortrinsret i hans Bo lige med de i § 33 Nr. 2 i Konkursloven af 25. Marts 1872 ommeldte Fordringer og kan paa Raadets Foranstaltning inddrives ved Udpantning.

Saafermt de paagældende ikke maatte opnaa hel eller delvis Dækning for deres Krav hos Arbejdsgiveren eller i hans Bo, erholder de det manglende udbetalt af Statskassen, paa hvilken da de Krav overføres, som den forsikrede eller hans efterladte maatte have mod Arbejdsgiveren eller Boet.

FJERDE KAPITEL

Om Forsikringskravene.

§ 22.

Ydelserne efter denne Lov bestaar, foruden i Sygebehandling m. v. under visse Forhold, i

- a) Dagpenge;
- b) Invaliditetserstatning;
- c) Erstatning til efterladte.

§ 23.

Det paahviler det vedkommende Forsikringsselskab (Arbejdsgiveren) at yde Bandager, kunstige Lemmer, Briller og lignende Hjælpemidler, som, medens Sagen er under Raadets Behandling, af dette skønnes fornødne til at sikre Sygebehandlingens Resultater og formindske Ulykkestilfældets Følger eller nøjere bestemme Invaliditetens Grad, medmindre den tilskadekomne er Medlem af en Sygekasse, der yder de paagældende Hjælpemidler.

Saafremt den tilskadekomne er Medlem af en statsanerkendt Sygekasse og opholder sig her i Landet, paahviler det endvidere Selskabet (Arbejdsgiveren) at afholde Udgifterne til saadan særlig Sygebehandling, som det ikke paahviler vedkommende Sygekasse at yde i Henhold til dens Vedtægter, og som af Raadet skønnes fornøden til at opnaa den bedst mulige Helbredelse.

Understøttelse, som, medens Sagen er under Raadets Behandling, af det offentlige maatte være ydet en tilskadekomnen til Sygebehandling i Anledning af et ham overgaaet, under nærværende Lov hørende Ulykkestilfælde, betragtes ikke som Fattighjælp i Forhold til den understøttede.

§ 24.

Retten til Dagpenge er betinget af, at Nedsættelse af Arbejdsevnen er til Stede.

Dette anses at være Tilfældet, saa længe den tilskadekomne paa Grund af den ham overgaaede Beskadigelse ikke er i Stand til væsentligt i samme Omfang som tidligere at genoptage sit Arbejde.

Dagpenge ydes ikke til Arbejdsgiverens hjemmевærende Børn, saafremt det dem overgaaede Ulykkestilfælde er indtruffet inden deres fyldte 15. Aar.

For den Tid, i hvilken en tilskadekomnen aftjener sin Værnepligt, bortfalder hans Krav paa Dagpenge. Saafremt der findes Personer, som i Tilfælde af hans Død vilde være berettiget til fuld Erstatning i Medfør af § 35, har disse Krav paa de ham ellers tilkommende Dagpenge.

Det samme gælder for den Tid, en tilskadekomne maatte hensidde i Fængsel.

§ 25.

Saafremt den tilskadekomne er Medlem af en statsanerkendt Sygekasse, begynder Dagpengene, for saa vidt Betingelserne for samme efter § 24 er til Stede, at løbe fra det Tidspunkt, da Ydelse af Pengehjælp fra Sygekassen ophører, dog ikke senere end fra Begyndelsen af den 14. Uge efter Ulykkestilfældets Indtræden. Er den tilskadekomne ikke Medlem af en Sygekasse, løber Dagpengene under samme Forudsætning altid fra den 14. Uges Begyndelse.

Dagpengeydelsen vedbliver ingensinde længere end til Aarsdagen for Ulykkestilfældets Indtræden, jvf. dog § 34.

§ 26.

Dagpengenes Størrelse udgør $\frac{2}{3}$ af den tilskadekomnes Dagløn (jfr. § 41), dog ikke over 2 Kr. 50 Øre og ikke under 1 Kr. daglig. For hver Uge betales Dagpenge for 7 Dage.

Delvise Dagpenge ydes ikke.

§ 27.

Hvor Tilfældet ikkun medfører forbigaaende Nedsættelse af Arbejdsevnen, ophører Dagpengene at løbe fra det Tidspunkt, da Betingelserne for samme efter § 24 bortfalder.

Hvor Tilfældet medfører blivende Nedsættelse af Erhvervsevnen, vedbliver Dagpengene, for saa vidt Betingelserne for samme efter § 24 er til Stede, at løbe, indtil Ulykkesforsikrings-Raadets Afgørelse af Invaliditets-Spørgsmaalet foreligger, saafremt dette sker inden Aarsdagen efter Ulykkestilfældets Indtræden.

Hvor Tilfældet medfører Døden, vedbliver Dagpengene under samme Betingelser at løbe indtil Dødsdagen, for saa vidt Døden indtræder inden Aarsdagen efter Ulykkestilfældets Indtræden.

§ 28.

Dagpengene skal saa vidt muligt betales til den tilskadekomne ved hver Uges Udgang for den forløbne Uge, første

Gang ved Udløbet af den Uge, i hvilken Retten til Dagpenge er indtraadt.

§ 29.

Ved den Tid, da Dagpengeretten kan indtræde, paahviler det den tilskadekomne at fremsende til vedkommende anerkendte Forsikringsselskab (-forbund) Lægeerklæring til Oplysning om, at Betingelserne for Dagpengeretten er til Stede. Denne Lægeerklæring betales af den tilskadekomne.

Forsikringsselskabet er berettiget til at forlange fornyet Lægeerklæring fremsendt derefter hver Uge mod at betale den for disse Lægeerklæringer fastsatte Betaling.

§ 30.

Det paahviler vedkommende Forsikringsselskab (Arbejdsgiver) at give Raadet Underretning om, hvor længe og med hvilket Beløb det i hvert enkelt Tilfælde har udbetalt Dagpenge i Medfør af denne Lov.

§ 31.

Naar Arbejdsgiveren vedblivende yder den tilskadekomne det fulde Vederlag, uagtet sidstnævntes Arbejdsevne stadig er væsentlig forringet, er han berettiget til for det paagældende Tidsrum at oppebære de den tilskadekomne tilkommende Dagpenge. Udgør Dagpengene mere, end Vederlaget andrager, har Arbejderen Krav paa at erholde det overskydende Beløb.

§ 32.

Invaliditetserstatning ydes, naar et under Loven hørende Ulykkestilfælde har medført en blivende Forringelse af Erhvervsevnen af 10 pCt. eller derover. Er Erhvervsudygtigheden fuldstændig, skal Erstatningen udgøre en Pengesum, der svarer til det 6-dobbelte af Aarslønningen, beregnet efter § 41, dog ikke under 3600 Kr. og ikke over 6000 Kr., jfr. dog § 33. Er Erhvervsudygtigheden ikke fuldstændig, skal Erstatningen udgøre en i Forhold til Forringelsens Betydning beregnet Del af den Sum, der vilde have tilkommet den tilskadekomne ved fuldstændigt Tab af Erhvervsevnen.

§ 33.

Saafermt der for den Erstatning, som i Medfør af § 32 vilde tilkomme en tilskadekommen ved fuldstændig Erhvervsudygtighed, ved Indkøb i Statsanstalten for Livsforsikring vilde kunne opnaas en Livrente, der overstiger Halvdelen af den Aarsløn, paa Grundlag af hvilken Erstatningen er beregnet, bliver Erstatningen at fastsætte i Forhold til det Kapitalbeløb, der vilde medgaa til Indkøb i nævnte Anstalt af en Livrente, der svarer til Halvdelen af Aarslønnen.

§ 34.

Naar et Aar efter Ulykkestilfældet er forløbet, uden at de endelige Følger endnu er indtraadte, bliver dog saa vidt muligt Afgørelse at træffe af Raadet, idet den Pengesum, som i saa Tilfælde bliver at tillægge vedkommende, da kan fastsættes af Raadet efter bedste Skønnende over, hvilke Følger Ulykkestilfældet sandsynligvis vil medføre som endelige. Er det ikke muligt at træffe en saadan skønsmæssig endelig Afgørelse, kan en midlertidig Afgørelse træffes af Raadet, hvorefter Sagen da paany senere kan genoptages. Saadan Genoptagelse kan dog ikke finde Sted ud over 2 Aar efter den første Afgørelse.

Naar Omstændighederne taler derfor, kan Raadet udskyde Afgørelsen, dog ikke ud over $1\frac{1}{2}$ Aar efter Ulykkestilfældets Indtræden, og bestemme, at Dagpengeydelsen fortsættes, indtil midlertidig eller endelig Afgørelse træffes.

§ 35.

Indtræder Døden som Følge af et under nærværende Lov hørende Ulykkestilfælde, tilkommer der de efterladte efter den afdøde, som falder ind under nedenstaaende Bestemmelser, en Pengesum, svarende til det 4-dobbelte af den afdødes Aarsløn, beregnet efter § 41, dog ikke under 2400 Kr. og ikke over 4000 Kr.

Er den Aldersgrænse naaet, som betinger Nedsættelse af Invaliditetserstatningen i Henhold til § 33, beregnes Erstatningen for Død dog efter en tilsvarende procentvis Nedsættelse.

Angaaende de efterladtes Adgang til Erstatning gælder følgende Regler:

a) Er den afdøde gift, tilkommer Erstatningen efter denne Lov hans Enke, dog at Retten til Erstatning bortfalder, for saa vidt Ægteskabet er indgaaet efter Ulykkestilfældet, eller saafremt Ægtefællerne er blevne separerede forinden dette, eller der forinden samme foreligger Rømning fra Hustruens Side.

Er den afdøde en Kvinde, som regelmæssigt og i væsentligt Omfang deltog i Familiens Erhvervsarbejde, gælder ovenstaaende Regler med Hensyn til den efterladte Mand.

Efterlader den afdøde sig foruden erstatningsberettiget Enke (Enkemand) Børn, hvis Forsørgelse paahvilede ham, eller som han faktisk forsørgede, da Ulykken skete, eller Børn, fødte udenfor Ægteskab, til hvilke han faktisk ydede Underholdsbidrag, kan Raadet, naar Omstændighederne taler derfor, bestemme, at en Del af Erstatningen, dog ingensinde mere end en Trediedel, skal tilfalde disse Børn.

b) Efterlader den afdøde sig ikke nogen i Henhold til Bestemmelserne under a) erstatningsberettiget, tilfalder Erstatningen hans Børn, hvis Forsørgelse paahvilede ham, eller som han faktisk forsørgede, da Ulykken skete, eller paa hvem Bestemmelserne i Forordning af 21. Maj 1845 § 9 finder Anvendelse. Har afdøde kun ydet Bidrag til Forsørgelse af Børn, overfor hvem han ikke havde Forsørgelsespligt, kan der tillægges de paagældende en efter Bidragets Størrelse afpasset Del af det Beløb, som vilde have tilkommet dem i Tilfælde af fuldstændig Forsørgelse.

c) Efterlades ingen i Medfør af Bestemmelserne under a) og b) erstatningsberettiget, eller tilkommer der ikke de efter b) berettigede fuld Erstatning (jfr. denne Paragrafs 1. Stykke), bestemmer Raadet, om Erstatningen eller den tiloversblevne Del af samme helt eller delvis skal tilfalde andre, hvem afdøde forsørgede, eller til hvis Forsørgelse han ydede Bidrag, da Ulykken skete; har han kun ydet Bidrag til Forsørgelsen, forholdes der som under b) sidste Punktum.

§ 36.

Efterlades flere erstatningsberettigede, bestemmer Raadet, hvorledes det til Udbetaling kommende Beløb skal fordeles mellem dem.

§ 37.

De efterladte efter en i Henhold til denne Lov forsikret har intet Krav efter denne Lov, medmindre de enten er danske Statsborgere eller bosatte i Kongeriget, paa Færøerne, Island, Grønland eller de vestindiske Kolonier. Fra denne Bestemmelse kan Regeringen dog gøre Undtagelse med Hensyn til de efterladte efter Statsborgere i andre Stater eller Dele af disse, saafremt der med de paagældende Stater er opnaaet Overenskomst om, at der ydes danske Undersaatter og deres efterladte Erstatningsret i Ulykkestilfælde efter de i vedkommende Stat gældende Regler lige med Statens egne, indenfor dens Omraade bosatte Undersaatter.

§ 38.

Kommer det fulde Erstatningsbeløb (§ 35, 1. og 2. Stk.) ikke til Udbetaling, tilkommer der, for saa vidt det ikke efter anden Lov paahviler Arbejdsgiveren at afholde Begravelsesomkostningerne, den eller de private Personer, der har bekostet den afdødes Begravelse, en Begravelseshjælp af henholdsvis 100, 75 og 60 Kroner, eftersom Begravelsen finder Sted i København og Frederiksberg, i en Købstad eller paa Landet.

§ 39.

Naar Ulykkesforsikrings-Raadet med Hensyn til et for det anmeldt Ulykkestilfælde har tilkendegivet Parterne, at dette maa anses for afsluttet uden at medføre Følger, der berettiger til Erstatning efter denne Lovs § 32, kan Krav i Anledning af samme ikke rejses ud over et Aar efter Tilkendegivelsens Dato.

Saafremt Afgørelse af et for Raadet anmeldt Ulykkestilfælde ikke kan træffes af Grunde, der skyldes den eller de erstatningsberettigedes Forhold, bortfalder Kravet, naar 2 Aar er forløbne efter Dagen for Ulykkestilfældet.

§ 40.

Hvis der af Staten tillægges en tilskadekommen eller en omkommens efterladte Pension eller anden aarlig Understøttelse som Erstatning for Ulykkestilfældets Følger, har han eller de kun Krav paa det overskydende Beløb. Om og hvor stort et overskydende Beløb der fremkommer, afgøres af Raadet. Det samme gælder for forsikrede, der beskæftiges af Kommuner, hvis Bestyrelser med Hensyn til Pension eller Understøttelse har fastsat Regler, der efter indhentet Erklæring fra Raadet er godkendte af Indenrigsministeren.

Om saadanne Godkendelser finder offentlig Bekendtgørelse Sted paa Indenrigsministerens Foranstaltning.

Tilfalder der i øvrigt en tilskadekommen eller en omkommens efterladte i Henhold til Lov — dansk eller fremmed — eller Overenskomst en for Arbejdsgiverens Midler tilvejebragt Pension, Understøttelse eller anden Ydelse fra Arbejdsgiveren i Anledning af Ulykkestilfældet, skal Arbejdsgiveren efter Ulykkesforsikrings-Raadets nærmere Bestemmelse være berettiget til at oppebære Forsikringsbeløbet efter nærværende Lov, helt eller delvis, under tilbørlig Hensyntagen til den Værdi, som den paagældende Ydelse maa antages at have for den tilskadekomne eller de efterladte i Sammenligning med, hvad han eller de efter nærværende Lov har Krav paa.

Bestemmelserne i denne Paragraf finder ikke Anvendelse paa de i Henhold til nærværende Lov tegnede frivillige Forsikringer.

Ulykkestilfælde, der begrunder Krav efter denne Lovs tvungne Forsikring, kan ikke begrunde Krav efter Lovens frivillige Forsikring.

§ 41.

For alle i Medfør af denne Lov forsikrede med Undtagelse af de i denne Paragrafs 2. og 4. Stykke nævnte regnes som Aarsløn den paagældendes samlede Arbejdsfortjeneste i Løbet af det Aar, som gaar forud for Ulykkestilfældets Dag, derunder indbefattet Overskudsandele, Brug af Hus, Husleje-

godtgørelse, Naturalydelse o. lign. Har han ikke været beskæftiget i samme Stilling eller med samme Løn i den paa-gældende Virksomhed i den før denne almindelig gældende Arbejdstid i hele det nævnte Tidsrum, eller har han været beskæftiget i en Virksomhed, der efter sin Beskaffenhed ikke drives Aaret rundt, ansættes hans aarlige Arbejdsfortjeneste af Raadet efter Skøn.

For Landarbejdere samt Tyende i Landbruget fastsætter Indenrigsministeren hvert 5. Aar, paa Grundlag af den af Statens statistiske Bureau sidst udarbejdede Statistik over Arbejdslønnen i Landbruget og efter indhentet Erklæring fra Ulykkesforsikrings-Raadet samt Arbejdsgiver- og Arbejderforeninger indenfor Landbruget, den Aarsløn, som vil være at lægge til Grund for Erstatningerne til de nævnte Arbejdere efter nærværende Lov. Aarslønnen kan ansættes særskilt for Mænd og for Kvinder samt for Personer over og under 18 Aar.

Har en forsikret ingen Løn oppebaaret, eller har Aarslønnen været mindre end 600 Kr., finder Beregningen dog Sted efter denne Løn.

For Personer, der har tegnet frivillig Forsikring i Henhold til Bestemmelserne i § 53, beregnes Erstatningerne efter en Aarsfortjeneste af 900 Kr., for den, der har tegnet frivillig Forsikring efter § 66 eller 73, efter en Aarsfortjeneste af 800 Kr.

Dagløn udfindes derved, at den i Henhold til ovennævnte Regler beregnede Aarsfortjeneste deles med 300, dog at den for Personer under 18 Aar udregnes af den faktisk tjente Aarsløn, hvad enten denne har naaet 600 Kr. eller ej.

§ 42.

Raadet underretter vedkommende Forsikringsselskab (Arbejdsgiver) om Størrelsen af den Erstatning for blivende Erhvervsudygtighed eller for Død, som det har tilkendt en tilskadekommen eller den omkomnes efterladte. Erstatningen bliver at indbetale til Raadet snarest muligt og senest inden 14 Dage fra Underretningen mod dettes Tilstaaelse for Modtagelsen.

Det paahviler Retsbetjentene udenfor København at yde Raadet Bistand ved Erstatningsbeløbenes Udbetaling.

Dagpenge og Begravelseshjælp udbetales altid umiddelbart til den paagældende, medmindre Raadet, hvor Forholdene gør det ønskeligt, bestemmer, at Dagpengene skal indbetales til det for derefter at udbetales til tilskadekomne. Raadet kan i saadanne Tilfælde ogsaa udrede Dagpengene til tilskadekomne efter de givne Regler og derpaa inddrage det udlagte Beløb hos Forsikringsselskabet (-forbundet).

§ 43.

Den Pengesum, som tilkendes umyndige Personer, kommer den eller de paagældende til Gode paa den Maade, som Raadet maatte bestemme som den hensigtsmæssigste. Det samme gælder, naar Raadet af Hensyn til en Invalids Tilstand finder, at Udbetaling af Summen maa anses utilraadelig.

Udenfor disse Tilfælde kan Raadet ved Erstatning til efterladte, og naar Invaliditetserstatningen er beregnet efter en Invaliditetsgrad af 30 pCt. eller derover, og Omstændighederne taler derfor, særlig naar dette anbefales af vedkommendes Forsørgelseskommune, bestemme, at Erstatningen skal omsættes i en Livrente, eller træffe særlige Bestemmelser med Hensyn til dens Anbringelse.

Raadet kan paalægge vedkommende Forsikringsselskab (Arbejdsgiver) at udbetale den tilskadekomne eller de efterladte Forskud paa den dem tillagte Pengesum, naar dennes Udbetaling af en eller anden Grund henstaar.

FEMTE KAPITEL

Om Anmeldelse af Ulykkestilfælde.

§ 44.

Ethvert Ulykkestilfælde, som antages at ville medføre Krav efter denne Lov, skal af Virksomhedens Indehaver eller den, som paa hans Vegne paa Tidspunktet for Ulykkestilfældet forestaar samme, eller, for saa vidt den tilskadekomne har forsikret sig selv, af denne eller hans efterladte snarest muligt og senest inden 8 Dage anmeldes til Raadet, jvf. dog

§ 61. Medfører Ulykkestilfældet Døden, skal Anmeldelse ske inden 48 Timer efter Dødens Indtræden. I Anmeldelsen skal saa nøjagtigt som muligt oplyses:

- 1) Aarsagen til og de nærmere Omstændigheder ved Ulykkestilfældet,
- 2) den tilskadekomnes Tilstand og det Tidsrum, der hengik fra Ulykkestilfældets Indtræden indtil den første Lægebehandling,
- 3) paa hvilket Sted den tilskadekomne behandles og af hvilken Læge,
- 4) om den tilskadekomne er Medlem af en anerkendt Sygekasse og da hvilken,
- 5) om den tilskadekomne er forsikret og i bekræftende Fald hos hvilket Selskab.

Anmeldelsen ledsages af den behandlende Læges Attest, som Arbejdsgiveren betaler.

Indtræder Døden, efter at Anmeldelse har fundet Sted, skal Underretning herom tilstilles Raadet snarest muligt og senest 48 Timer efter Dødens Indtræden.

Raadet foreskriver, hvilke Blanketter der skal benyttes ved Anmeldelse og ved de til Sagens Behandling fornødne Lægeerklæringer.

§ 45.

Har Arbejdsgiveren eller den, hvem det ifølge denne Lov paahviler, ikke foretaget den foreskrevne Anmeldelse af et Ulykkestilfælde, skal dette ikke være til Hinder for, at tilskadekomne eller de efterladte rejser Krav paa Erstatning, naar saadant sker inden Udløbet af et Aar efter den Dag, Ulykkestilfældet er indtruffet.

§ 46.

Indenrigsministeren fastsætter, efter Forslag af Raadet, en Takst for de under Sagens Behandling almindeligt forekommende Lægeattester.

De til en for Raadet indbragt Sags Oplysning fornødne Lægeattester, som forlanges af Raadet, af Arbejdsgiveren eller

af Forsikringsselskabet, skal, for saa vidt ikke i de foregaaende Paragraffer særlig Bestemmelse er truffen om Betalingspligten, betales af vedkommende Forsikringsselskab eller, hvor Forsikring ikke er tegnet hos et anerkendt Forsikringsselskab, af Arbejdsgiveren.

Af Indenrigsministeren fastsættes, efter Forslag af Ulykkesforsikrings-Raadet, en Takst for Obduktionsforretninger, som foretages til Oplysning om, hvorvidt en i Henhold til denne Lov forsikret er død som Følge af Ulykkestilfælde. Omkostningerne ved de Obduktionsforretninger, der forlanges af Raadet, betales af dette.

§ 47.

Raadet er berettiget til af Arbejdsgivere, Arbejdere og andre vedkommende, herunder den behandlende Læge, at begære og faa meddelt enhver Oplysning, herunder Udskrift af Hospitalsjournal o. lign., i Anledning af Ulykkestilfældet, endvidere til at fordrø, at den tilskadekomne skal underkaste sig Lægeundersøgelse, samt til at forlange Forhør optaget og at faa Udskrift af saadant og til af vedkommende Embedslæge at forlange Obduktion foretaget.

§ 48.

Naar en tilskadekomnen vil gøre Fordring paa Ydelse efter denne Lov, maa han snarest muligt efter Ulykkestilfældet lade sig undersøge af en Læge og derefter underkaste sig den Lægebehandling, som findes fornøden. Undlades dette, eller modarbejdes den tilskadekomnes Helbredelse ved Til-sidesættelse af Lægens Forskrifter, fortaber han efter Omstændighederne helt eller delvis sit Krav.

Paa samme Maade kan en afdøds efterladte fortabe deres Krav, saafremt de modsætter sig Foretagelsen af en af Raadet begæret Obduktionsforretning.

Forsikringsselskabet (Arbejdsgiveren) er berettiget til at lade den tilskadekomne tilse af en Læge.

SJETTE KAPITEL

Industri, Haandværk, Handel, privat Tjenesteforhold m. v.

§ 49.

Enhver, der her i Landet driver økonomisk Virksomhed, eller i sin Tjeneste beskæftiger andre, f. Eks. Arbejdere, Funktionærer, Kontor- og Butikspersonale, Tyende m. m. (jvf. dog § 50), har i Overensstemmelse med Bestemmelserne i Kapitel 1—5 og nærværende Kapitel Forsikringspligt overfor de af ham beskæftigede Arbejdere, forsaavidt Forsikringspligt ikke paahviler ham i Henhold til Bestemmelserne i Kapitel 7, 8 eller 9, eller han i Henhold til disse er fritagen for saadan Pligt.

§ 50.

Som forsikret i Henhold til Bestemmelserne i nærværende Kapitel anses enhver, der mod Løn eller som ulønnet Medhjælper af Arbejdsgiveren er antaget til stadigt eller midlertidigt Arbejde. Undtagne er dog tilsynshavende, Kontorpersonale o. lign., hvis aarlige Vederlag i Virksomheden overstiger 2400 Kr., samt Personer, der er beskæftiget i Arbejdsgiverens personlige Husholdning eller ved privat Tjenestegering for ham og hans Familie, saafremt det Arbejde, hvorved Beskæftigelsen finder Sted, er af ganske forbigaaende Art.

Forsikringen gælder tillige Medlemmer af Arbejdsgiverens Familie, Hustruen dog undtaget, for saa vidt de efter Beskaffenheden og Omfanget af deres Gerning i Arbejdsgiverens Erhvervsvirksomhed maa sammenstilles med andre Arbejdere og har fyldt deres 10. Aar.

§ 51.

For de i Medfør af § 49 forsikrede Arbejders Vedkommende gælder Forsikringen under Udførelse af alt Arbejde for Arbejdsgiverne.

§ 52.

Til Overtagelse af den Forsikringspligt, der i Henhold til § 49 paahviler Arbejdsgivere, i hvis Erhverv det samlede Antal Arbejdsdage for de forsikringsberettigede Personer

højest andrager ialt 575 aarlig, oprettes efter Regler, som fastsættes ved kongelig Anordning, Forsikringsforbund under gensidigt Ansvar.

Forsikringsforbundenes Antal og Omraade fastsættes af Indenrigsministeren efter indhentet Erklæring fra Ulykkesforsikrings-Raadet og Foreninger, der varetager de paagældende Arbejdsgiveres Interesser.

Enhver af de i første Stykke omhandlede Arbejdsgivere er Medlem af det Forsikringsforbund, indenfor hvis Omraade hans forsikringspligtige Virksomhed har sit Sæde. Medlemsforholdet begynder samtidig med, at den forsikringspligtige Virksomhed paabegyndes eller overtages af den paagældende Arbejdsgiver.

Forsikringsforbundenes Vedtægter skal stadfæstes af Indenrigsministeren. Vedtægterne skal indeholde Bestemmelser om Medlemmernes Forpligtelse til at anmelde sig til Forsikringsforbundet, Forsikringsbidragenes Udredelse af Medlemmerne, Kontrol med forsvarlig Lægebehandling m. m.

Forsikringsforbundene kan oprettes som Afdelinger af de i Medfør af denne Lov anerkendte gensidige Forsikringselskaber. Disses Vedtægter skal da indeholde Bestemmelser angaaende de i foregaaende Stykke omhandlede Forhold.

§ 53.

De i § 52 omhandlede Arbejdsgivere saavel som Personer, der uden at benytte forsikringsberettiget Medhjælp driver Erhvervsvirksomhed, der henhører under nærværende Kapitel, har Adgang til i Forsikringsforbundene at tegne frivillig Forsikring til Fordel for sig selv og Hustru, for saa vidt hun deltager i væsentligt Omfang i Mandens Erhvervsvirksomhed. Der tilkommer dem da Forsikring i Overensstemmelse med Bestemmelserne i nærværende Lov med Hensyn til Ulykkestilfælde, der rammer dem i deres Erhvervsvirksomhed.

SYVENDE KAPITEL

Søfart.

§ 54.

Danske Redere (jfr. Sølov af 1. April 1892 § 1) for Skibe,

som overensstemmende med Forskrifterne i Sølov af 1. April 1892 og Lov af s. D. om danske Skibes Registrering er indførte eller skal indføres i det offentlige Skibsregister, har Forsikringspligt i Overensstemmelse med Bestemmelserne i Kapitel 1—5 og nærværende Kapitel overfor de Personer, der er antagne til Besætningen, eller som i indenlandsk Havn eller i dansk Tolddistrikt antages til at udføre midlertidigt Arbejde paa eller ved vedkommende Skib eller Fartøj.

Om de paagældende er antagne af og lønnes af Rederen eller Skibsføreren eller (saasom Bagere, Kokke, Opvartere, Barberere, Medhjælpere hos Hovmestre, Regnskabsførere, Læger, Sygeplejersker o. s. fr.) af andre, er uden Betydning for Ejerens eller Brugerens Forsikringspligt.

Fra Forsikringen undtages dog enhver, hvis faste Vederlag i Penge for Tjeneste paa Skibet overstiger 2400 Kr. aarlig.

For Skibe under 300 Register-Tons Netto gælder Forsikringspligten Føreren, om han end selv maatte eje Skibet helt eller delvis.

§ 55.

For Personer, der er forsikringsberettigede efter § 54, vedbliver Forsikringsretten i Tilfælde af Hjemsendelse efter Sølov af 1. April 1892 §§ 66 og 96.

§ 56.

Forsikringen gælder under al Beskæftigelse ved den Virksomhed, hvortil Skibet eller Fartøjet benyttes, herunder Arbejde paa og ved Skibet, Ladning og Losning af Skibets Last og sammes Iland- og Ombordbringelse, Befordring til og fra Skibet samt Ombord- og Ilandstigning, Virksomhed paa Søen, til Redning af Menneskeliv eller til Bjergning af Gods, Færden i Land i Ærinde for Skibet samt Sejlads i Fartøjet udenfor selve Erhvervet.

§ 57.

Kan den i § 29 omhandlede Lægeerklæring ikke tilvejebringes, maa Retten til Dagpenge godtgøres paa anden efter Ulykkesforsikrings-Raadets Skøn fyldestgørende Maade.

§ 58.

Nyder en tilskadekommen Kur og Pleje i Udlandet under en dansk Konsuls (Vicekonsuls) Garanti for Betalingen, bliver Dagpengene at betale til vedkommende Konsul (Vicekonsul), som deraf afholder Udgifterne til Kuren og Plejen og udbetaler det overskydende til den tilskadekomne.

§ 59.

Yder Arbejdsgiveren for egen Regning den tilskadekomne fri Kur og Pleje i Udlandet, er han berettiget til for det paagældende Tidsrum at oppebære de den tilskadekomne hos Forsikringsselskabet efter den tegnede Forsikring tilkommende Dagpenge, dog at det Beløb, hvormed Dagpengene maatte overstige Udgifterne til Kur og Pleje, udbetales den tilskadekomne.

§ 60.

Af Indenrigsministeren fastsættes, efter indhentet Erklæring fra Fællesrepræsentationen for dansk Skibsfart, Værdien af Kost og Bolig ombord (jvf. § 41) for Mandskabet henholdsvis paa Damp- og Sejlskibe.

§ 61.

Indtræffer et Ulykkestilfælde udenfor Havn eller Ankerplads, regnes de i § 44 fastsatte Anmeldelsesfrister fra det Tidspunkt, da Skibet har naaet Havn eller Ankerplads. Indtræffer Ulykkestilfældet i fremmed Havn, hvor dansk Konsularembudsmand er ansat, eller indkommer Skibet (eller Besætningen) første Gang, efter at Ulykkestilfældet er indtruffet, til fremmed Havn, hvor dansk Konsularembudsmand er ansat, bliver Anmeldelsen at afgive til samme.

§ 62.

Det paahviler Skibsføreren eller den, som paa dennes Vegne forestaar Skibets Førelse, i Skibets Dagbog at indføre, naar en til Besætningen hørende Person bliver ar-

bejdsudygtig, og naa r han atter bliver arbejdsdygtig. Det paahviler Skibsføreren at forskaaffe den fornødne Lægehjælp.

§ 63.

Naar Søforklaring i Henhold til Sølov af 1. April 1892 § 40, jfr. Lov Nr. 81 af 23. Maj 1902, eller Søforhør efter Lov Nr. 72 om Sørætter m. m. af 12. April 1892 § 9 er blevet optaget i Anledning af Ulykkestilfælde, der er overgaaede Personer, som henhører til Besætningen paa et af nærværende Lov omfattet Skib, skal der tilstilles Ulykkesforsikrings-Raadet Afskrift af Søforklaringen eller Søforhøret.

Er en dansk Konsularembedsmand ansat i den fremmede Havn, hvor Ulykkestilfældet er indtruffet, eller hvortil Skibet (eller Besætningen) første Gang indkommer, efter at Ulykkestilfældet er indtruffet, bliver Søforklaring at aflægge, ikke blot naar det er nødvendigt til Opfyldelse af Paabudet i Sølov af 1. April 1892 § 40, jfr. Lov Nr. 81 af 23. Maj 1902, men ogsaa naar Konsularembedsmanden finder det paakrævet ved særlige Omstændigheder. For saa vidt Søforklaring ikke udkræves, optager vedkommende Konsularembedsmand Forhør eller Forklaring uden Edfæstelse af Vidner. I fornødent Fald kan han betro en dertil kompetent Mand at udføre dette Hverv paa sine Vegne.

Af Søforklaringen, Forklaringen eller Forhøret skal Afskrift tilstilles Ulykkesforsikrings-Raadet, der afholder de dermed forbundne Omkostninger.

Findes der ingen dansk Konsularembedsmand i den fremmede Havn, hvor Ulykkestilfældet er indtruffet, eller hvortil Skibet (eller Besætningen) første Gang indkommer, efter at Ulykkestilfældet er indtruffet, og Aflæggelse af egentlig Søforklaring derhos ikke udkræves i Medfør af Sølov af 1. April 1892 § 40, paahviler det Skibsføreren, naar Rejsen ikke derved vil forsinkes, at sørge for, at der til Oplysning om Ulykkestilfældet optages Forhør eller Forklaring af den paa Stedet dertil kompetente Myndighed, eller, hvis han foretrækker dette, af en dertil af nærmeste Konsularembedsmand bemyndiget Person. Af Forhøret eller Forklaringen vil Afskrift være at indsende enten til nærmeste Konsularembeds-

mand eller, hvis Sagen derved vilde opholdes unødvendigt, direkte til Raadet. De hermed forbundne Omkostninger bliver at afholde af Ulykkesforsikrings-Raadet.

§ 64.

Danske Redere (jfr. Sølov af 1. April 1892 § 1) for Skibe, som overensstemmende med Forskrifterne i Sølov af 1. April 1892 og Lov af s. D. om danske Skibes Registrering m. v. er indførte eller skal indføres i det offentlige Skibsregister, er som saadanne Medlemmer af et Ulykkesforsikringsforbund under gensidigt Ansvar, som oprettes til Overtagelse af den Risiko, der i Medfør af nærværende Lov er knyttet til de nævnte Skibe.

Medlemsforholdet begynder fra det Tidspunkt, da vedkommende bliver Reder for et af de ovennævnte Skibe.

For skyldige Medlemsbidrag tilkommer der Forbundet Søpanteret i Skib og Fragt efter Bestemmelsen i Sølov af 1. April 1892 § 268 Nr. 2.

Ulykkesforsikringsforbundets Vedtægter skal stadfæstes af Indenrigsministeren. Vedtægterne skal indeholde Bestemmelser om Medlemmernes Forpligtelse til at anmelde sig til Forbundet, Forsikringsbidragenes Udredelse af Medlemmerne, Kontrol med forsvarlig Lægebehandling osv.

§ 65.

Paa ethvert under dette Kapitel hørende Skib skal der paa et for hele Besætningen tilgængeligt Sted være opslaaet et Uddrag af denne Lov, indeholdende de Besætningen efter Loven hjemlede Rettigheder og paahvilende Forpligtelser. Dette Uddrag affattes og autoriseres af Indenrigsministeren og vedføjes en Oversættelse i det engelske Sprog. Trykte Eksemplarer til Opslag udleveres gratis af Mønstringsbestyrerne.

Paa ethvert saadant Skib skal Skibsføreren være i Besiddelse af mindst et indbundet Eksempplar af Loven. Enhver af Besætningen har Ret til at forlange sig dette Eksempplar udlaant til Gennemsyn.

OTTENDE KAPITEL

Fiskeri og mindre Skibsfart.

§ 66.

Enhver Ejer eller Bruger af dansk Skib, Fartøj m. v., der er maalt til mindst 4 Register-Tons Brutto, og hvis Reeder ikke har Forsikringspligt efter syvende Kapitel, har Forsikringspligt efter nærværende Kapitel i samme Omfang og efter samme Regler som de i § 54 nævnte Ejere og Brugere af større Skibe og er, samtidig med, at de indtræder i et Forhold, der medfører Forsikringspligt efter nærværende Kapitel, og saa længe dette Forhold vedvarer, Medlemmer af Ulykkesforsikringsforbundet for danske Fiskere og Søfolk, som oprettes til Overtagelse af den med deres egen og de af dem beskæftigede Personers Forsikring forbundne Risiko.

Enhver her i Landet hjemmehørende, der — uden at være forsikringspligtig i Medfør af § 54 eller denne Paragrafs 1. Stk. — her i Landet helt eller delvis ernærer sig ved Fiskeri, Skibsfart, Baadfart, Færgefart, Pramfart, Bugsering, Stenfiskeri, Sandgravning, der udføres i Vandet, Optagning af Vraggoods fra Havbunden, Lodsgering, Sejlads som kendt Mand udenfor Lodsfarvand, som forhyret Mand paa Lystfartøj, ved Dykker- og Bjergningsarbejde, ved Isning, ved Omgravning, ved Rensning, Pakning, Saltning og Røgning af Fangsten, ved Transport af denne eller Agn til eller fra Jernbane, ved Arbejde i Forbindelse dermed paa Jernbane eller ved andet Arbejde, der kan ligestilles med de nævnte Erhvervsvirksomheder, har Adgang til at blive Medlem af Ulykkesforsikringsforbundet for danske Fiskere og Søfolk, hvorved der tilkommer ham Forsikring i Overensstemmelse med Bestemmelserne i Kapitel 1—5 og nærværende Kapitel.

§ 67.

Vedtægterne for Ulykkesforsikringsforbundet for danske Fiskere og Søfolk udarbejdes af Bestyrelsen for den ved Lov Nr. 71 af 3. April 1900 om danske Fiskeres Forsikring i Ulykkestilfælde oprettede Ulykkesforsikringsforening for danske Fiskere. De stadfæstes af Indenrigsministeren efter indhentet Erklæring fra Ulykkesforsikrings-Raadet.

NIENDE KAPITEL

Landbrug, Skovbrug, Havebrug m. m.

§ 68.

Arbejdsgivere, være sig Enkeltmand eller Selskab, der driver:

- 1) Landbrug, Skovbrug og Havebrug,
- 2) Stutteri, Mejeri, Tørveskær, Rørskær, Mergelforetagender, Tærskéværker, Halmpresning, Damkultur, Vind- og Vandmølleri,
- 3) Kontrol, raadgivende Virksomhed o. lign. med Hensyn til Bedrifter under Landbrug, Skovbrug og Havebrug,

har Forsikringspligt i Overensstemmelse med Bestemmelserne i Kapitel 1—5 og nærværende Kapitel overfor de Arbejdere, der beskæftiges i de paagældende Virksomheder.

Efter Forslag af Ulykkesforsikrings-Raadet kan Indenrigsministeren ved Bekendtgørelse under nærværende Afsnit inddrage Virksomheder, som kan jævnstilles med de foranførte.

§ 69.

Forsikringspligten gælder tillige Arbejdere i Virksomheder, der som Bierhverv drives under Bedrifter, der henhører under § 68, saasom Teglværk, Grus- og Mergelgravning, Kørsler, Skærveslagning, Savskæring, Rørskær og lignende.

Drives nogen af de i § 68 nævnte Virksomheder i Forbindelse med anden under nærværende Lov hørende, i Landdistrikterne beliggende Virksomhed, med hvilken det helt eller delvis har fælles Arbejdskraft, betragtes, saafremt Landbruget udgør den væsentligste Del af de forbundne Virksomheder, samtlige Virksomheder som henhørende under Bestemmelserne i nærværende Kapitel.

§ 70.

Ved Havebrug forstaas i nærværende Lov forretningsmæssigt drevet Havebrug (herunder Anlægsgartneri) samt Arbejde i Parker, Anlæg og Haver, der tilhører Stat eller Kommune eller er knyttede til Landbrug og Skovbrug, samt i private Havebrug af mindst 1 Hektars Størrelse.

§ 71.

Forsikringspligten omfatter enhver, der mod Løn eller Akkordbetaling eller som ulønnet Medhjælper her i Landet er antaget til stadig eller midlertidig at udføre Arbejde ved de Virksomheder, der falder ind under nærværende Kapitel, tilsynsførende dog kun ved de i § 68 nævnte Virksomheder, for saa vidt deres Vederlag i Penge ikke overstiger 1500 Kr., ved de i § 69, 2. Stk. nævnte andre Virksomheder, for saa vidt det ikke overstiger 2400 Kr. Forsikringen gælder tillige Medlemmer af Arbejdsgiverens Familie — Hustruen dog undtaget —, for saa vidt de efter Beskaffenheden og Omfanget af deres Gerning i Virksomheden maa sammenstilles med andre Arbejdere.

§ 72.

Forsikringen gælder under Udførelsen af alt Arbejde i de under nærværende Afsnit hørende Virksomheder, derunder Kørsler, selv om den foregaar udenfor Bedriftens Omraade, Arbejde paa Jernbanen for Bedriften, Arbejde ved Veje, Aa- og Vandløb, Istandsættelse af Bygninger osv., som foretages i Bedriftens Interesse, eller som paahviler Ejendommen, samt ved Arbejde i Arbejdsgiverens personlige Husholdning og ved personlig Tjenestegerning for ham eller hans Familie.

§ 73.

Ejere eller Brugere af Ejendomme i Landbrug, Havebrug eller Skovbrug, der i Henhold til Lov Nr. 103 af 15. Maj 1903 kun er ansat til Ejendomsskyld til Staten til et Beløb af 6000 Kr. eller derunder, kan tegne frivillig Forsikring for sig selv og Hustru i Overensstemmelse med Reglerne i nærværende Lovs Kapitel 1—5 og dette Kapitel for Ulykkestilfælde, der indtræffer under Arbejdet for deres eget Landbrug, Skovbrug eller Havebrug uanset dettes Størrelse.

Gensidige Foreninger af Arbejdsgivere, der i Medfør af nærværende Lovs § 18 har erholdt Anerkendelse i Henseende til Overtagelse af det Arbejdsgivere ifølge Loven paahvilende Ansvar, kan erholde Anerkendelse til at overtage Ansvaret for Forsikring, der er tegnet i Henhold til nærværende Paragrafs 1. Stykke.

TIENDE KAPITEL

Statstilskud.

§ 74.

Af Statskassen bliver der efter behørigt dokumenteret Regnskab at godtgøre vedkommende Forsikringsselskab (-forbund) Halvdelen af de Beløb, som medgaar til Udredelsen af Erstatninger, som i Medfør af denne Lov tillægges

a) Arbejdere hos de i sjette Kapitel nævnte Forsikringsforbunds Medlemmer eller disse Medlemmer selv, saafremt Medlemmernes Indtægt i det paagældende Kalenderaar ikke har naaet 1000 Kr. paa Landet, 1200 Kr. i Købstæderne og 1400 Kr. i København og Frederiksberg.

b) de i Medfør af syvende Kapitel forsikrede, der er beskæftigede af Ejere eller Brugere af Skibe, der — bortset fra det til Drivning af en Hjælpeskrue fornødne Motormaskineri — alene bevæges ved Sejl og ikke benyttes til Lystsejlads.

c) de i Medfør af ottende Kapitel forsikrede.

d) Arbejdere hos de i Henhold til niende Kapitel forsikringspligtige Arbejdsgivere, hvis Ejendomme i Medfør af Lov Nr. 103 af 15. Maj 1903 er ansat til Ejendomsskyld til Staten til et Beløb af 6000 Kr. eller derunder, eller de i Henhold til dette Kapitel frivillig forsikrede.

Statens Tilskud maa alene anvendes til Nedsættelse af Præmien for de forsikringspligtige eller frivilligt forsikrede.

Erstatninger for Ulykkestilfælde, indtrufne under Forsøg paa Redning af Menneskeliv (jvf. § 3), godtgøres det paagældende Forsikringsselskab fuldt ud af Statskassen.

ELLEVTE KAPITEL

Slutnings- og Straffebestemmelser.

§ 75.

Alle Dokumenter vedrørende den i denne Lov nævnte frivillige Forsikring er stempelfri.

§ 76.

Enhver, der er pligtig at afgive sin Risiko efter nærværende Lov til et i Henhold til § 18 anerkendt Selskab, skal paa et for hans Arbejdere let tilgængeligt Sted indenfor det Omraade, Arbejdet udføres, opslaa en Plakat, der angiver, til hvilket anerkendt Selskab han har afgivet sin Risiko. Disse Plakater tilstilles de forsikringspligtige af Selskaberne uden Vederlag.

Som Kvittering for indbetalte Præmier tilstiller de anerkendte Forsikringsselskaber den forsikringspligtige et af Indenrigsministeren godkendt Forsikringsmærke, der er paa trykt Selskabets Navn, samt for hvor langt et Tidsrum den tegnede Forsikring gælder. Disse Mærker skal af den forsikringspligtige opklæbes paa en Plade, der leveres af Forsikringsselskabet, og som skal være anbragt umiddelbart ved den i Paragrafens første Stykke nævnte Plakat.

Naar Forsikringsmærke for det indeværende Tidsrum ikke maatte findes opklæbet, kan enhver derom gøre Anmeldelse til vedkommende Politimester, og Sagen gøres til Genstand for Paatale af det offentlige.

Det paahviler det i Henhold til Fabrikloven og Bageriloven ansatte Tilsynspersonale, herunder de kommunale Tilsynsmænd, ved Besøg i de dem underlagte Bedrifter at føre Tilsyn med, at Forsikringsplakat og Forsikringsmærke findes opslaaet i behørig Orden. Saafremt der maatte forefindes Mangler, indberettes Sagen af vedkommende Tilsynsmand til Politimesteren paa Stedet. For andre Erhvervsvirksomheders Vedkommende føres nævnte Tilsyn af Politiet.

§ 77.

Med Bøder fra 50 til 500 Kr. anses den Arbejdsgiver, der tilsidesætter den ham efter § 18 paahvilende Forpligtelse til at afgive sin Risiko efter Loven til et af Indenrigsministeren anerkendt Selskab, eller som ikke har holdt sin Forsikring i Kraft.

Med Bøder fra 15 til 200 Kr. anses den Arbejdsgiver eller den, der optræder paa hans Vegne, som forsømmer rettidig at afgive Anmeldelse efter §§ 44 og 61 om et indtruffet

Ulykkestilfælde, samt den, der undlader at meddele de i § 47 nævnte Oplysninger.

Sagerne behandles som offentlige Politisager.

§ 78.

Denne Lov træder i Kraft 1 Aar efter dens Bekendtgørelse i Lovtidende. Samtidig ophæves Lov Nr. 4 af 7. Januar 1898 om Arbejderes Forsikring mod Følger af Ulykkestilfælde i visse Virksomheder, Lov Nr. 71 af 3. April 1900 om danske Fiskeres Forsikring i Ulykkestilfælde, Lov Nr. 114 af 15. Maj 1903 om Tillæg til Lov Nr. 4 af 7. Januar 1898, Lov Nr. 54 af 1. April 1905 om Søfolks Forsikring mod Følger af Ulykkestilfælde i Søfartsvirksomhed, Lov Nr. 65 af 30. Marts 1906 om Udvidelse af Lov Nr. 71 af 3. April 1900 til ogsaa at omfatte anden Søfartsvirksomhed m. v. og Lov Nr. 151 af 27. Maj 1908 om Forsikring mod Følger af Ulykkestilfælde i Landbrug, Skovbrug, Havebrug m. m., jvf. dog § 80 sidste Stykke.

Fra samme Tid ophæves Bestemmelserne i de to sidste Stykker i § 29 f i Lov Nr. 167 af 27. Maj 1908 om Statsbane-driftens Ordning.

Saafermt en Arbejdsgiver, der har tegnet Forsikring hos et anerkendt Forsikringsselskab i Henhold til den tidligere Ulykkesforsikringslovgivning, maatte overføre sin Risiko efter nærværende Lov paa et andet anerkendt Forsikringsselskab eller Forsikringsforbund, vil det, indtil Forsikringsaftalen med førstnævnte Selskab udløber, paahvile dette at udrede til det andet de Erstatningsbeløb, som det vilde have haft at udrede efter den tidligere Ulykkesforsikringslovgivning. Tvivlsspørgsmaal, som maatte opstaa herved, afgøres af Ulykkesforsikrings-Raadet.

De Beføjelser, der ved nærværende Lov, er tillagte Ulykkesforsikrings-Raadet, tilkommer, indtil Lovens Ikrafttræden, det ved Lov Nr. 4 af 7. Januar 1898 oprettede Arbejderforsikrings-Raad.

Behandlingen af de Sager, som ved Lovens Ikrafttræden endnu ikke er færdigbehandlede af sidstnævnte Raads for-

skellige Afdelinger, tilendebringes af de tilsvarende Afdelinger af det ved denne Lov oprettede Raad.

§ 79.

Indtil anden Bestemmelse maatte blive truffet i Henhold til § 46, gælder der ved Indenrigsministeriets Skrivelse af 30. Juni 1903 i Medfør af Bestemmelsen i Lov af 15. Maj 1903 § 17, 1. Stykke fastsatte Takst for de under Ulykkesforsikrings-Sagernes Behandling almindeligt forekommende Lægeattester.

§ 80.

Regeringen bemyndiges til ved kongelig Anordning at sætte denne Lov i Kraft paa Færøerne med de Ændringer, som maatte følge af disse Øers særlige Forhold.

Indtil saadant sker, gælder med Hensyn til de færøske Fiskeres Forsikring Lovene af 3. April 1900 og 30. Marts 1906, dog saaledes, at de i Henhold til disse Love forsikrede med Hensyn til Risiko og Regnskab danner en særlig Afdeling af Ulykkesforsikringsforbundet for Fiskere og Søfolk. og med Hensyn til de af færøske Redere beskæftigede Søfolks Forsikring, Loven af 1. April 1905.

the following conditions, which are subject to the provisions of the
at the time of the purchase of the land.
agreed to be satisfied in accordance with the provisions of the

ARTICLE IV

In all other respects, the provisions of the above-mentioned
shall be subject to the provisions of the above-mentioned
at the time of the purchase of the land.
agreed to be satisfied in accordance with the provisions of the

the following conditions, which are subject to the provisions of the
at the time of the purchase of the land.
agreed to be satisfied in accordance with the provisions of the

In all other respects, the provisions of the above-mentioned
shall be subject to the provisions of the above-mentioned
at the time of the purchase of the land.
agreed to be satisfied in accordance with the provisions of the

the following conditions, which are subject to the provisions of the
at the time of the purchase of the land.
agreed to be satisfied in accordance with the provisions of the

In all other respects, the provisions of the above-mentioned
shall be subject to the provisions of the above-mentioned
at the time of the purchase of the land.
agreed to be satisfied in accordance with the provisions of the

BEMÆRKNINGER

TIL

LOVFORSLAGELS ENKELTE PARAGRAFER

Med Hensyn til Udkastets enkelte Bestemmelser, som afviger fra de hidtil gældende Regler, og som ikke er blevet omtalte i det foranstaaende, skal man fremsætte følgende Bemærkninger, som man indleder med en Oversigt over, til hvilke Paragraffer i de hidtil gældende Love Udkastets enkelte Paragraffer svarer, og afslutter med en Oversigt over, hvor mange Personer der kan antages at være forsikrede ved den foreslaaede Lov, en Oversigt over, hvilken Udgift de i Udkastet foreslaaede Statstilskud kan antages at ville medføre, samt en Undersøgelse af, hvilken Merudgift de foreslaaede Forhøjelser af Erstatningsbeløbene vil medføre for de Virksomheder, der hidtil har henhørt under Loven af 7. Januar 1898.

Ud- kastet	Lov 1898	Lov 1900	Lov 1903	Lov 1905	Lov 1906	Lov 1908
§ 1	§ 1	§ 1	—	—	§ 1	—
§ 2	§ 3 c	—	—	§ 3, 1	—	§ 1 og § 3
§ 3	§ 1	§ 1	—	§ 9	—	§ 6
§ 4	§ 12	—	—	§ 41	—	§ 38
§ 5	§ 8, 1, 2. Punkt, § 17, 2	—	—	§ 40	—	§ 37
§ 6	§ 11, 1	—	—	§ 39	—	§ 35
§ 7	—	—	—	—	—	—
§ 8	§ 13, 1—2	—	—	—	—	—
§ 9	§ 13, 2—5	§ 5, 5	—	§ 33	§ 4	§ 30
§ 10	§ 13, 6—8	—	—	—	—	—
§ 11	§ 13, 7, jvf. Lov Nr. 53 af $\frac{9}{8}$ 1906 og Nr. 74 af $\frac{1}{4}$ 1908.	—	—	—	—	—

Ud- kastet	Lov 1898	Lov 1900	Lov 1903	Lov 1905	Lov 1906	Lov 1908
§ 12	§ 16, 1	—	§ 12 og § 17, 4	§ 34, 1 og § 42, 3	§ —	§ 31, 1 og § 39, 2
§ 13	§ 16, 7	—	—	§ 34, 6	—	§ 31, 5
§ 14	§ 16, 4-6	—	—	§ 34, 2-5	—	§ 31, 2-4
§ 15	—	—	—	—	—	—
§ 16	§ 20	—	—	—	—	—
§ 17	—	—	—	§ 23, 2	—	§ 21, 1
§ 18	(§ 8 og § 9)	(§ 1)	—	§ 23, 2-5	—	§ 21
§ 19	§ 3, 2-3	—	—	—	—	§ 22
§ 20	—	—	—	§ 25, 1	—	§ 23, 1
§ 21	§ 11, 2	—	—	§ 25, 2	—	§ 23, 2
§ 22	—	—	—	—	—	—
§ 23	—	—	—	—	—	—
§ 24	§ 5, 1	—	§ 3, 1, 2	§ 12, 1, 2	—	§ 12, 1, 2, og § 10
§ 25	—	—	§ 1 og § 3, 4	§ 10 og § 12, 4	§ —	§ 10 og § 12, 4
§ 26	—	§ 5, 1)	§ 2	§ 11	—	§ 11
§ 27	—	—	§ 4	§ 13	—	§ 13
§ 28	—	—	§ 8	§ 14, 1	—	§ 14
§ 29	—	—	§ 6 og § 7	§ 15	—	§ 15
§ 30	—	—	—	—	—	—
§ 31	—	—	§ 9, 2	§ 16	—	§ 16
§ 32	§ 5, 2	§ 5, 1)	—	§ 18, 1	—	§ 17
§ 33	—	—	—	—	—	—
§ 34	—	—	§ 16	§ 35	—	§ 32
§ 35	§ 5, 3 og 2, 2	§ 5, 2)	—	§ 19, 1 og § 20	§ 1	§ 18, 1 og § 19
§ 36	—	—	—	§ 19, 3	—	§ 18, 3
§ 37	§ 2, 3	—	—	§ 8	—	§ 7
§ 38	§ 5, 3	—	—	—	—	§ 18, 4
§ 39	—	—	§ 14	—	—	—
§ 40	§ 6	§ 5, 3)	—	§ 21	—	§ 20
§ 41	§ 7	§ 5, 1)	—	§ 18, 2-3	—	(§ 17)
§ 42	§ 19	§ 5, 4)	§ 10	§ 37	—	§ 34
§ 43	§ 18	—	—	§ 36	—	§ 33
§ 44	§ 14, 1-2	—	§ 15	§ 27, 1-3	—	§ 26
§ 45	—	—	§ 13	§ 31	—	§ 29
§ 46	—	—	§ 17, 1-2	§ 42, 1-2	—	§ 39, 1
§ 47	§ 14, 3	—	—	§ 29 og § 30, 2	§ —	§ 27
§ 48	§ 10	—	—	§ 28, 2-4	—	§ 28
§ 49	§ 4	—	—	—	—	—
§ 50	§ 2, 1	—	—	—	—	—
§ 51	§ 1	—	—	—	—	—

Ud- kastet	Lov 1898	Lov 1900	Lov 1903	Lov 1905	Lov 1906	Lov 1908
§ 52	(§ 8 og § 9)	—	—	—	—	—
§ 53	—	—	—	—	—	—
§ 54	—	—	—	§ 2 og § 4	—	—
§ 55	—	—	—	§ 7	—	—
§ 56	—	—	—	§ 9	—	—
§ 57	—	—	—	§ 12, 3	—	—
§ 58	—	—	—	§ 14, 2	—	—
§ 59	—	—	—	§ 16	—	—
§ 60	—	—	—	§ 18, 2	—	—
§ 61	—	—	—	§ 27, 1	—	—
§ 62	—	—	—	§ 28, 1	—	—
§ 63	—	—	—	§ 30	—	—
§ 64	—	—	—	§ 23 og § 25	—	—
§ 65	—	—	—	§ 26	—	—
§ 66	—	§ 1	—	—	§ 1 og § 5	—
§ 67	—	§ 4	—	—	—	—
§ 68	—	—	—	—	—	§ 1, jvf. § 25
§ 69	—	—	—	—	—	§ 2
§ 70	—	—	—	—	—	§ 3
§ 71	—	—	—	—	—	§ 4
§ 72	—	—	—	—	—	§ 5
§ 73	—	—	—	—	—	§ 25
§ 74	—	§ 3, jvf. § 1	—	§ 24, 1	—	§ 25, 6
§ 75	—	—	—	—	—	§ 25, 9
§ 76	§ 8, 2 og § 4 sidste Stk.	—	—	§ 26	—	§ 24
§ 77	§ 21	—	—	§ 44	—	§ 40
§ 78	§ 22	§ 7	—	§ 45	§ 6	§ 41
§ 79	—	—	§ 17	—	—	—
§ 80	§ 22	—	—	§ 46	§ 7	§ 42

§ 3.

Medens de bestaaende Ulykkesforsikringslove bestemmer, at Forsikringen gælder Ulykkestilfælde, der er bevirkede ved »Virksomhedens Drift eller ved de Forhold, under hvilke denne foregaar«, hvilket i de nyere Love nærmere forklares ved Eksempler, har man i Udkastet foretrukket den formentlig mere rationelle Fremgangsmaade i nærværende Paragraf at give en almindelig Regel for, hvilke Ulykkestilfælde, Forsikringen gælder, og i Kapitlernes 6, 7, 8 og 9 at angive, under hvilken Beskæftigelse de Perso-

ner, Loven finder Anvendelse paa, er forsikrede mod Ulykkestilfælde.

§ 4.

Denne Paragraf afviger fra de tilsvarende Bestemmelser i den tidligere Ulykkesforsikringslovgivning, dels ved formelle Ændringer, dels ved at det udtrykkeligt er fremhævet, at i de Tilfælde, hvor Raadet finder, at den erstatningsberettigede med Føje kan rejse Krav efter Lovgivningens almindelige Regler, skal Raadet fortsætte Behandlingen af Sagen og afgøre den, selv om der ved de almindelige Domstole rejses Skadeserstatningssøgmaal. Dette er foreslaaet, fordi det har vist sig, at de erstatningsberettigede af økonomiske Grunde ikke har kunnet afvente den langsomme Procedure for Domstolene og derfor mod deres Ønske set sig tvunget til at tage imod Erstatning efter Ulykkesforsikringslovgivningen i Stedet for at rejse almindeligt Søgmaal.

§ 8.

Man har fundet det rettest at foreslaa Betegnelsen »Ulykkesforsikrings-Raadet« i Stedet for »Arbejderforsikrings-Raadet«, selv om den sidste maa siges at have vundet en vis Hævd og vel ogsaa er mere velklingende. Naar man i sin Tid valgte den i Forhold til Raadets daværende Opgave noget for rummelige Benævnelse »Arbejderforsikrings-Raadet«, skyldtes dette vistnok for en Del, at man tænkte sig Muligheden af, at der senere i Tiden kunde drages andre Sider af den sociale Forsikring ind under Raadets Virksomhedsomraade. Da der næppe nu kan være Tale herom, maa den mere adækvate Betegnelse »Ulykkesforsikrings-Raadet« vistnok foretrækkes.

§ 9.

Der er i Lighed med Reglerne i Loven af 27. Maj 1908 foreslaaet, at ved Valget af saavel Arbejdernes som Arbejdsgivernes Repræsentanter skal Foreninger, der varetager vedkommendes Interesser, have Indstillingsret. Man har for

den Afdeling, der skal behandle de under Forslagets 6. Kapitel henhørende Sager, foreslaaet, at »Dansk Arbejdsgiver- og Mesterforening« skal have Indstillingsretten, idet man gaar ud fra, at det overvejende Antal Sager vil vedrøre Industri eller Haandværk.

§ 10.

Under Fiskeriafdelingen vil efter Udkastet henhøre saavel frivilligt som tvungent forsikrede jfr. 8. Kapitel. Da Billighed taler for, at de tvungent forsikrede bliver repræsenterede i Raadet, har man ved Formuleringen af § 9 c aabnet Mulighed for, at en Repræsentant for disse forsikrede kan faa Sæde i Raadet, naar et af Afdelingens nuværende Medlemmer maatte trække sig tilbage. Da de frivilligt forsikrede maa antages at ville udgøre det overvejende Flertal, har man sikret disse to Repræsentanter.

§ 16.

I Følge den gældende Lovgivning skal i Raadets aarlige Beretning hvert enkelt Tilfælde, som har været forelagt Raadet, opføres, og den trufne Afgørelse meddeles. Denne Bestemmelse foreslaar man strøget, da en saadan Opregning af de enkelte Tilfælde nu ikke mere er af den Betydning for de interesserede Parter som i Ulykkesforsikringens første Aar, og fordi den medfører et i Forhold til dens Nytte meget stort Arbejde og meget store Trykningsudgifter. Raadet har tænkt sig med visse Aars Mellemrum at give en saadan Oversigt over et enkelt Aars Sager.

§ 18.

1. Stykke, 2. Punkt er foreslaaet, fordi det formentlig af Hensyn til en saa vidt muligt uhindret Gennemførelse af Lovens bør gælde som ubetinget Regel, at det anerkendte Selskab overtager hele Arbejdsgiverens Risiko, saaledes at denne ikke kommer til hæfte personlig, fordi man ved Forsikringsaftalen ikke har været klar over Risikoen Omfang. I Forsikringsbetingelserne vil Selskabet altid ved Bestem-

melser om Efterbetaling af Præmier eller paa anden Maade kunne sikre sig imod, at der paaføres det Tab ved denne Bestemmelse.

§ 19.

3. Stk. er foreslaaet indsat, da det har vist sig, at Spørgsmaalet, om Ansvar et efter Lovene hviler paa en Hovedentreprenør eller en Underentreprenør, paa en Virksomheds Indehaver eller en Mellemmand, har voldt megen Vanskelighed.

§ 24.

Man har i denne Paragraf ladet Bestemmelsen om, at det ved Lægeerklæring skal godtgøres, at den tilskadekomne er ude af Stand til at optage sit Arbejde, udgaa, medens man iøvrigt fastholder, at der skal foreligge Lægeerklæring. Lægeerklæringen er nemlig vel et nødvendigt, men ikke altid et tilstrækkeligt Bevismiddel.

§ 26.

I Følge Reglerne i denne Paragraf sammenholdt med Reglerne for Beregning af Daglønnen i § 41, Slutn., vil Dagpengene for Personer over 18 Aar variere fra 1,34 Kr. (Aarsløn 600 Kr. eller derunder) til 2,50 Kr. (Aarsløn 1125 Kr. eller derover), for Personer under 18 Aar fra 1 Kr. (Aarsløn 450 Kr. eller derunder) til 2,50 Kr. (Aarsløn 1125 Kr. eller derover).

§ 30.

Denne Paragraf er væsentligst foreslaaet for at muliggøre Raadet at føre Kontrol med, at Dagpengeudbetalingen foregaar i Overensstemmelse med Lovens Regler, samt for at faa Oplysning om, hvor meget Dagpengeudbetalingen andrager.

§ 34.

2. Stk. er foreslaaet indsat, fordi det undertiden — om end kun sjældent — viser sig, at Sygebehandlingen endnu

ikke er afsluttet, naar et Aar er forløbet efter Ulykkestilfældets Indtræden. Den naturlige Fremgangsmaade vil da være at fortsætte med Dagpengeudbetalingen endnu nogen Tid, indtil en Afgørelse angaaende Erstatning for Invaliditet eller Død kan træffes. Man kan gaa ud fra, at dette saa godt som altid vil være muligt, inden $1\frac{1}{2}$ Aar efter Ulykkestilfældet er forløbet. Under den nugældende Ordning vil Raadet se sig nødsaget til at træffe en midlertidig Afgørelse, naar 1 Aar er forløbet, uagtet Betingelserne for en saadan Afgørelse ikke er til Stede, hvilket undertiden har voldt betydelige Vanskeligheder.

§ 35.

Efter Loven af 1898 skal der i alle Dødstilfælde udbetales Begravelseshjælp, efter Loven af 1908 kun, naar der ingen forsikringsberettigede efterladte er, efter Lovene af 1900 og 1905 slet ikke. Man har ment det rigtigt at gaa den Mellemvej, at der udbetales Begravelseshjælp i de Tilfælde, hvor enten ingen forsikringsberettigede efterladte er, eller hvor der kun udredes delvis Erstatning.

Da Udgifterne til Begravelse er højere i By end paa Land, er der foreslaaet, at Begravelseshjælpens Størrelse afhænger af Stedet, hvor Begravelsen finder Sted.

§ 37.

Denne Paragraf afviger fra de tilsvarende i Lov af 1. April 1905 § 8 og Lov af 27. Maj 1908 § 7 derved, at der kræves en Overenskomst med vedkommende fremmede Stat som Betingelse for Gensidighed. Dette maa sikkert foretrækkes af praktiske Grunde, idet Gensidighedens Gennemførelse kan give Anledning til forskellige Spørgsmaal, som bør finde Afgørelse i en Overenskomst, f. Eks. om Gensidighedens Udstrækning, Procedure osv.

§ 39.

2. Stk. er foreslaaet indsat for at udelukke, at en tilskadekommen eller omkommens efterladte, der — efter at Sagen

er anmeldt for Raadet — i flere Aar ikke har ladet høre fra sig, og hvis Opholdssted ikke kan findes, skal kunne rejse Krav i Anledning af et, Aar tilbage indtruffet Ulykkestilfælde.

§ 40.

Ved de to første Punktummer foreslaas de i Statens (og ved 3. Punktum de i Kommunernes) Tjeneste ansatte Personerigestillede med de i privat Virksomhed beskæftigede, idet de i Modsætning til de hidtil gældende Regler kan faa Erstatning, hvis Værdien af den i Loven foreskrevne Erstatning overskrider Pensionens Værdi. Bestemmelsen maa ses i Forbindelse med § 2, 1. Stk. Det er i Modsætning til tidligere udtrykkelig krævet, at Pensionen skal ydes som Erstatning for Ulykkestilfældets Følger og ikke af andre Grunde.

§ 41.

I andet Punktum foreslaas til den tilsvarende Bestemmelse i Loven af 1898 tilføjet »i samme Stilling eller med samme Løn«. Det synes nemlig urimeligt, at en tilskadekommen, der i det Aar, hvis Fortjeneste skal lægges til Grund for Lønberegningen, er forfremmet fra Lærling til Svend eller har faaet sine Lønforhold forbedrede, skal have sin Erstatning beregnet for en Del efter sin Lærlingeløn eller sin tidligere lavere Løn og ikke efter den Løn, han oppebar paa Ulykkestilfældets Tid.

§ 42.

2. Stk. er nyt, men ved dette foreslaas kun lovfæstet, hvad der — ved Retsbetjentenes Velvilje — stadig har været Raadets Praksis.

§ 44.

Man har foreslaaet en forkortet Anmeldelsesfrist for Dødstilfælde, da det gentagne Gange har vist sig, at den hidtil gældende længere Frist har umuliggjort eller vanskeliggjort, at der i tvivlsomme Tilfælde foranledigedes Sektion foretaget.

§ 48.

2. Stk. er foreslaaet for at lette Raadet Opklaringen af tvivlsomme Tilfælde. Bestemmelsens praktiske Betydning vil iøvrigt næppe blive stor.

§ 51.

Sjette Kapitel omfatter alle Virksomheder, der nu indgaar under Loven af 7. Januar 1898. Ifølge denne Lovs § 1, jfr. § 4 A og B gælder Forsikringen kun Ulykkestilfælde i selve den farlige Bedrift eller — for § 4 B's Vedkommende — Maskinulykker. Da Forsikringsansvaret efter nærværende Udkast ikke begrundes ved Hensynet til en med visse Virksomheder forbunden særlig Driftsfare, bør Forsikringen formentlig udstrækkes til alle under Udførelse af Arbejde for Arbejdsgiveren indtrufne Ulykkestilfælde.

§ 54.

Bestemmelsen i § 6 i Loven af 1905 om, at Personer, der befordres med Skib som Passagerer, ikke bliver forsikringsberettigede, fordi de, mod Nedsættelse af Passagerbetalingen forretter Tjeneste ombord og under Hensyn hertil er indførte paa Skibets Bemandingsliste, foreslaas strøget, da den er i Uoverensstemmelse med Reglerne i Industri- og Landbrugslovene om, at selv ulønnede Medhjælpere er forsikringsberettigede.

§ 64.

Med Oprettelen af Forsikringsforbund vil den hidtidige Kontrol med Forsikringen ved Mønstringsbestyrerne blive overflødig.

§ 78.

2. Stk. er foreslaaet indsat, for at Statsbanernes Funktionærer kan blive ligestillede med andre Statsfunktionærer. De Forhold, der i sin Tid bevirkede, at Statsbanernes Personale blev undtaget fra Ulykkesforsikringslovgivningen, vil der kunne tages Hensyn til i den i Medfør af Forslagets § 2 udstedte kongelige Anordning, jfr. S. 12.

I. Hvor mange Personer er nu forsikrede — hvor mange vil være forsikrede efter Lovforslaget?

A. Loven af 7. Januar 1898 — Lovforslagets 6. Kapitel.

Gaar man ud fra den i Raadets Beretning for 1904 foretagne Undersøgelse, efter hvilken der da skulde være ca. 133,000 Arbejdere under Loven af 7. Januar 1898, og forudsætter man dernæst, at Tilvæksten i Tiden 1904—1910 iblandt de Befolkningslag, der falder ind under nævnte Lov, har været den samme som for Bybefolkningen overhovedet i det tilsvarende Tidsrum, faar man, at der i Slutningen af 1910 var ca. 150,000 Arbejdere forsikrede i Henhold til Loven. Herfra maa dog drages ca. 10,000, nemlig de ved Tærskværker og i Mejerier m. m. beskæftigede, der nu henhører under Loven af 27. Maj 1908. Man kommer saaledes til et Tal paa ca. 140,000.

Under Udkastets § 49 vilde der antagelig i Slutningen af 1910 falde omtrent det dobbelte Antal Personer foruden det udenfor Landbrug beskæftigede Hustyende, ca. 75,000 Personer. Gaar man nemlig ud fra Folketællingen i 1901, finder man, at der i Haandværk og Industri beskæftiges 163,500 Arbejdere og 8200 Funktionærer, i Varehandel og ved Samfærdsel 52,700 Arbejdere og 36,100 Funktionærer, ialt ca. 260,000. Herfra maa drages ca. 12,000 Søfolk og ca. 4000 Funktionærer med en Indtægt af 2400 Kr. og derover, jfr. § 50. Tilbage bliver ca. 244,000 Personer, som i 1901 vilde opfylde Betingelserne for at kunne medtages under § 49, jfr. § 50. Under Forudsætning af, at den førnævnte Stigning i hele Bybefolkningen ogsaa er gældende for de her særlig behandlede Erhverv, kommer man til et Tal paa godt 280,000. Hertil kommer yderligere et Par Tusinde, beskæftigede paa Sagførerkontorer o. lign.; endelig findes ca. 75,000 Tyende beskæftiget udenfor Landbrug. Alt i alt maa det antages, at godt 350,000 Personer vil være forsikringsberettigede efter Udkastets § 49.

B. Loven af 27. Maj 1908 — Lovforslagets 9. Kapitel (Landbrug).

Efter Lovforslaget er der *tvungen* Forsikring baade som hidtil for de ca. 110,000 Landbrugsejendomme i Danmark, der er vurderede til over 6000 Kr. til Ejendoms-skyld, og for de *mindre* Ejendomme. De førstnævnte kan antages at beskæftige knap 3 Personer i Gennemsnit, saa at der under den tvungne Forsikring efter Loven af 27. Maj 1908 kan antages nu at henhøre ca. 300,000 Personer. Disse vil uforandret være forsikrede efter Lovforslaget. Af Ejendomme, vurderede til 6000 Kr. eller derunder, findes ca. 76,600 (nemlig 70,000 Landbrugsejendomme og 6600 Gartneriejendomme). Selv naar man regner Husmændenes Børn med som Arbejdere i Bedriften, kan der formentlig ikke antages at være beskæftiget mere end højst 1 Arbejder gennemsnitlig hele Aaret rundt paa hver Ejendom, altsaa vil der blive at tegne Forsikring for ca. 75,000 paa mindre Ejendomme beskæftigede Personer. Under Lovforslagets tvungne Forsikring vil saaledes falde ca. 375,000 Personer.

Under Lovforslagets frivillige Forsikring kan højst falde $2 \times 75,000$ Personer (nemlig Mand og Hustru paa hver af de under 6000 Kr. vurderede Ejendomme), ialt 150,000 Personer.

Af Loven af 27. Maj 1908 § 25 har ca. 16,000 Ejendomsbesiddere benyttet sig til at tegne frivillig Forsikring, d. e. ca. $\frac{1}{5}$ af samtlige Besiddere af de omhandlede smaa Ejendomme. Dette Tal vil formentlig stige betydeligt under Hensyn til, at der indføres tvungen Forsikring for de paa alle disse Ejendomme beskæftigede Arbejdere (herunder Ejerens Børn).

C. Loven af 1. April 1905 — Lovforslagets 7. Kapitel (Søfart).

Antallet af de paa Skibe over 20 Tons beskæftigede egentlige Søfolk, ca. 12,000, vil ikke ændres; derimod vil Antallet af forsikrede øges lidt, idet dels paa Skibe arbejdende Passagerer, dels Havnearbejdere, beskæftigede i danske Havne af Rederne, vil falde ind under denne Afdeling, men alt i

alt vil denne Udvidelse dog næppe andrage mange Helarbejdere (hele Aaret beskæftigede).

D. Lovene af 3. April 1900 og 30. Marts 1906 — Lovforslagets 8. Kapitel (Fiskeri og mindre Skibsfart).

Under den tvungne Forsikring af den mindre Skibsfart, der indføres ved Lovforslaget, vil der antagelig indgaa ca. 3000 Mand; af disse maa de ca. 500 antages at være forsikrede frivilligt efter Loven af 30. Marts 1906. — De frivilligt forsikrede Fiskeres Antal (ca. 8300) vil formentlig dale lidt, fordi de nævnte 500 overgaar til den tvungne Forsikring, antagelig til ca. 8000.

II. Hvor stor en Udgift vil de foreslaaede Statstilskud medføre for Statskassen?

1. Lovforslagets § 74, a.

For Haandværkets og Industriens Vedkommende stiller det sig saaledes, at der i 1906 (jfr. Industritællingen af 1906) fandtes 47,117 Arbejdsgivere, der ikke beskæftigede egentlig industrielle Arbejdere, det samlede Personel hos disse Arbejdsgivere androg imidlertid 48,960 Personer, altsaa maa disse Arbejdsgivere have beskæftiget 1843 Personer, der antagelig vil falde ind under § 52. Dernæst beskæftigede 14,904 Arbejdsgivere hver 1 industriel Arbejder, altsaa ca. 15,000 Arbejdere — antagelig vil ogsaa disse falde ind under § 52, ligeledes en Del af de ikke industrielle Arbejdere, disse Arbejdsgivere beskæftigede, ialt 2200. Endelig beskæftigede 8585 Arbejdsgivere hver 2 industrielle Arbejdere, det samlede Personel i denne Gruppe androg 27,337; altsaa maa en Del falde udenfor § 52, idet Gennemsnittet af beskæftigede forsikringspligtige Personer bliver over 2; antagelig vil $\frac{1}{5}$ af Arbejdsgiverne falde udenfor af denne Grund: ind under Forsikringen vil da komme de hos ca. 6800 Arbejdsgivere beskæftigede 2 forsikringspligtige Personer, ialt 13,800.

For de saakaldte liberale Erhvervs Vedkommende bliver der sikkert højst Tale om ca. 1000 Funktionærer, men disse vil antagelig udgaa, fordi Arbejdsgiverens aarlige Indtægt overskrider 1200 Kr.

Desværre er det ikke muligt at faa oplyst, hvor mange af de Industridrivende og Haandværkere, der beskæftigede fra 0—2 Arbejdere, der havde over 1200 Kr. i Aarsindtægt. Ej heller er det muligt at faa Tallet paa de Haandværkere og Industridrivende, der havde under 1200 Kr., idet Tabelværket ikke har kunnet gennemføre en Deling mellem Industriens og Haandværkets Hovedpersoner og Medhjælpere udenfor København. I København viser det sig, at der efter Skatteansættelsen for 1904—05 fandtes 9148 Haandværkere og Industridrivende med en Aarsindtægt paa under 1200 Kr., i 1906 viser det sig, at der fandtes 8401 Haandværkere og Industridrivende med højst 2 industrielle Arbejdere. Altsaa: »Indtægtsmaximet« ligger over »Antalsmaximet«, og det er derfor ganske umuligt at sige noget om, hvor mange af de Arbejdsgivere med 0—2 Arbejdere, der vil miste Statstilskud paa Grund af deres Indtægt. Et lignende Skøn som det, man har anvendt for Handels- og Transportvirksomheden (se nedenfor), har man ikke turdet anvende for Haandværket og Industrien; man har derfor ganske ladet Indtægtsgrænsen ude af Betragtning her; det Beløb, man nedenfor kommer til for det samlede Statstilskud, vil derfor formentlig blive en Del for højt.

Hvad dernæst Handels- og Transportvirksomhed angaar, da findes ikke efter Folketællingen 1901 en lignende Gruppering efter beskæftigede Arbejdere som i Industri-tællingen. Der findes opført for hver enkelt Art Handels- og Transportvirksomhed Antallet af Hovedpersoner og Antallet af Medhjælpere. Man har da skønsmæssigt under Hensyntagen dels til Forholdet mellem Antallet af Hovedpersoner og det samlede Personale i en enkelt Virksomhedsgrænse, dels til hvad der er bekendt og antageligt med Hensyn til hver enkelt Gruppes Arbejdsgiveres Indkomstforhold, beregnet, at der i Handels- og Transportvirksomhed beskæftiges ca. 20,000 Funktionærer og Arbejdere hos

21,000 Arbejdsgivere, der har højst 1200 Kr. i Aarsindtægt og højst beskæftiger 2 Personer.

Fra Haandværk og Industri

kommer saaledes ca. 33,000 Arbejdere og Funktionærer

Fra Handel og Samfærdsel

kommer saaledes ca. 20,000 — —

Ialt vil der altsaa blive ca. 53,000 Personer, der skal forsikres i Forbundene, og til hvis Forsikring Staten skal yde Bidrag. Sættes Skadepræmien til ca. 6 Kr., bliver Statskassens Tilskud (3 Kr.) ca. 160,000 Kr. —

Hertil kommer, at frivillig Forsikring kan tegnes af: højst 70,000 Haandværkere og Industridrivende og højst 21,000 Handlende m. m.; ialt ca. 90,000 frivillige Forsikringer; antager man, at $\frac{1}{5}$ vil benytte sig af denne Adgang til frivillig Forsikring (hvad der stemmer med Erfaringerne fra den frivillige Landbrugsforsikring, 16,000 af 79,000), faar man 18,000; Statstilskudet vil da andrage godt 50,000 Kr.

Det samlede Statstilskud efter § 74 a vil da antagelig udgøre godt 210,000 Kr. (jfr. dog hvad ovenfor er udtalt om Indtægtsgrænsens Betydning).

2. Lovforslagets § 74, d.

Som ovenfor nævnt vil Antallet af Arbejdere, beskæftigede i Husmandsbrug og Gartnerier paa 6000 Kr. og derunder udgøre ca. 75,000. Andrager Skadepræmien 3 Kr. pr. forsikret, vil Statsbidraget ($1\frac{1}{2}$ Kr.) altsaa komme til at udgøre ca. 115,000 Kr.

Hertil kommer Statstilskudet til den frivillige Forsikring, Husmændene eventuelt vil tegne for sig selv og Hustru. Den frivillige Forsikring omfatter nu ca. $\frac{1}{5}$ af samtlige smaa Landbrug, men vil som før begrundet stige en Del, antagelig til Halvdelen af samtlige 75,000 Ejendomme. Dette vil give ca. 75,000 forsikrede Personer og et Statstilskud paa ca. 115,000 Kr.

Altsaa et samlet Statstilskud paa ca. 230,000 Kr.

Statstilskudet til Landbrugets Ulykkesforsikring vil saaledes antagelig stige ret betydeligt; men herved bør dog erin-

dres, at Staten allerede ved Loven af 27. Maj 1908 har bundet sig til, om s a m t l i g e Besiddere af smaa Ejendomme paa 6000 Kr. og derunder benyttede Lovens § 25 til Tegning af frivillig Forsikring for sig, Hustru, Børn og Arbejdere, at udrede (ganske som her foreslaaet) Halvdelen af Skadepræmien; Statens Tilskud til Landbrugets Ulykkesforsikring vilde da efter den ældre Lov kunne naa op til meget nær samme Beløb som efter Lovforslaget.

3. Lovforslagets § 74, b.

I de 4 sidste Aar har Statskassen betalt et Tilskud paa mellem 23,000 og 24,000 Kr. i Gennemsnit til Danske Skibsrederes gensidige Ulykkesforsikring. Stigningen ved Erstatningernes forandrede Beregning vil blive ca. 10,000 Kr. aarlig. Dertil kommer de af Sejlskibene benyttede Lossearbejdere med deres store Ulykkesrisiko. Skønsmæssigt vil Statstilskudet til Sejlskibene blive ca. 40,000 Kr.

4. Lovforslagets § 74, c.

Den t v u n g n e Forsikring, omfattende ca. 3000 Mand, vil formentlig kræve et Statstilskud paa 12—15,000 Kr.

For den frivillige Fisker-Forsikring vil den ændrede Erstatningsberegning medføre, at Statstilskudet vil stige med 28 pCt. Den ændrede Beregning af Statens Tilskud vil derimod medføre en Nedgang af dette, saa man antagelig er paa den sikre Side, naar man regner med en Stigning af 20 pCt. i Statstilskudet. Det hidtidige Statstilskud (i Gennemsnit 4,4 Kr. pr. Medlem) vil saaledes højst stige til 5,3 Kr. pr. Medlem, og da Medlemsantallet som nævnt maa antages at aftage paa Grund af, at ca. 500 overgaar til den tvungne Forsikring, vil Statstilskudet kunne anslaas til ca. 40,000 Kr.

Det samlede Statstilskud vil herefter formentlig udgøre:

For Haandværk, Industri, Handel m. m.	ca. 210,000	Kr.
— Landbrug.....	— 230,000	—
— Søfart	— 40,000	—
— mindre Skibsfart	— 15,000	—
— Fiskeri	— 40,000	—

Ialt ca. 535,000 Kr.

III. Hvor stor en Merudgift vil Forhøjelserne af Erstatningsbeløbene medføre for de Virksomheder, der hidtil har henhørt under Loven af 7. Januar 1898?

I Anledning af de af d'Hrr. Helweg og Bruun foretagne Beregninger over, hvor meget den samlede Erstatningsforhøjelse vil andrage for Industrien (se Pag. 97 i »Almindelige Bemærkninger om Lovforslaget«), har Raadet for de i Aarene 1908 og 1909 under Loven af 7. Januar 1898 henførte Sager forsøgt at udregne, hvor meget Forhøjelserne vilde andrage, om man lægger de foreslaaede Forhøjelser til Grund for disse Sager.

1908: Hvad angaar Erstatningerne for Invaliditet, vil Udkastets Anvendelse først medføre, at Erstatningernes Størrelse for 1) de tilskadekomne, hvis Aarsløn udgjorde under 600 Kroner, nu bliver beregnet efter 600 Kr. Der fandtes 90 saadanne Personer, til hvilke der udbetaltes ialt 44,146 Kr.; ved en nøjagtig Beregning viser det sig, at der nu vilde blive tillagt dem 60,794 Kr. i Erstatning. 2) For de Personers Vedkommende, hvis Aarsindtægt var fra 600 til 799 Kr., vilde ingen Forandring ske. De vil nu som da faa udbetalt 61,811 Kr. i Erstatning. 3) For 580 tilskadekomne er Erstatningen beregnet efter en Aarsløn af 800 Kr., og udgjorde ialt 477,888 Kr. Nu bliver Maksimumsgrænsen sat op til 1000 Kr. En Del af dem vil komme op paa dette ny Maksimum, en Del vil have Indtægter liggende mellem 800 og 1000 Kr. Af Indkomst- og Formuestatistiken for 1904—05 har man beregnet, at af de »Medhjælpere i Haandværk og Industri«, der da havde 800 Kr. og derover, havde de 22 pCt. imellem 800 og 1000 Kr. Lægges dette til Grund her, og antager man, de fordeler sig jævnt paa hele Mellemløbet, kommer man til at forhøje $22\frac{1}{2}$ pCt. af de i 1908 udbetalte Erstatninger til tilskadekomne, hvis Arbejdsløn var 800 Kr., med $12\frac{1}{2}$ pCt., de øvrige 78 pCt. faar en Forhøjelse af samtlige 25 pCt. (ved fuld Invaliditet 6000 Kr. i Stedet for

4800 Kr.). Herefter vilde der i Stedet for de ovennævnte 477,888 Kr. blive udbetalt 584,218 Kr.

For Invaliditetserstatningernes Vedkommende stiller Forholdet sig herefter saaledes:

1) De med en Aarsløn af under				
600 Kr. fik udbetalt	44,146 Kr.,	vilde faa	60,794 Kr.	
2) De med en Aarsløn af				
600—799 Kr. fik udbetalt	61,811 — — —	61,811 —		
3) De med en Aarsløn af				
800 Kr. og derover fik udbetalt	477,888 — — —	584,218 —		
Ialt 583,845 Kr., vilde faa 706,823 Kr.				

Merudgift: 122,978 Kroner.

En ganske tilsvarende Optælling og Beregning for Dødsersatninger viser:

Efterladte eft. Arbejdere m. en Aarsløn paa 600—800 Kr. fik udbetalt	5,600 Kr.,	vilde faa	5,600 Kr.	
Efterladte eft. Arbejdere m. en Aarsløn paa 800 Kr. og derover fik udb.	124,800 — — —	152,600 —		
Ialt 130,400 Kr., vilde faa 158,200 Kr.				

Merudgift: 27,800 Kroner.

Hertil vil dog komme en yderligere Merudgift som Følge af, at man nu ogsaa for Industriafdelingens Vedkommende indfører Erstatning for delvis Forsørgelse; men da d'Hrr. Helweg og Bruun ikke har tillagt denne Nyordning nogen Vægt, og da den ej heller efter de af Raadet hidtil gjorte Erfaringer kan antages at betyde nogen væsentlig Udgift (formentlig et Par Tilfælde hvert Aar med et samlet Erstatningsbeløb af ikke over 4000 Kr.), lades den her ude af Betragtning.

Endelig vilde Udkastets § 38 med føre en Merudgift til Begravelseshjælp til dem, der saavel efter den hidtidige som den foreslaaede Ordning skal have saadan, paa 520 Kr.

Efter Udkastet skal alle Erstatninger for mindre end 10 pCt. bortfalde.

For de med en Arbejdsløn af under 600 Kr. vil det an-
drage:

$$\begin{array}{r}
 \text{for } 25 \text{ à } 5 \% = 900 \text{ Kr.} \\
 - 23 \text{ à } 8 \% = 6624 \text{ —} \\
 \hline
 7524 \text{ Kr.}
 \end{array}$$

For de med en Arbejds løn af 600—800 Kroner vil det andrage:

$$\begin{array}{r}
 \text{for } 5 \text{ à } 5 \% = 1035 \text{ Kr.} \\
 - 17 \text{ à } 8 \% = 5830 \text{ —} \\
 \hline
 6865 \text{ Kr.}
 \end{array}$$

For de med en Arbejds løn af 800 Kr. og derover vil det ved en lignende Beregning som før anvendte andrage:

$$\begin{array}{r}
 \text{for } 26 \text{ à } 5 \% = 7620 \text{ Kr.} \\
 - 134 \text{ à } 8 \% = 62,928 \text{ —} \\
 \hline
 70,548 \text{ Kr.}
 \end{array}$$

Herved vilde spares ca. 84,937 Kr.

Efter Udkastets § 38 skal der kun udbetales Begravelseshjælp, naar der ikke efterlades en enkelt Person, der har Krav paa det fulde Erstatningsbeløb. Herved vilde der for Aaret 1908 spares 2000 Kroner.

$$\begin{array}{r}
 \text{Samlet Merudgift bliver da: } 122,978 \text{ Kr.} \\
 + 27,800 \text{ —} \\
 + 520 \text{ —} \\
 \hline
 151,298 \text{ Kr.} \\
 \div 84,937 \text{ Kr.} \\
 2000 \text{ —} \\
 \hline
 86,937 \text{ —} \\
 \hline
 64,361 \text{ Kr.}
 \end{array}$$

Udgiften til Erstatninger for Invaliditet og Død var 717,143 Kr., vilde med Forhøjelser blive 781,504 Kr. Hertil kommer Forhøjelsen af Dagpengene. Sættes Dagpengene til at udgøre 15 pCt. af samtlige Erstatningsbeløb, hvad der stemmer med en af Arbejdsgivernes Ulykkesforsikring for de senere Aar foretagen Undersøgelse (i 1900—02 antages de kun at udgøre 10,8 pCt., se Undersøgelsen i Beretningen for 1904), vil der i alt i 1908 være bleven udbetalt 107,571 Kr. i Dagpenge. Antager man med d'Hrr. Helweg og Bruun, at Forhøjelsen af Beløbene vil andrage 15 pCt. — hvad vel nok er Maksimum — kommer man til, at der i 1908 vilde være bleven udbetalt, om Lovforslaget var Lov, 123,707 Kr.

Den samlede Udgift uden Forhøjelser og Besparelser vilde være 824,714 Kr.

Den samlede Udgift med Forhøjelser og Besparelser vilde være 905,211 Kr.

Den paaregnede Merudgift vilde blive 80,497 Kr. eller en Stigning paa 9,8 $\frac{0}{0}$.

1909: En tilsvarende Beregning for de i Aaret 1909 afgjorte Sager viser følgende:

Merudgift:

A. Invaliditetserstatninger:

Erstatningssummerne til Arbejdere med Arbejdsløn	
under 600 Kr. vilde forøges med	13,827 Kr.
Erstatningssummerne til Arbejdere med Arbejdsløn	
600—800 Kr. vilde forøges med	» —
Erstatningssummerne til Arbejdere med Arbejdsløn	
800 Kr. og derover vilde forøges med	98,182 —
Ialt Merudgift: 112,009 Kr.	

B. Dødsrerstatninger:

Erstatningssum. t. Efterl. eft. Arbejdere m. Arbejdsløn	
under 600 Kr. vilde forøges med	200 Kr.
Erstatningssum. t. Efterl. eft. Arbejdere m. Arbejdsløn	
600—800 Kr. vilde forøges med	» —
Erstatningssum. t. Efterl. eft. Arbejdere m. Arbejdsløn	
800 Kr. og derover vilde forøges med	29,414 —
Ialt Merudgift: 29,614 Kr.	

C. Begravelseshjælpens Forhøjelse vilde medføre en Merudgift af 445 Kr.

Mindreudgift:

A. Invaliditetserstatninger:

Bortfald af Erstatninger for under 10 $\frac{0}{0}$ Invaliditet vilde medføre:	
for Erstatninger til Arbejdere med	
under 600 Kr. Arbejdsløen en Mindreudgift af	6660 Kr.
for Erstatninger til Arbejdere med	
600—800 Kr. Arbejdsløen en Mindreudgift af	1059 —
for Erstatninger til Arbejdere med	
800 Kr. og derover en Mindreudgift af	64,020 —
Ialt Mindreudgift: 71,739 Kr.	

B. Begravelseshjælpens Bortfald i visse Tilfælde vilde medføre en Mindreudgift af 2250 Kr.

Samlet Merudgift til Erstatninger vilde da blive:

	112,009	Kr.	
+	29,614	—	
+	445	—	
÷	71,739	—	142,068 Kr.
	2250	—	
	73,989	—	
			68,079 Kr.

Udgiften til Erstatninger for Invaliditet og Døde var 681,040 Kr., vilde med Forhøjelser udgøre 749,119 Kr. Dagpengene vilde for 1909 uden Forhøjelser udgøre 15 pCt. af 681,040 Kr. = 102,156 Kr., med en Forhøjelse af ca. 15 pCt. vilde de udgøre 117,479 Kr.

Den samlede Udgift uden Forhøjelser og Besparelser vilde da være 783,196 Kr.

Den samlede Udgift med Forhøjelser og Besparelser vilde da være 866,598 Kr.

Den samlede paaregnede Merudgift vilde blive 83,400 Kr. eller en Stigning paa 10,6 %.

ALMINDELIGE BEMÆRKNINGER OM LOVFORSLAGET

Bemærkningerne er ordnede paragrafvist¹⁾.

I. (Cordt Trap.)

I § 1, 2det Stykke er det jo Meningen, at det er Paavirkningerne, ikke Resultaterne af disse, der skal være kortvarige, hvilket ikke fremgaar tilstrækkeligt tydeligt af Ordene. Kunde man ikke sige: Lige med Ulykkestilfælde regnes i nærværende Lov saadanne kortvarige Paavirkninger, der udgaa fra Arbejdet eller de Forhold, hvorunder dette foregaar, og som medfører Forringelse af Erhvervsevnen eller Død.

§ 2. Foreslaar, at »beskæftigede« erstattes med beskæftigede Personers«.

§ 3. I Henhold til Grunde, anførte under Diskussionen, mener jeg, at Forsæt i sidste Linie ombyttes med Forsæt eller grov Uagtsomhed. Jeg er meget stemt for den Tanke, som fremsattes i Mødet, at Ulykkestilfælde, der skyldes Drukken-skab fra den tilskadekomnes Side, ikke medtages.

ad 9 a. Denne Afdeling omfatter jo ogsaa Kontor- og Butiksmedhjælpere, Tyende m. m. Hvis man benytter Udtrykket »to Arbejdere«, udelukker man vel paa Forhaand de nævnte Personer. Er det Meningen?

§ 24, 1ste Stykke. Jeg kan slutte mig til en Bemærkning, vistnok fra Sygekasseinspektøren om, at denne Bestemmelse vil føre til, at Sygekasserne indskrænker deres Virksomhed.

ad 25, 2det Stykke. Jeg tror ikke, man kan sige »væsentlig Omfang«, men maaske »væsentlig i samme Omfang som tidligere«.

ad 33. Jeg anser det, for betydelige Ulykkestilfældes Vedkommende, for et stort Fremskridt, at Minimum for Be-

¹⁾ Paragrafangivelsen henviser til et foreløbigt Udkast til Lovforslaget, der ikke er aftrykt her. Angivelsen vil dog i det væsentlige passe paa det her aftrykte Forslag.

regningen af Aarslønnen sættes væsentlig i Vejret, nemlig til 600 Kr. Derimod er jeg noget betænkelig ved denne stærke Forhøjelse, hvor det drejer sig om de smaa Ulykkestilfælde. Den foreslaaede Bestemmelse vil t. Eks. medføre, at for en Fingerbeskadigelse paa 15—20 pCt., der vel som Regel kun medfører en forbigaaende Arbejdsudygtighed, vil en Vogterdreng kunne faa samme Erstatning som en gift Landarbejder med Børn. Dette kan baade være en uforholdsmæssig stor Erstatning for et saadant Barn, og det vil ogsaa kunne medføre visse Fristelser for de smaa Fingerbeskadigelses Vedkommende. Jeg husker engang i en Jernbeanekupé paa Klampenborgbanen at have hørt en Samtale mellem to halvvoksne Drenge om en Kammerat, der for et forholdsvis billigt Køb i Retning af Fingerbeskadigelse fik tilkendt en Erstatning, der for et ganske ungt Menneske, der aldrig har haft en større Sum, maa forekomme som en hel Formue. Der var jo intet i Vejen for, at man satte Minimum for Aarslønnens Højde forskelligt under Hensyn til Erstatningsprocentens Størrelse, t. Eks. for Erstatninger indtil 25 pCt. til 400 Kr., for højere Erstatninger til 600 Kr.

Med Hensyn til § 50 og de følgende Paragrafer skal jeg tillade mig at bemærke følgende:

Man forstaar her ved Arbejdsgiver enhver Person, der beskæftiger andre, ikke alene erhvervsmæssigt, men ogsaa som Husbond, altsaa t. Eks. en Embedsmand eller en gammel Dame, der har Tjenestetyende. Ved Arbejder forstaar man omvendt ikke alene egentlige Arbejdere, men ogsaa Kontorister, Handelspersonale, Privattyende m. m. Dette er maaske logisk forsvarligt saaledes at udvide Begreberne Arbejdsgiver og Arbejder, men det vil ikke forstaas af almindelige Mennesker. Kunde man ikke i § 50 simpelt hen sige: Enhver, der beskæftiger andre (t. Eks. Arbejdere, Kontor- og Butiksmedhjælpere, Tyende m. m.) har i Overensstemmelse med osv., saaledes at Arbejdere i § 50, 7. Linie og i § 52 erstattes med Personer? Disse Paragrafers Affattelse vil formentlig medføre, at t. Eks. en Villaejer eller Landbruger, der direkte antager en Murer- eller Malersvend til Arbejde i sit Hus, bliver erstatningspligtig, men i saa Tilfælde kunde man lige saa

gerne medtage de i § 51 sidste Stykke ommeldte Personer, t. Eks. Vaskekoner, Lejetjener. Jeg nærer Sympati for at medtage disse Mennesker, hvis det er muligt at føre det ud i Praksis.

Er det ikke nødvendigt at give Bestemmelser om de i Fængsler beskæftigede Fanger? Vil man ellers ikke blive nødt til at betragte Fængselsautoriteterne som Arbejdsgiver?

ad § 55. Jeg tror, at Maksimumsgrænsen for den tilladte Indtægt burde sættes noget op og maaske gøres forskellig for København, Købstæderne og Landet.

§ 76, 1ste Stykke. Reglerne om, at Kørsler m. m. hører ind under Forsikringen, som i den nugældende Lovgivning er meget naturlige, eftersom der tildels gælder andre Regler indenfor Industrien, er vistnok overflødiggjorte ved Lovforslagets meget vide Omfang. Jeg er ikke rigtig klar over, hvorledes Forholdet skal være for Hustyende hos en Godsejer, t. Eks. en Herskabstjener eller Herskabskusk. Skal han ind under Landbrugets eller Industriens Forsikring.

Fraset Spørgsmaalet om Fastsættelsen af Minimum for Aarslønnen, paa Grundlag af hvilken Erstatningens Størrelse beregnes, vedrører ovenstaaende Bemærkninger væsentlig Lovforslagets Affattelse; tilbage staar der for mig Spørgsmaalet om en om end meget begrænset Anvendelse af Rente-forsikringen. Jeg havde nærmest tænkt mig, at for Erstatninger af en vis Størrelse (t. Eks. 50 pCt. og opefter) skulde Raadet have, for de enkelte Tilfælde, en Valgfrihed med Hensyn til Rente- eller Kapitalerstatning, men da saaledes, at hvis Renteudbetaling valgtes, skulde den beregnes efter særlige Regler, ikke blot som en Omsætning af den tilkendte Kapitalerstatning. Sandsynligvis er Raadets Flertal ikke stemt herfor, men jeg finder det naturligt, at naar Svaret med Lovforslaget indgaar til Indenrigsministeriet, gøres der opmærksom paa, at et eller flere af Medlemmerne har været stemt for en delvis Indførelse af Renteudbetaling. Jeg tillader mig at henvende, at de Oplysninger, som Raadet sidder inde med om Kapitalens Anvendelse fremlægges for Raadet i et følgende Møde.

II. (*Slomann.*)

6te Kapitel. Den benyttede Overskrift: »Industri, Haandværk, Handel m. v.« synes mig ganske vildledende. Dette er jo det store, ikke blot hele det almindelige Næringsbrug, men ogsaa en Mængde i Privatlivet anvendte Personer omfattende Kapitel, i Forhold til hvilket Kapitel 7 og 8 jo i Virkeligheden kun er Undtagelsesbestemmelser for et Par Enklaver.

Formuleringen er meget vanskelig, vilde blive noget lettere, naar Kapitel 7 og 8 tages først, og derefter Kapitel 6 kom med Overskrift: »Samtlige ikke i de forudgaaende Kapitler omhandlede Arbejdsgiverforhold: Industri, Haandværk, Handel, Tyendeforhold m. v.«

§ 69, 2det Stykke, og § 71. Den forhyrede Mand paa Lystfartøj burde være under Forsikringspligt fra Arbejdsgiverens Side.

§ 73, 2det Stk. Burde der ikke være en Sikring mod, at store industrielle Virksomheder ved deres Forbindelse med et lille og relativt uvæsentligt Landbrug drages ind under Kapitel 8 —? Deres Arbejdere er dog næppe altid jævnstillede med Landbrugsarbejdere, selv om de ligger i Landdistrikterne.

§ 76, sidste Stk. Et Medlem af Arbejdsgiverens Familie, f. Eks. hans Datter, der arbejder med i Landbrugsgerningen, er altsaa forsikret, naar hun knapper sin Søsters Kjole i Ryngen, derved river sig paa en Naal, faar Blodforgiftning osv., men Tjenestepigen er ikke forsikret, naar hun knapper sin Medtjenendes Kjole og det samme passerer hende.

Jeg holder nu som tidligere bestemt paa, at medarbejdende Familiemedlemmer i k k e bør være forsikrede under »personlig Tjenestegerning for Arbejdsgiveren og hans Familie« — det vil sige deres egen Familie; fordi de ikke udføre saadanne Tjenester i Kraft af deres Arbejder-Stilling, men i Kraft af Familieskabet.

III. (*Helweg og Bruun.*)

I Anledning af det forelagte Udkast til Lov om Forsikring mod Følger af Ulykkestilfælde skal vi tillade os at frem-

komme med nedenstaaende Bemærkninger, idet vi dog udtrykkelig maa anføre, at disse maa betragtes som vore personlige Bemærkninger til Lovforslaget og ikke som Udtryk for Arbejdsgivernes Stilling i al Almindelighed. Der har nemlig været levnet os for kort Tid til officielt at forelægge Lovudkastet for de forskellige Arbejdsgiver-Organisationer.

ad § 1. Andet Stykke i § 1 indeholder en Udvidelse af de tidligere Ulykkesforsikringsloves Omfang og tager Sigte paa de saakaldte »Gewerbskrankheiten«.

En saadan Udvidelse vil maaske i »visse« Tilfælde være naturlig og behøver ikke i det store og hele at betyde nogen væsentlig Forøgelse af Erstatningsbyrden. Thi som Forslaget er formuleret, ligger det i Arbejderforsikrings-Raadets Hænder at begrænse Begrebet »Gewerbskrankheit«.

Men burde man ikke hellere give en skarp Definition af, hvad der forstaas ved disse »Gewerbskrankheiten«, saaledes at Arbejdsgiveren (Selskabet) paa Forhaand kan danne sig i hvert Tilfælde noget Begreb om, hvad en saadan Udvidelse vil komme til at koste.

ad § 3. En væsentlig Ændring er indført i Udkastets § 3, idet det bestemmes, at udelukkede fra Forsikring er kun saadanne Ulykkestilfælde, som den forsikrede selv har hidført med »Forsæt«. Den nuværende Lov bestemmer, at ikke alene disse Ulykkestilfælde, men ogsaa saadanne, som den forsikrede selv har hidført ved »grov Uagtsomhed«, er udelukkede.

Vel har det været saaledes, at Arbejderforsikrings-Raadet vistnok ikke eller i hvert Fald kun i ganske enkelte Tilfælde, har benyttet den Myndighed, som gives Raadet overfor Tilfælde vedrørende »grov Uagtsomhed«, men Bestemmelsen har dog stadig staaet som en Trusel, der kun kunde virke til at skærpe de forsikredes Agtpaagivenhed overfor Fare for Ulykkestilfælde. Vi beklager den Ændring, der har fundet Sted, og haaber ikke, at denne bliver til Lov. Det forekommer os betænkeligt — samtidig med at man paa en Gang udvider Lovens Rammer med Hensyn til de Arbejdsgivere, som falder ind under den, og forhøjer Erstatningssummerne — ligesom at løсне Grundlaget for overhovedet at faa Erstat-

ning. Vi kunde langt snarere tænke os, at man udvidede eller nærmere forklarede Begrebet »grov Uagtsomhed«, og saa gjorde Bestemmelsen herom effektiv. Vi anser det for hævet over enhver Tvivl, at en saadan Fremgangsmaade vilde virke opdragende paa de forsikrede Personer, naturligvis under Forudsætning af, at Raadet virkelig vilde benytte Bestemmelsen.

I denne Forbindelse skal vi blandt andet fremhæve, at selv en udpræget Grad af Beruselse ikke vil afskære den paagældende Person fra at faa Erstatning. Det samme er Tilfældet med Undladelse af at benytte de af den paagældende Fabrik foreskrevne Sikkerhedsforanstaltninger og med Tilsidesættelse f. Eks. af reglementariske Bestemmelser, der er trufne for at afværge eller begrænse Ulykkestilfælde. Det er muligt, at man, saaledes som Stykke 3 som Helhed er affattet, kan hævde, at saadanne Ulykkestilfælde, som maatte indtræffe udenfor Beskæftigelsen, f. Eks. som Følge af Leg, eller en den paagældende Arbejdsvirksomhed som saadan uvedkommende Beskæftigelse ikke falder ind under Lovens Bestemmelser og saaledes er udelukkede; men tydeligt er dette ikke, og det vilde efter vor Mening være langt naturligere, om man udformede disse Forhold og gjorde det til en Betingelse for at kunne faa Erstatning, at vedkommende forsikrede Person ikke var beruset, ikke havde undladt at benytte de foreskrevne og forhaandenværende Sikringsapparater, ikke havde tilsidesat reglementariske Bestemmelser, som er holdte tilbørlige i Kraft, og ikke var kommen til Skade under en Beskæftigelse, som laa ganske udenfor den, der er beskyttet gennem Lovforsikringer.

Vi erkender, at det altid vil have sin Vanskelighed tilstrækkelig skarpt at fastslaa, om den Grad af grov Uagtsomhed, af Beruselse, af Tilsidesættelse af Forskrifter osv., som foreligger, er tilstrækkelig til helt at berøve Adgangen til Erstatning. Men vi kunde ogsaa tænke os, at man her gik en noget anden Vej, saaledes at man lod Raadet faa Myndighed til ikke alene at nægte enhver Adgang til Erstatning, men ogsaa til at nedsætte Erstatningssummerne forholdsmaessigt. Vi ved meget vel, at Arbejdet hermed vil være saare vanske-

ligt. Men dette udelukker ikke, at Fremgangsmaaden er retfærdig og billig. Og vi tror, at selv en særdeles moderat Gennemførelse af herhen hørende Bestemmelser vilde virke opdragende paa de forsikrede og indskrænkende paa Ulykkestilfældenes Mængde.

ad § 19. I denne Paragraf bestemmes, at saafremt mindst tre Fjerdedele af de forsikringspligtige, udenfor Forsikringsforbundene staaende Arbejdsgivere (d. v. s. de forsikringspligtige Arbejdsgivere indenfor Industri, Haandværk og Handel, der beskæftiger mere end 2 Arbejdere, og for Land- og Skovbrugs Vedkommende Ejere eller Brugere af Ejendomme, der er ansatte til Ejendomsskyld til Staten til et Beløb af over 6000 Kr.) i en bestemt Art af Virksomheder eller — for Land- og Skovbrugs Vedkommende — indenfor et bestemt Omraade, der ikke kan være mindre end en Amtsraadsreds, har dannet et gensidigt, af Indenrigsministeren anerkendt Selskab til Overtagelse af Risiko efter denne Lov eller tegnet Forsikring i et saadant gensidigt Selskab, kan det ved kongelig Anordning bestemmes, at samtlige udenfor Forsikringsforbundene staaende forsikringspligtige Arbejdsgivere, der driver Virksomhed af den paagældende Art eller indenfor det paagældende Omraade, efter Udløbet af et nærmere fastsat Tidsrum skal overføre deres Risiko til vedkommende Selskab.

Bestemmelsen tager Sigte paa Indførelse af de tyske »Berufsgenossenschaften« — altsaa den samme Ordning af Forsikringsforholdet, som er institueret i Tyskland.

Det maa dog vistnok siges at være overflødigt at lovfæste en Bestemmelse om Oprettelse af »Berufsgenossenschaften« i Danmark. Hvis der skulde blive Trang til saadanne, vilde de ganske naturligt opstaa af sig selv, ja — der vil sikkert opstaa flere, end der vil blive Trang til.

Tyske Forhold kan ejheller i dette Tilfælde overføres paa danske, fordi Forholdene i Danmark er saa smaa.

Princippet for al Forsikring er: »Saa mange som muligt om at dele Risikoen«. Men forsøger man at gennemføre Tanken om »Berufsgenossenschaften«, vil der tværtimod blive faa om at dele Risikoen, hvilket atter vil medføre store

Svingninger i Skadesprocenten og uforholdsmæssig store Administrationsomkostninger. — Enkelte store Forsikringsselskaber kan administreres betydelig billigere end mange smaa.

I Tyskland har man 3 Binnenschiffahrts Berufsgenossenschaften med en s a r t e t Risiko, hvis Gennemsnitsstørrelse varierer mellem 16,000 og 20,000 Fuldarbejdere (1 Fuldarbejder lig 1 Arbejder i 300 Arbejdsdage aarlig). Alle de øvrige repræsenterer hver for sig mere end 30,000 Fuldarbejdere. En Særstilling indtager paa Grund af sin Lidenhed Berufsgenossenschaft der Schornsteinsfegermeister. Det omfatter kun 5500 Fuldarbejdere. Dets Skadeciffer (beregnet paa Grundlag af nugældende danske Lovs Erstatningssummer) har i Aarene 1898—1906 svinget fra 5 Kr. 80 Øre til 11 Kr. 60 Øre aarlig, og dets Administrationsudgifter har i Aarene 1904—1908 varieret fra 29,1 til 32,8 pCt. af Præmieindtægten. Og det maa endda i denne Forbindelse erindres, at i Tyskland anvendes Rentesystemet, der giver langt ringere Svingninger i Skadeprocenten end Kapitalsystemet, som benyttes i Danmark.

Det gennemsnitlige Antal Personer pr. Berufsgenossenschaft er i Tyskland 119,000.

Kun for enkelte Fags Vedkommende vil der her hjemme kunne oprettes »Berufsgenossenschaften«, og man kan vist være temmelig sikker paa, at dette vil ogsaa ske uden Lovens Medvirkning. De vil dog aldrig kunne blive saa store, at de kan undgaa betydelige Svingninger i de Erstatningssummer, der hvert Aar skal udredes.

I sin Beretning om Landbrugsafdelingen for Aaret 1909, Side 7, 5. Stk., behandler Arbejderforsikrings-Raadet selv dette Spørgsmaal og skriver:

»Blandt Arbejdsgiverne viste der sig til at begynde med nogen Tendens til at danne lokale, gensidige Selskaber, omfattende en enkelt eller nogle faa Jurisdiktioner (f. Eks. omfatter Københavns Amtsraadskreds kun 4 hele Jurisdiktioner). I sin Erklæring til Indenrigsministeriet udtalte Raadet sig imidlertid bestemt imod at give saadanne Selskaber Anerkendelse. Det henviste navnlig til, at disse

Selskaber ikke vilde kunne faa en saadan Størrelse, at store Svingninger i de Erstatningssummer, der hvert Aar skulde udredes, kunde undgaas.«

Skulde det dog ske, at disse tyske »Berufsgenossenschaften« for en kort Tid bliver indførte i Danmark, maa man være klar over, at dette vil være ensbetydende med en Omvæltning paa Lovforsikringsomraadet.

Man maa igen begynde paa bar Bund. Det gamle velprøvede og baade for Arbejdere, Arbejdsgivere og Arbejderforsikrings-Raadet fuldt ud tilfredsstillende System kasseres, og Arbejdsgiveren fratages sin Ret til at afgive sit Forsikringsansvar i det statsanerkendte Forsikringsselskab, hvor han selv mener at kunne gøre det baade billigt og bedst.

De af de for Tiden eksisterende Forsikringsselskaber indhøstede værdifulde statistiske Erfaringer, som man først i de senere Aar har kunnet begynde at drage Nytte af, og de med saa stor Bekostning indførte Forbedringer i Organiseringen af Forsikringsforholdet — Arbejdsgiveren og hans Selskab imellem — bortkastes som værdiløse.

Nye Fag-Forsikringsselskaber uden Erfaring vil opstaa og maa nu med store Bekostninger atter erhverve de Forsikringer, som de alt bestaaende Forsikringsselskaber i sin Tid under en heftig Konkurrence og med en Udgift af Hundrede Tusinder af Kroner har bragt ind under deres Organisation. Her er saa endda ikke talt om de store Beløb, som selve Etableringen af Fagforsikringsselskaberne vil komme til at koste.

Nogle af de nu bestaaende statsanerkendte Forsikringsforeninger maa høre op at virke — andre vil blive reducerede og splittede, uanset om de har været nok saa velledede og har gjort nok saa god Fyldest, ikke mindst i den Forstand, at de ved en udmærket Administration har lettet Arbejdsgiverne den Byrde, som er paalagt dem ifølge Ulykkesforsikringsloven.

Vedrørende selve Bestemmelsen om, at det — naar tre Fjerdedele af de forsikringspligtige Arbejdsgivere indenfor en bestemt Art af Virksomheder har dannet et gensidigt For-

sikringselskab — kan gøres til Pligt for den resterende Fjerdedel af de paagældende Arbejdsgivere at overføre deres Risiko til vedkommende Selskab, vil det være rigtigst at undersøge, hvorledes Arbejdernes Antal fordeler sig paa de forskellige Virksomheder.

Statistisk Tabelværk, 5. Række, Litra A. Nr. 7, Side 38—49 giver for Industrien og Haandværkets Vedkommende fuldstændige Oplysninger om dette Spørgsmaal og viser, at indenfor samtlige Virksomheder, der har over 2 Arbejdere (Arbejdsgiveren ikke medregnet), beskæftiger de 75 pCt. af Arbejdsgiverne kun 27 pCt. af Arbejderne, medens 25 pCt. af Arbejdsgiverne beskæftiger ikke mindre end 73 pCt. af Arbejderne. (Se Bilag I. S. 104).

Hvis man derfor tænkte sig, at der indenfor de forskellige Arter af Virksomheder oprettedes Forsikringsselskaber, da vilde de smaa Arbejdsgivere faa den overvejende Indflydelse og kunde diktere Forsikringsbetingelser og Præmievilkaar, som ikke behøvede at blive til nogen Fordel for de store Arbejdsgivere.

Bestemmelsen kan saaledes næppe gennemføres under denne Form, og tænkte man sig desaaarsag at ændre den derhen, at de Fagforsikringsselskaber, der havde de tre Fjerdedele af Fagets Arbejdere forsikrede, kunde gøre Krav paa den sidste Fjerdedel, da vilde dette kun medføre, at de store Arbejdsgivere vilde faa Magten, hvilket ejheller behøvede at betyde nogen Fordel for de smaa Arbejdsgivere.

Dette viser, at den korrekte Vej at gaa til Ordningen af Forsikringsforholdet er at give hver Arbejdsgiver Adgang til at søge det Forsikringsselskab, der specielt har indrettet sig paa at modtage Forsikringer af netop den Art og Størrelse, hvortil hans Virksomhed hører, d. v. s. Arbejdsgiveren maa som hidtil have Krav paa (hvilket ogsaa synes at være en ret beskeden Fordring) at have frie Hænder til at afgive sit Forsikringsansvar til det statsanerkendte Forsikringsselskab, hvor han mener at kunne faa den billigste Præmie og de bedste Forsikringsvilkaar.

Lovens Opgave bør i denne Henseende være alene at sikre Arbejderen hans Krav paa den Erstatning, der tilkommer

ham, men ikke at gøre Indgreb i Arbejdsgiverens personlige Frihed ved at stavnsbinde ham til et maaske dyrt administreret og daarligt ledet Fagforsikringsselskab.

ad § 20, sidste Stk. Under Hensyn til, at Forsikringsselskabet ifølge § 18, 2. Punktum, under alle Omstændigheder skal hæfte for Hoved-Arbejdsgiverens Ansvar, kan ovenstaaende Bestemmelse bevirke en uheldig Usikkerhed i Risikobedømmelsen.

Thi dersom Mellemmanden oprindelig har forsikret sine Arbejdere, men pludselig hæver Forsikringen, overføres Ansvarret uden videre paa Hoved-Arbejdsgiveren, uden at hverken han eller hans Forsikringsselskab vil være i Stand til at holde sig underrettet derom, hvis der ikke sker en Skade.

Det heldigste vilde vistnok være, om Loven indeholdt bestemte Regler for, hvilke Arbejdere, der skal forsikres af Hoved-Arbejdsgiveren og hvilke af Mellemmanden.

ad § 24. I 1. Stykke paalægger Udkastet vedkommende Forsikringsselskab eller vedkommende Arbejdsgiver at yde Bandager, kunstige Lemmer, Briller og lignende Hjælpemidler til den forsikrede, med mindre den tilskadekomne er Medlem af en Sygekasse, der yder de paagældende Hjælpemidler. Vi staar her overfor et ganske nyt Krav, og et Krav, hvis Omfang ikke tilstrækkeligt kan overses. En Lovbestemmelse i den nævnte Retning vilde utvivlsomt forøge Forsikringsbyrden, fordi den giver de forsikrede direkte Adgang til at opnaa de berørte Fordele. Og det er ingenlunde sikkert, at Arbejdsgiverne eller de anerkendte Selskaber kan regne med et betryggende Maadehold hos de behandlende Læger og hos Raadet med Hensyn til at bevilge saadanne Hjælpemidler, som efter Udkastets Ord »kan tjene til at sikre Sygdomsbehandlingens Resultater og formindske Ulykkestilfældets Følger«, et Formaal, som kan aabne ret vide Udsigter.

I § 24, 2. Stk. gaar Udkastet nu den Vej at paalægge Arbejdsgiveren eller de anerkendte Selskaber Udgifterne til særlig Sygebehandling. Hidtil har man nøjedes med at forhandle med det paagældende Selskab om, hvorvidt en særlig Sygebehandling skulde foretages, og

at lade det interesserede Selskab selv afgøre, om det stod sig bedst ved at gaa med til den særlige Behandling og dække Udgifterne derved eller at sige nej ud fra den almindelige i den nuværende Lov liggende Grundsætning, at det er den tilskadekomne selv, som skal sørge for sin Kur og Pleje. Vi maa stærkt anbefale, at denne Bestemmelse stryges, og at man holder sig til den tidligere frivillige og velvillige Bedømmelse af herhen hørende Spørgsmaal, hvorunder jo forøvrigt de i § 24, 1. Stk. nævnte særlige Hjælpemidler meget vel kan indføjes.

ad § 26. I § 26 har Udkastet indført en Bestemmelse om, at Dagpenge i Anledning af et Ulykkestilfælde kan begynde at løbe tidligere end efter den 13de Uge. Vi anser denne Bestemmelse for uheldig. Det forekommer os rigtigst at have en fast Regel at gaa efter, og det kunde maaske befrygtes, at Sygekasser netop med den ny Bestemmelse for Øje søgte at begrænse deres Forpligtelse til at betale Dagpenge.

ad § 27. Dagpengene skal fremtidig andrage fra 75 Øre til 2 Kr. 50 Øre daglig (rettende sig efter tilskadekomnes Dagløn), hvilket betyder en Forhøjelse af ca. 15 pCt. af den nugældende Lovs Dagpengeerstatning.

ad § 33. Bestemmelsen om, at der ikke gives Erstatning for de mindre Invaliditeter under 10 pCt., er en Fordel, der medfører en Besparelse af ca. 11 pCt. af den nugældende Lovs Invaliditetserstatning.

Men samtidig forhøjes Erstatningen for Invaliditet, saaledes at Erstatningen for fuldstændig Invaliditet udgør 3600—6000 Kr. (rettende sig efter Aarslønnen). Denne Forhøjelse giver en Merudgift af ca. 20 pCt. af den nugældende Lovs Invaliditetserstatning.

ad § 36. Erstatningen for Død stiger ligeledes, nemlig til 2400—4000 Kr. (rettende sig efter Aarslønnen), hvilket medfører en Erstatningsforhøjelse af ca. 22 pCt.

Til disse procentvise Forhøjelser og Besparelser af henholdsvis Døds- og Invaliditets- og Dagpengeerstatningen svarer følgende Gennemsnitsberegning af den samlede Erstatningsforhøjelse.

Efter Arbejderforsikrings-Raadets Beretning for 1904, Pag. 34, har Erstatningerne ifølge Lov af 7. Januar 1898 for en Del af Industriens og Haandværkets Arbejdere i Aarene 1900—1902 ialt andraget:

Dødsrerstatninger	ca. 250,000 Kr.
Invaliditetserstatninger	ca. 978,000 —
Dagpengeerstatninger	ca. 134,000 —
Ialt	<u>ca. 1,362,000 Kr.</u>

Med den nye Lovs Erstatningssummer vil de tilsvarende Ulykkestilfælde medføre følgende Erstatninger:

Dødsfald	ca. 250,000 Kr.
+ 22 0/0	55,000 —
Ialt	ca. 305,000 Kr.
Invaliditet	ca. 978,000 Kr.
÷ 11 0/0	107,580 —
	870,420 Kr.
+ 20 0/0	195,600 —
Ialt	ca. 1,066,020 —
Dagpenge	ca. 134,000 Kr.
+ 15 0/0	20,100 —
Ialt	ca. 154,100 —
Ialt	<u>ca. 1,525,120 Kr.</u>

Den samlede Erstatningsforhøjelse andrager saaledes ca. 163,120 Kr. eller ca. 12 pCt., hvilket ogsaa svarer til Resultatet af Beregninger paa Grundlag af de af Arbejdsgivernes Ulykkesforsikring indvundne Erfaringer.

Med Hensyn til Forhøjelsen i §§ 27, 33 og 36 skal vi tilføje os følgende almindelige Bemærkninger.

Det er muligt, at man vil forsvare denne Forhøjelse med Henviſning til, at alle Livsfornødenheder er stegne i Pris. Det vil vel nok under alle Omstændigheder blive umuligt at godtgøre, at Stigningen virkelig retfærdiggør den foreslaaede Stigning af de forskellige Maksima. Men bortset herfra ønsker vi gerne at fremhæve, at det jo i det hele taget maa siges at være tvivlsomt, om det er rigtigt at røre ved de i den nu gældende Lov fastsatte Maksima. Det, der blandt andet sker gennem det nu foreliggende Udkast, er jo, at man først og

fremmest udvider Omraadet af forsikrede Arbejdsgivere. I al Almindelighed vil der fra de industrielle Interesser i Sagen næppe blive rejst Indvending herimod. Den nuværende Lovs paa sine Steder lidt haardhændede Adskillelse mellem Ulykkestilfælde, der falder ind under Loven, og Ulykkestilfælde, der falder udenfor Loven, er vanskelig at forklare og vanskelig at forsvare. Naar man nu tænker paa at gaa bort fra denne Adskillelse og indføre en almindelig Forsikrings-Ret for saa godt som alle Personer, der beskæftiges ved fremmed Arbejde, forekommer det os i høj Grad betænkeligt, at man samtidig gør et saa betydeligt Spring med Hensyn til Størrelsen af de Erstatninger, som kan opnaas. De sidste Aars sociale Erfaringer gaar dog sikkert i Retning af et større Maadehold med Hensyn til ny Foranstaltninger paa den humane Lovgivnings Omraade, og naar det nu er muligt med Tilslutning fra alle Sider at faa Forsikringsretten udstrakt næsten saa vidt, som den overhovedet kan udstrækkes, kan vi ikke forstaa, at man ikke begrænser sig hertil, men i Stedet for tillige forøger den almindelige Byrde i ikke uvæsentlig Grad og det i Tider, hvor man med god Grund fra Industriens Side kan erklære, at denne ikke kan bære en Udvidelse af de offentlige Byrder.

I en Henseende er der maaske Rimelighed i Forhøjelsen af de nævnte Erstatningssummer. Vi tænker her paa Forhøjelsen af Minimum for Erstatning for Invaliditet. Vi erkender, at de Erstatninger, der gives til Lærlinge og unge Mennesker, ofte for ret betydelige Ulykkestilfælde, paa Grund af den nuværende Lovs lave Minimum vistnok i mange Tilfælde er for ringe, idet man ikke maa glemme, at den unge Person, hvem Ulykkestilfældet rammer, skal bære Følgerne deraf i en formentlig lang Aarrække, selv om adskillige af disse Følger vel i Tidens Løb kan begrænses netop gennem Øvelse og Arbejde. Men bortset fra denne Indrømmelse, som altsaa kun gælder Erstatningen for Invaliditet og ingenlunde Erstatningen for Død, maa vi meget anbefale, at man allerede paa Sagens nuværende Stadium søger at holde de forskellige Maksima paa samme Højde som tidligere. Det kan ikke her i nogen synderlig Grad komme

i Betragtning, at Udkastet giver en Fordel for Arbejdsgiverne derigennem, at alle Erstatninger paa under 10 pCt. falder bort. Thi vel vil Selskaberne og Arbejdsgiverne derved blive befriede for nogle Erstatningssummer, men den ny Bestemmelse kan jo ogsaa medføre, at Erstatningssummer, som tidligere er ansatte til Procentbeløb under 10, nu i saadanne Tilfælde, hvor man dog alligevel mener, at Erstatning bør gives, forhøjes til 10 pCt.s Erstatning. Og det kan heller ikke faa nogen synderlig Betydning, at Lovudkastet i § 34 indfører Bestemmelser, som muliggør, at ældre tilskadekomne Personer faar en med Hensyn til den kontante Udbetaling ringere Erstatning end yngre forsikrede Personer. Ingen af disse Omstændigheder kommer til at veje noget af Betydning, hvorimod Forhøjelserne er saa klækkelige, at de slaar igenem.

Vi maa derfor paa alle de nævnte Omraader indtrængende anbefale, at de ny Krav, som er fremsatte i Udkastet, søges holdte tilbage.

ad § 30. Ved Udbetalingen af Dagpenge er Arbejdsgiveren (Selskabet) berettiget til at forlange fornyet Lægeerklæring (de saakaldte Sygesedler) fremsendt hver Uge mod at betale de dermed forbundne Omkostninger.

Maaske burde Ordene »de dermed forbundne Omkostninger« forandres til »det for disse Lægeerklæringer fastsatte Honorar«, idet der er Læger, der fortolker det tilsvarende Udtryk (de dermed forbundne Omkostninger) i de nugældende Love saaledes, at Arbejdsgiveren (Selskabet) ikke alene skal betale det af Indenrigsministeriet fastsatte Honorar for Sygesedlerne, men tillige et Ekstrahonorar for den eventuelle Undersøgelse, paa Grundlag af hvilken Sygesedlen udstedes.

ad § 50. Med Hensyn til Ulykkesforsikringens Udvidelse til Tyende skal vi ikke udtale os om dette Spørgsmaal, idet vi mener, at det maa overlades til de lovgivende Myndigheder at træffe Afgørelse i denne Sag.

ad § 53, 1. Stk. For Industriens og Haandværkets Vedkommende bør Ordene: »der regelmæssig beskæftiger højst to forsikringspligtige Personer« vistnok ændres til:

»hvor det samlede Antal Arbejdsdage for de forsikringspligtige Personer højst andrager ialt 600 aarlig«.

Indenfor Industri og Haandværk vil man nemlig kun sjældent finde Virksomheder, der regelmæssig beskæftiger højst 2 Arbejdere. Forholdet er saaledes, at der til Tider beskæftiges mange, til andre Tider ingen eller kun faa.

ad § 53, 2. Stk. Vi henstiller, at der indsendes Erklæring fra »Dansk Arbejdsgiver- og Mesterforening« i Stedet for som anført fra »Fællesrepræsentationen for dansk Industri og Haandværk.«

Vedrørende Oprettelsen af Forsikringsforbund for mindre Virksomheder vil det være af Interesse at betragte Resultatet af Industritællingen i 1906, hvoraf hoslagte Uddrag (Bilag II S. 106) giver et paalideligt Overblik over Antallet af Arbejdere indenfor de Virksomheder, der det nævnte Aar har beskæftiget indtil 2 Arbejdere. (For de øvrige ikke nævnte Fag bliver Tallene gennemgaaende ugunstigere for Oprettelsen af Forsikringsforbund, idet der i Uddraget kun er medtaget større og middelstore Fag; jfr. Statistisk Tabelværk, 5. Række, Litra A. Nr. 7).

Som det fremgaar af Uddraget, findes der altsaa kun et meget ringe Antal Arbejdere indenfor de forskellige Grupper, hvilket, hvis man opretter Forsikringsforbund for de smaa Virksomheder indenfor hvert Fag, vil medføre særdeles store Svingninger i de aarlige Erstatningsudbetalinger.

Knyttes et Forsikringsforbund som selvstændig Afdeling til et gensidigt Forsikringsselskab, vil Svingningerne i Skadeprocenten blive de samme, men Administrationen dyrere. Thi til Forsikringsforbundets Administration maa i saa Tilfælde lægges den Administration, som Forsikringsselskabet maa beregne sig for Forvaltningen af Forbundets Sager.

Da Loven af 7. Januar 1898 traadte i Kraft, opstod forskellige faglige Forsikringsforeninger, bl. a.:

»Jernindustriens Ulykkesforsikring«.

»Mejeriernes Ulykkesforsikring«.

»Dansk Møllerforenings gensidige Ulykkesforsikring« og senere

»Skovbrugets frivillige Ulykkesforsikring«.

Indenfor disse Forsikringsforeninger, hvoraf »Jernindustriens Ulykkesforsikring« i Aarene 1900 til 1909 endog har haft en saa betydelig Præmieindtægt som fra 59,430 Kr. til 84,518 Kr., har Svingningerne i Skadeprocenten (Skadeprocenten er det Antal Procenter, som de udbetalte Erstatninger andrager af Præmien) været saaledes (for de Aar, for hvilke der intet er anført, og for de øvrige her ikke omtalte Forsikringsforeninger har det paa Grund af den korte Tidsfrist ikke været muligt at fremskaffe regnskabsmæssige Oplysninger):

»Jærnindustriens Ulykkesforsikring« i Aarene	
1900—1909	44 0/0—95, 5 0/0
»Mejeriernes Ulykkesforsikring« i Aarene 1904,	
1905, 1906 og 1908.....	51, 5 0/0—122, 9 0/0
»Dansk Møllerforenings gensidige Ulykkesforsikring i Aarene 1906—1909	
	49, 4 0/0—138, 4 0/0
»Skovbrugets frivillige Ulykkesforsikring«s samlede Udgift pr. Helaarsarbejder har i Aarene	
1906—1909 svinget fra	4 Kr. 30 Øre — 8 Kr. 19 Øre

De her nævnte faglige Forsikringsforeninger har altsaa haft meget store Svingninger i Skadeprocenten. Svingningerne indenfor de foreslaaede Forsikringsforbund, der kommer til at omfatte et betydeligt ringere Antal Arbejdere, maa derfor blive saa meget desto større.

Af denne Grund vil det være betænkeligt at oprette Forsikringsforbund for de smaa Virksomheder. Tilbage bliver saa kun den Udvej at søge Spørgsmaalet løst ved at samle forskellige Faggrupper i et og samme Forbund. Men man er da inde paa Principperne for almindelige Forsikringsselskaber med uensartede Virksomheder og forskellige Præmiesatser efter Risikoen.

Det skal atter her gentages, at Princippet for al Forsikring er: »Saa mange som muligt om at dele Risikoen«, og det vil derfor være rigtigst at forlade Tanken om de smaa Forsikringsforbund og begunstige Oprettelsen af store Forsikringsselskaber, saa meget mere som enkelte store Forsikringsselskaber kan administreres betydeligt billigere end mange smaa.

At et gensidigt Forsikringsselskab maa have en vis Størrelse for at undgaa altfor voldsomme Svingninger i Risikoen,

kan ses deraf, at selv Arbejdsgivernes Ulykkesforsikring i sin Afdeling A. for Lovforsikringer i Aarene 1900—1909 har haft Svingninger i Skadeprocenten fra 62,4 pCt. til 88,9 pCt. For fuldt ud at kunne løse sin Opgave burde Arbejdsgivernes Ulykkesforsikring derfor være større.

Bekvemmost og fordelagtigst vilde man kunne ordne de smaa Virksomheders Forsikringsforhold ved at gøre det til Pligt for de gensidige Forsikringsselskaber at optage dem sammen med de store Virksomheder — naturligvis paa Vilkaar af, at Forsikringstageren skal have Ret til at gøre Krav paa at faa godtgjort Halvdelen af Præmien med Fradrag af de paa Forsikringen faldende Administrationsomkostninger, naar han ved hvert Kalenderaars Udløb gennem sine Regnskabslister dokumenterer, at Antallet af hans Folks Arbejdsdage kun har andraget indtil 600, og desforuden fremlægger Bevis for, at hans Aarsindtægt kun har været indtil 1200 Kr.

Det gensidige Forsikringsselskab skulde da have Ret til mod behørig Dokumentation af Statskassen at faa godtgjort Halvdelen af de udbetalte Erstatningsbeløb i Henhold til Forsikringer, for hvilke Præmietilbagebetaling havde fundet Sted.

ad § 80. Tredie Stykke i § 80 lyder saaledes:

»Ved nærværende Lovs Ikrafttræden bortfalder de i Henhold til tidligere Ulykkesforsikringslovgivning truffne Forsikringsaftaler«.

En saadan Bestemmelse vil vistnok ikke kunne gennemføres uden Protest fra Forsikringsselskabernes Side, fordi de fleste Forsikringsaftaler — under Iagttagelse af fuldkommen lovlige Former — er afsluttede paa Aaremaal mod en betydelig Rabat i Præmien — i de fleste Tilfælde ca. 15 pCt.

Denne Rabat, som er ydet i de Aar, Forsikringerne har været i Kraft indenfor det tegnede Aaremaal, andrager meget betydelige Beløb, som Forsikringsselskaberne altsaa uforskyldt vilde komme til at tabe, hvis ovennævnte Bestemmelse gennemførtes.

Men bortset herfra vil det betyde en ikke ringe Fordyrelse af Præmien, hvis alle de Forsikringer, som er tegnede

efter de nugældende Ulykkesforsikringslove, skal generhverves. 25 pCt. af det første Aars Præmie vil være et lavt regnet Beløb til Erhvervelsesprovisioner, Rejseudgifter o. lign.

Antager man, at der for Tiden i det mindste svares en aarlig Præmie af 1,950,000 Kr. (Søfart og Fiskeri ikke medregnet) for de allerede bestaaende Lovforsikringer, vil Generhvervelsen altsaa komme til at koste ca. 490,000 Kr. — hvortil endvidere maa lægges Kontorernes Omkostninger, som ogsaa vil blive betydelige Beløb.

Det foreslaas derfor i Stedet for at ophæve Forsikringsaftalerne at forpligte de statsanerkendte Forsikringsselskaber til for saadanne Arbejdsgivere, der har Lovforsikringer efter de nugældende Ulykkesforsikringslove, at tegne Supplementsforsikringer, som helt u d opfylder den nye Lovs Fordringer.

D. v. s. de Selskaber, der tegner Supplementsforsikringerne, skal hæfte for hele Erstatningsbeløbet ifølge den nye Lov mod til Gengæld at have Ret til hos det Selskab, der har den ældre Lovforsikring, at faa refunderet den Erstatning, som den tilskadekomne vilde have faaet efter den gamle Lov, hvis denne havde været i Kraft.

I Tilfælde, hvor Enighed om, hvilket Beløb der paa denne Maade skal refunderes af Selskabet med den gamle Lovforsikring, ikke kan opnaas, skulde Arbejderforsikrings-Raadet være den Myndighed, der afgør, hvor meget der skal refunderes efter den gamle Lovforsikring.

Hvis det Selskab, som har den gamle Lovforsikring, ikke søger Statsanerkendelse, maa Selskabet, der har tegnet Supplementsforsikringen, selv skaffe sig sin Ret.

Indføres denne Bestemmelse, vil de store Omkostninger ved Generhvervelsen af Forsikringerne blive sparede, og de faa Supplementsforsikringer, som maatte blive tegnede, vil i Løbet af faa Aar ganske falde bort.

Da Loven af 7. Januar 1898 traadte i Kraft, blev der paa lignende Maade tegnet Supplementsforsikringer til Fyldestgørelse af Lovens Fordringer, men deres Antal androg den Gang sikkert ikke over et Hundrede Stykker, omendskønt der

paa dette Tidspunkt var mange frivillige Arbejderforsikringer i Kraft.

*

*

*

I Fortsættelse af vore Bemærkninger til det fremlagte Udkast til Lov om Forsikring mod Følgerne af Ulykkestilfælde skal vi tillade os at fremkomme med nedenstaaende supplerende Bemærkninger, der ved en Fejltagelse ikke blev medtaget i vor Skrivelse.

ad § 51. Ulykkesforsikringen bliver herved udvidet til alle ved Handelsvirksomhed beskæftigede Personer, saafremt de ikke har over 2400 Kr. i Vederlag, men denne Udvidelse vil vi i Lighed med, hvad vi har anført i vore Bemærkninger til § 50, overlade til de lovgivende Myndigheder at træffe Afgørelse om.

Men desuden udvides Forsikringen ogsaa til alle Personer, som er beskæftigede paa Kontor og Tegnestuer hos Haandværkere og Industridrivende, naar de ikke har over 2400 Kr. i Vederlag, medens den tidligere Ulykkesforsikringslov af 7. Januar 1898 kun omfatter de Personer, som var beskæftigede i den teknisk-mekaniske Del af Virksomheden.

Vi vil tillade os at gøre opmærksom paa, at dette er at udvide Loven til større Omraader, end der er forudsat i det høje Indenrigsministeriums Skrivelse af 12. November 1910, idet der under Punkt 2 udtrykkelig staar anført, at Udvidelsen tænkes at omfatte »Ulykker, der indtræffer i den teknisk-mekaniske Del af Virksomheden«.

Denne Udvidelse af Loven til at omfatte alle Ulykkestilfælde, der overgaar hele Kontor- og Tegnestuepersonalet — undtagen de med Vederlag paa over 2400 Kr. — vil lægge en ikke ubetydelig Byrde paa Haandværk og Industri her i Landet, og vi kan derfor kun henstille til de lovgivende Myndigheder at overveje, om et saadant Skridt kan forsvares.

Bilag I.

Nedenstaaende Uddrag af Industritællingen for 1906 (jfr. Statistisk Tabelværk, 5. Række, Litra A. Nr. 7, Side 38—49) omfatter kun de Fag, der har 1000 Arbejdere og derover, og viser:

Under Rubrik I: for de Virksomheder indenfor Faget, der beskæftiger over 2 Arbejdere, hvor stor en Procentdel af Arbejderne, der beskæftiges i den Fjerdedel af Virksomhederne, der har de fleste Arbejdere.

Under Rubrik II: hvor faa Arbejdere der ialt er beskæftiget i de angivne Fag (herunder medregnet Bedrifter med indtil 2 Arbejdere).

Under Rubrik III: Antallet af Arbejdere, der beskæftiges i de forskellige Fag, naar Bedrifter med indtil 2 Arbejdere fraregnes.

Fag	I.	II.	III.
1. Møller	59 0/0	3326	1033
3. Bageri og Brødfabrikker	48 0/0	6940	3395
8. Chokolade- og Sukkervarefabrikker	77 0/0	1292	1214
14. Slagterier og Pølsefabrikker.....	69 0/0	4385	2722
20. Mejerier	54 0/0	6546	5694
30. Ølbryggerier	78 0/0	4462	4008
36. Tobak- og Cigarfabrikker	79 0/0	7616	7468
42. Væverier	82 0/0	2350	2267
43. Bomuldsvæverier....	?	2258	2257
45. Klædefabrikker.....	71 0/0	2696	2694
52. Trikotagetilvirkning	82 0/0	4426	4291
63. Skræderforretninger for Herreklæder...	64 0/0	9391	7558
65. Dameskræderforretninger	77 0/0	7432	5539
67. Systuer for Manufakturhandlere.....	51 0/0	1050	969
70. Modeforretninger.....	51 0/0	1141	693
83. Skomagerforretninger	46 0/0	3285	1412
84. Skotøjsfabrikker.....	69 0/0	3116	3093
86. Vaskerier og Strygerier	61 0/0	2758	1831
88. Barber- og Frisørforretninger	36 0/0	1363	376
90. Jordarbejder, Jærnbanebygning o. lign..	84 0/0	5528	5507
95. Murerforretninger.....	61 0/0	15798	14389
98. Tømrerforretninger	52 0/0	8094	6429
101. Snedkerforretninger	44 0/0	2941	1998
102. Bygningssnedkeri.....	73 0/0	2617	2418
103. Møbelsnedkerier	52 0/0	4193	3720
110. Maler- og Lakererforretninger	51 0/0	5875	4406
112. Tapetserer- og Dekoratorforretninger...	45 0/0	1270	860
121. Træskærerier og Savværker.....	58 0/0	2424	2235
133. Karetmagerforretninger og Vognfabrikker	53 0/0	1415	792
139. Stenhugger- og Stensliberforretninger ..	77 0/0	1448	1288
145. Cementfabrikker	?	1233	1233
153. Teglværker.....	64 0/0	8032	7924

Fag	I.	II.	III.
155. Glasvarefabrikker	?	1309	1305
163. Blikkenslagerforretninger	48 0/0	1543	1077
164. Metalvarefabrikker	71 0/0	1126	1126
167. Blikvarefabrikker	70 0/0	1202	1195
169. Grovsmedeforretninger	38 0/0	5797	2271
171. Klejsmedeforretninger	55 0/0	1107	971
178. Maskin- og Jærnskijsbyggeri	?	5721	5721
179. Jærnstøberier	66 0/0	1950	1944
180. Maskinfabrikker	69 0/0	8794	8787
181. Maskinværksteder	46 0/0	1499	1245
182. Reparationsværksteder for Jærnbane- materiel	93 0/0	1989	1983
195. Elektromekaniske Fabrikker	64 0/0	1003	1000
198. Gasværker	83 0/0	1597	1561
201. Tørvefabrikker	62 0/0	1277	1265
238. Papirfabrikker	?	1155	1155
243. Bogbinderforretninger	57 0/0	1565	1239
245. Bog- og Stentrykkerier	59 0/0	5406	5224
Samtlige Fag efter Industritællingen, Nr.1—249	73 0/0	231844	194851

Anm. I ovenstaaende Tal er ikke fradraget det Antal Arbejdsløshedsdage, der har været indenfor de forskellige Fag. Hvor stor Arbejdsløsheden var i 1906, har ikke kunnet oplyses, men det maa antages, at den har været ca. 10 0/0.

For de Fag, hvor ingen Procentsats er anført under Rubrik I, har Beregning ikke kunnet foretages med Sikkerhed.

Bilag II. Efter Industritællingen for 1906.

	Samlet Personel i Virksomheder med 0—2 Arbejdere (Arbejdsgiverne ikke medregnede.)
1. Møllere	2293
14. Slagterier og Pølsefabrikker	1663
3. Bagerier og Brødfabrikker	3545
36. Tobak- og Cigarfabrikker	148
42. Væverier	83
52. Trikotagetilvirkning	135
57. Rebslagerier	149
65. Dameskræderforretninger	1893
83. Skomagerforretninger	1873
87. Rulleforretninger	193
97. Møllebyggerforretninger	63
108. Glarmesterforretninger	338
110. Maler- og Lakererforretninger	1469

115. Stukkatorforretninger og Stukfabrikker	12
120. Skorstensfejerforretninger	87
95. Murerforretninger	1409
98. Tømrerforretninger	1665
121. Træskærerier og Savværker	189
125. Bødkerforretninger	266
133. Karetmagerforretninger og Vognfabrikker	623
129. Børstenbinderforretninger	65
136. Garverier	81
137. Lædervarefabrikker	15
139. Stenhugger- og Stensliberforretninger	160
150. Pottemagerforretninger	60
169. Grovsmedeforretninger	3526
189. Urmagerforretninger	474
163. Blikkenslagerforretninger	466
156. Guldsmedeforretninger	213
218. Farverier	119
197. Elektricitetsværker	28
241. Æske- og Kartonagetilvirkning	16
242. Konvolut- og Papirposefabrikker	3
249. Fotografiske Etablissementer	371
243. Bogbinderforretninger	326
245. Bog- og Stentrykkerier	182

Disse Tal kan dog forøges med det Antal Arbejdsgivere, der selv kunne ønske at forsikre sig. Men ser man hen til, hvor faa frivillige Forsikringer der trods den meget kraftige Agitation er tegnet i Henhold til Ulykkesforsikringsloven af 27. Maj 1908, vil dette Antal næppe blive stort.

Men samtidig maa fradrages det Antal Arbejdsløshedsdage, der har været indenfor de forskellige Fag. Hvor stor Arbejdsløsheden var i 1906, har ikke kunnet oplyses, men det maa antages, at den har været ca. 10 0/0.

IV. (Gustavsen.)

Jeg tillader mig at stille følgende Forslag:

1. At Loven formes saaledes, at det tydeligt fremgaar, at Ansvar ogsaa gælder Husejere, der selv eller ved Repræsentant antager Arbejdskraft (Svende, Lærlinge, Arbejdsmænd o. a.) til Udførelse af Bygningsarbejde og lignende Arbejder.

2. Hvis en Arbejder under sit Arbejde eller under de Forhold, hvorunder dette foregaar, ved Forsøg paa at forhindre, at et Ulykkestilfælde finder Sted, selv kommer til Skade eller omkommer, har han eller hans efterladte Krav

paa Erstatning efter de Summer, som Loven ellers foreskriver, Erstatningen udredes af Forsikringsselskabet; hvis Arbejdsgiveren ikke har forsikret, udredes Erstatningen af Statskassen.

3. At Retten til Dagpenge indtræder 8 Ugersdagen efter Ulykkestilfældet.

V. (*Skydebjerg.*)

Undertegnede tillader sig herved at fremkomme med nogle Bemærkninger til enkelte Punkter i Udkastet.

I § 39 bestemmes det, at der i visse Tilfælde kan ydes Begravelseshjælp; Størrelsen heraf retter sig efter, hvor afdøde havde sin Bopæl. Da det er Stedet, hvor Begravelsen foregaar, der bevirker den mer eller mindre Kostbarhed af samme, henstiller jeg, at i 3. Linie f. n. Ordet (Bopæl) erstattes med (Begravelsessted), idet det ret ofte sker, at Søfolk dør og begraves i en By, skønt deres Bopæl var paa Landet.

I § 42 bestemmes det, at Aarslønnen regnes efter det Aar, som er gaaet forud for Ulykkestilfældet. Her kan der i enkelte Tilfælde for Søfolks Vedkommende indtræffe, at en tilskadekommen har sejlet i en lavere lønnet Stilling indtil kort Tid, før Ulykkestilfældet indtraf, saa hans Aarsløn bliver en Del mindre, end naar den regnes efter den Løn, han oppebar, da Ulykken skete. Da det er den Tid, hans Arbejde er afbrudt, han skal have Erstatning for, mener jeg det rigtigst, at Aarslønnen regnes efter den Løn, som tilskadekomne havde, da hans Arbejde blev afbrudt.

Jeg skal tillade mig at fremføre et Eksempel:

En Letmatros eller Kullempers, hvis Løn er 45 Kr. pr. Maaned, forfremmes til Matros eller Fyrbøder, Lønnen er da, efter den nylig afsluttede Overenskomst med Rederne, 62,50 Kr. pr. Maaned, der om 3 Aar forhøjes til 65 Kr. pr. Maaned.

Har Vedkommende nu kun sejlet som Matros eller Fyrbøder i 2 Maaneder, da Ulykkestilfældet indtræder, da vil hans Aarsløn efter Udkastet blive:

10 Mdr. som Letmatros eller Kullempere....	à 45 Kr.	= 450 Kr.
2 - - Matros eller Fyrbøder	- 62½ -	= 125 -
		Aarslønnen = 575 Kr.
Beregnet efter Lønnen, der oppebæres, da		
Ulykken indtraf.....	12 Mdr. à 62½ Kr.	= 750 Kr.
		Nuværende Forskel = 175 -
		Om 3 Aar = 205 Kr.

Det af mig her fremførte Tilfælde vil kun faa Indflydelse paa Dagpengene, og kan man sætte Kost og Logis til det i Lov Nr. 54 af 1. April 1905 § 18, 2det Stykke tilladte Maksimum, vil det heller ikke faa nogen Indflydelse paa Dagpengene.

VI. (*Munk Poulsen, Eriksen, Christoffersen.*)

..... Iøvrigt overlader vi til d'Hrr., som kommer til at udforme det endelige Forslag nærmere, at foretage de Ændringer eller Rettelser i Forslaget som Helhed, der maatte nødvendiggøres paa Grund af nærværende Ændringsforslag, og skal vi kun til Slutning tillade os at udtale, at vi end mere nu — efter nøjere at have tænkt over Sagen — paa det allerindstændigste maa fraraade at slaa Fiskeriafdelingen sammen med Søfartsafdelingen, da det store Agitationsarbejde, der er udført for at faa Fiskerne indmeldt, og som har baaret saa god Frugt ved at vække Fiskernes Interesse for Sagen, forekommer os at fortjene Opmuntring i Stedet for at blive svækket, hvad der ganske sikkert vilde ske, hvis Fiskeriafdelingen blev ophævet som selvstændig Afdeling og indgik som Led under Søfartsafdelingen. Da vi er forsikret om, at ingen har tænkt paa i mindste Maade at ville skade Sagen, saa haaber vi, at man vil tiltræde vort Ændringsforslag.

VII. (*H. P. Hansen.*)

Efter min Mening er Begrebet Søfart og Fiskeri i ret høj Grad forskelligt, og jeg vil derfor gerne henstille, at Fiskeriet maa beholde sin særlige Afdeling.

Da det med nogen rimelig Grund tør antages, at der,

endog i betydelig Grad, vil blive Tilgang til Forsikringen for de smaa Landbrug (eventuelt tvungen Forsikring), tillader jeg mig at foreslaa, at denne Afdelings Repræsentation som hidtil maa komme til at bestaa af to Medlemmer.

I Betragtning af, at der er mange, som tvungne af Omstændighederne, længe før deres 10de Aar maa deltage i Landbrugsarbejde, (Flytning og Vanding af Kreaturerne o. l.) og som Følge heraf undergivet den samme Fare for at komme til Skade, som deres ældre Kammerater, kunde jeg ønske § 75, 2det Punkt, Forsikringen gælder tillige osv. ændret til at lyde: »og har fyldt deres 8de Aar«.

VIII. (Sygekasseinspektøren.)

I Anledning af Hr. Formandens Skrivelse af 28. f. M. skal jeg tillade mig at bemærke, at jeg har undersøgt Muligheden af ved Sygekasselovens Revision at faa en Bestemmelse svarende til det 1ste Stykke af § 26 i det foreløbige Udkast til Lov om Forsikring mod Følger af Ulykkestilfælde indført i selve Sygekasseloven gaaende ud paa, at de anerkendte Sygekasser i alle Ulykkestilfælde, der ramme dagpengeberettigede Medlemmer, skulle yde Pengehjælp i de første 13 Uger, uanset om Pengehjælpen under en almindelig Sygdom vilde være udløben inden Udgangen af den 13. Uge.

Jeg mente ved denne Fremgangsmaade at kunne modvirke mulig Tilbøjelighed hos Sygekassernes Bestyrelser og tilskadekomne Medlemmer til at søge at vælte Dagpengebyrden i Ulykkestilfælde fra sig over paa Ulykkesforsikringsselskaberne.

Der har imidlertid ingen Stemning vist sig i det til Sygekasselovens Revision nedsatte Udvalg for at følge min Henstilling, hvorefter jeg har anset det for rigtigst at frafalde ethvert Ønske om Ændring af nævnte § 26.

Jeg tillader mig derimod — i Overensstemmelse med mine mundtlige Udtalelser — at foreslaa, at der i § 31 første Komma efter Ordet »Raadet« indskydes Ordene: »og vedkommende anerkendte Sygekasse«.

Endvidere henstiller jeg, at i § 45 Nr. 4 Ordet »Sygekasse« ændres til »anerkendt Sygekasse«.

Endelig tillader jeg mig ogsaa at henstille til Overvejelse, at der tilføjes Udkastet en Bestemmelse, hvorefter Raadet i de tilkendte Erstatningsbeløb eller Dagpenge kan tilbageholde saadanne Summer, som af Sygekasserne maatte være udredet i Dagpenge udover 13 Uger til ulykkesforsikrede Medlemmer i Anledning af, at den ved Raadet tilkendte Understøttelse først kommer til Udbetaling efter den 14. Uges Begyndelse.

De tilbageholdte Beløb skulde saa tilstilles Kasserne, der jo kun yder tilskadedekomne Dagpenge udover 13 Uger i Henhold til Sygekasselovens § 22, naar den ved Raadet tilkendte Understøttelse ikke kommer til Udbetaling straks efter den 13. Uges Slutning, men senere. En Omstændighed som Kasserne formentlig ikke bør undgælde for, men som har ført til Tab for disse, idet vedkommende ulykkesforsikrede og erstatningsberettigede Medlem ikke har kunnet tilbagebetale de Dagpenge, som Kassen nødvendigvis har maattet yde udover 13 Uger.

TILSKADEKOMNES ARBEJDSFORHOLD EFTER ULYKKESTILFÆLDENE ERSTATNINGERNES ANVENDELSE

Gennem »Jernindustriens Ulykkesforsikring« har Raadet modtaget en Fortegnelse over de i Tidsrummet 1. Juli 1904 til 19. August 1910 tilskadekomne Arbejdere hos Medlemmer af Forsikringen, forsynede med Angivelse af, hvor Raadet kunde faa Oplysninger om de tilskadekomnes Forhold efter Ulykkestilfældet.

Man har da af disse udsøgt 101 tilskadekomne, der har faaet tilkendt en Erstatning paa mindst 720 Kr., svarende ved en Løn af mindst 800 Kr. til en Invaliditet af 15 pCt., og udsendt Spørgeskemaer om disse til 53 Arbejdsgivere. Fra 47 af disse indløb Svar, omfattende 93 tilskadekomne. En Del af disse Besvarelser gik dog i negativ Retning, og tilbage blev Oplysninger om, hvorledes de 66 beskæftigedes siden Ulykken, samt hvilken Anvendelse de 65 har gjort af Erstatningsbeløbet.

Ved Undersøgelsen af førstnævnte Forhold har man saa vidt muligt taget Hensyn til de endelige Følger af Ulykkestilfældet. En noget senere Opgørelse af Resultatet vilde utvivlsomt have udvist et gunstigere Billede, idet Forholdet ofte er det, at den tilskadekomne i den første Tid efter Ulykkestilfældet oppebærer en noget mindre Løn end før dette, men at denne saa med Tiden bedres, enten derved, at hans Arbejdsevne stiger, eller man finder et Arbejde i Fabrikken, som det er muligt for ham at udføre fuldt ud uanset hans Invaliditet. Paa den anden Side har man dog ikke taget Hensyn til en Persons senere Skæbne, for saa vidt denne har formet sig uafhængigt af Ulykken. Eksempelvis anføres, at man har opført en Person, om hvem det hedder, at han efter Ulykken fik Plads i samme Virksomhed med samme Løn, at han senere (uafhængigt af Invaliditeten) blev syg og som Følge deraf maatte forlade denne og tage Beskæftigelse som løs Arbejder, og sluttelig paa Grund af Sygdom-

men maatte søge Fattigvæsenet, under Rubrikken: Beskæftiget i samme Virksomhed med samme Løn.

Ved Undersøgelsen af Erstatningernes Anvendelse har det ofte været vanskeligt at afgøre, om et Tilfælde burde henføres under den ene eller den anden Gruppe, idet jævnlig Erstatningsbeløbet har faaet en flersidig Anvendelse. Idet der i det enkelte Tilfælde er gjort Rede herfor, har man valgt den Fremgangsmaade at henføre Tilfældet under den »gunstigste« Anvendelse, naar dog en nogenlunde betydelig Del af Beløbet er anvendt saaledes. Eksempelvis anføres, at det mest yderliggaaende Tilfælde af denne Art er det, at tilskadekomne af en Erstatning paa 864 Kr. anvendte 500 Kr. til Livsunderhold og anbragte Resten i en Sparekasse.

Resultatet af Undersøgelsen bliver herefter:

I. Tilskadekomnes Arbejdsforhold siden Ulykkestilfældet:

A. Beskæftigede i samme Erhverv:

	Løn uoplyst	Mindre Løn	Samme Løn	Ialt
Erstatningens Størrelse: 720—1199 Kr. . .	3	—	18	21
1200—2399 — ..	3	1	14*)	18
2400—3599 — ..	—	1	—	1
3600—4800 — ..	—	—	—	—
	6	2	32	40
Erstatningens Gennemsnitsstørrelse	1080 Kr.	2280 Kr.	1123 Kr.	1177 Kr.

*) Deraf en med 1920, en med 2160 Kr. i Erstatning.

B. Beskæftigede som Arbejdere i andre Erhverv:

	Løn uoplyst	Mindre Løn	Samme Løn	Ialt
Erstatningens Størrelse: 720—1199 Kr. . .	4	1	2	7
1200—2399 — ..	2	4	1	7
2400—3599 — ..	1	1	—	2
	7	6	3	16
Erstatningens Gennemsnitsstørrelse	1293 Kr.	1881 Kr.	978 Kr.	1329 Kr.

C. Blevne selvstændige Landbrugere (jfr. II, c.):

Erstatningens Størrelse: 720—1199 Kr. . .	1
1200—2399 — ..	2
2400—3599 — ..	1
3600—4800 — ..	1

5 — Erstatn.s Gmmsnitsstørr.: 2201 Kr.

D. Blevne selvstændige Næringsdrivende:

Erstatningens Størrelse: 720—1199 Kr. . .	1		
1200—2399 — ..	1		
2400—3599 — ..	1		
	3	— Erstatn.s Gmnsnitsstørr.: 1840 Kr.	

E. 1) Blevne Lirekassemand.....	1	—	Erstatningens Størrelse: 2070 Kr.
2) Rejst til Amerika.....	1	—	— 1350 —

II. Erstatningernes Anvendelse:**A. Indsat i en Sparekasse og stadig indestaende der:**

	Straks	Efter Forbrug (E)	Efter Rejse til Tyskland (F)	Ialt
Erstatningens Størrelse: 720—1199 Kr. . .	2	3	1	6
1200—2399 — ..	4	6	—	10
	6	9	1	16
Erstatningens Gennemsnitsstørrelse	1200 Kr.	1260 Kr.	960 Kr.	1213 Kr.

B. Købt eller afbetalt Gæld paa eller bygget til paa Ejendom i By:

	Straks	Efter Forbrug (E)	Ialt
Erstatningens Størrelse: 720—1199 Kr. . .	3	—	3
1200—2399 — ..	3	2	5
2400—3599 — ..	—	1	1
	6	3	9
Erstatningens Gennemsnitsstørrelse	1160 Kr.	2403 Kr.	1575 Kr.

C. Købt Landejendom:

	Straks	Efter Forbrug (E)	Ialt
Erstatningens Størrelse: 720—1199 Kr. . .	1	—	1
1200—2399 — ..	2	—	2
2400—3599 — ..	—	1	1
3600—4800 — ..	1	—	1
	4	1	5
Erstatningens Gennemsnitsstørrelse.....	2076 Kr.	2700 Kr.	2201 Kr.

D. Anbragt Pengene i Erhvervsvirksomhed, der gaar:

	Straks	Ialt
Erstatningens Størrelse: 720—1199 Kr. . .	1	1
1200—2399 — ..	1	1
2400—3599 — ..	2	2
	4	4
Erstatningens Gennemsnitsstørrelse	1980 Kr.	1980 Kr.

E. Brugt til Underhold, Afbetaling af Gæld etc.:

	Alt	Tabt noget i Erhverv (G)	Resten med til Amerika	Ialt
Erstatningens Størrelse: 720—1199 Kr. ..	12	—	—	12
1200—2399 — ..	9	—	1	10
2400—3599 — ..	—	1	—	1
	21	1	1	23
Erstatningens Gennemsnitsstørrelse	1136 Kr.	3360 Kr.	1350 Kr.	1242 Kr.

F. Brugt til Svir og lign. ufornuftige Formaal: 1 — Erstatningens Størrelse: 720 Kr.

G. Mistet ved Erhvervsvirksomhed, der gik slet:

	Alt	Soldet	Resten op	Ialt
Erstatningens Størrelse: 720—1199 Kr. ..	4	—	—	4
1200—2399 — ..	1	1	—	2
	5	1	—	6
Erstatningens Gennemsnitsstørrelse	1039 Kr.	1200 Kr.	—	1064 Kr.

H. Anvendt Pengene til at lære et nyt Faghaandværk: 1 — Erstatningens Størrelse: 1080 Kr.

Dernæst har »Murerforbundet i Danmark« paa Raadets Foranledning velvilligst indhentet Oplysninger angaaende en Del tilskadekomne Mureres Arbejdsforhold efter Ulykkestilfældet og Anvendelse af Erstatningerne. Forbundet udsendte ialt 115 Spørgeskemaer til sine Afdelingsformænd, som enten selv udfyldte Skemaerne efter deres Kendskab til tilskadekomne eller lod dem gaa videre til disse selv til Udfyldning. En Del af Skemaerne forblev ubesvarede, idet tilskadekomne enten var død eller bortrejst. Til Raadet blev indsendt ialt 81 Besvarelser angaaende tilskadekomne, der skulde have faaet mindst 15 pCt. Invaliditetserstatning tillagt ved Raadets Afgørelse. Det viste sig imidlertid, at en Del af disse ikke var bleven tillagt noget Beløb efter Loven af 7. Januar 1898, idet Tilfældet i sin Tid ikke var blevet henført under denne Lov, men at de havde faaet Beløbet udbetalt ved Forbundets egen Ulykkesforsikring; desuden var nogle af Skemaerne mangelfuldt besvarede. Tilbage blev Oplysninger om 63 tilskadekomnes Forhold. Disse Oplysninger meddeles her:

I. Tilskadekomnes Arbejdsforhold siden Ulykkestilfældet:

A. Fremdeles udelukkende beskæftigede i Murervirksomhed som Arbejdere:

Erstatningens Størrelse	Samme Dagløn, samme Arbejds- løshed som andre Murere	Samme Dagløn, større Arbejds- løshed end andre Murere	Mindre Dagløn, samme Arbejds- løshed som andre Murere	Mindre Dagløn, større Arbejds- løshed end andre Murere	Ialt
720—1199 Kr.	17	2	1	6	26
1200—2399 —	9	2	1	4	16
2400—3599 —	—	—	—	2	2
	26	4	2	12	44
	(1095 Kr.)*	(996 Kr.)	(1418 Kr.)	(1440 Kr.)	(1195 Kr.)

B. Lejlighedsvis beskæftigede som Arbejdere i Murervirksomhed, iøvrigt anden Virksomhed:

Erstatningens Størrelse	Samme Dagløn, samme Arbejds- løshed som før Ulykken	Mindre Dagløn, samme Arbejds- løshed som før Ulykken	Mindre Dagløn, større Arbejds- løshed end før Ulykken	Ialt
720—1199 Kr.	1 ¹⁾	—	3 ³⁾	4
1200—2399 —	—	—	14 ⁴⁾	1
2400—3599 —	—	1 ²⁾	—	1
	1	1	4	6
	(864 Kr.)	(2400 Kr.)	(1116 Kr.)	(1288 Kr.)

¹⁾ Ved Jernbanen ²⁾ Ved forskelligt ³⁾ 2 ved forskelligt, 1 ved Havedyrkning ⁴⁾ Ved eget Landbrug

C. Beskæftigede som Arbejdere eller Funktionærer i anden Virksomhed end Murervirksomhed:

Erstatningens Størrelse	Med samme Løn som før Ulykken	Med mindre Løn end før Ulykken	Ialt
720—1199 Kr.	1 ¹⁾	1 ²⁾	2
1200—2399 —	—	2 ³⁾	2
3600—4800 —	—	1 ⁴⁾	1
	1	4	5
	(720 Kr.)	(1656 Kr.)	(1469 Kr.)

¹⁾ Formand for Forbundet ²⁾ Nattevagt ved Belysningsvæsenet ³⁾ 1 er Bygningstegner, 1 Livsfor-
sikringsagent ⁴⁾ Medhjælper hos en Fiskehandler.

D. Blevet selvstændig Erhvervsdrivende (Murermester eller Handlende):

Erstatningens Størrelse	Uoplyst Indtægt	Mindre Indtægt end før Ulykken	Ialt
720—1199 Kr.	1	—	1
1200—2399 —	2	2	4
	3	2	5
	(1328 Kr.)	(1800 Kr.)	(1517 Kr.)

E. Helt under det offentlige Forsorg:

1200—2399 Kr. 3 (alle over 60 Aar. Erstatningens Gennemsnitsstørrelse 1680 Kr.)

*) Tallene i Parantes angiver Erstatningens Gennemsnitsstørrelse.

II. Erstatningens Anvendelse:

A. Indsat en væsentlig Del i Sparekassen og stadig indestaaende der:

Erstatningens Størrelse		Ialt
1200—2399 Kr.	2*)	2
2400—3599 —	1	1
	3	3
	(2240 Kr.)	(2240 Kr.)

*) Af disse har 1 tillige anbragt nogle af Pengene i en Forretning, der stadig gaar.

B. Købt eller afbetalt Gæld paa eller bygget til paa Byejeendom:

Erstatningens Størrelse		Alt	Efter Forbrug	Ialt
720—1199 Kr.		3	—	3
1200—2399 —		2	2	4
2400—3599 —		—	1	1
		5	3	8
		(1039 Kr.)	(1840 Kr.)	(1338 Kr.)

C. Anvendt til Landejendoms Forbedring: 1 (1920 Kr.)

D. Anbragt Pengene i Erhvervsvirksomhed, der gaar:

Erstatningens Størrelse		Alt	Efter Forbrug	Ialt
720—1199 Kr.		1	1	2
1200—2399 —		3	—	3
3600—4800 —		—	1	1
		4	2	6
		(1536 Kr.)	(2280 Kr.)	(1784 Kr.)

E. Mistet Pengene ved Erhvervsvirksomhed, der gik slet:

Erstatningens Størrelse		Alt	Efter Forbrug	Ialt
720—1199 Kr.		1	2	3
1200—2399 —		—	2	2
2400—3599 —		—	1	1
		1	5	6
		(720 Kr.)	(1584 Kr.)	(1440 Kr.)

F. Brugt til Sygehjælp, Underhold, Afbetaling paa Gæld etc.:

Erstatningens Størrelse		Ialt
720—1199 Kr.	24	24
1200—2399 —	14	14
	38	38
	(1117 Kr.)	(1117 Kr.)

Af de 38, der saaledes brugte hele Erstatningen til Sygehjælp, Underhold etc., er nu:

	720-1199 Kr.	1200-2399 Kr.	Ialt
Beskæft. u. Neds. af Arbejdsløn og u. st. Arbejdsløshed udel. v. Murervirks.	14	4	18
— — — — — men m. — — — —	2	1	3
— m. — — — — men u. — — — —	1	1	2
— — — — — og m. — — — —	3	3	6
— u. — — — — men — — — — lejligh. — — — —	1	—	1
— m. — — — — og — — — — — — — —	1	—	1
— m. samme Indtægt som Arbejdsmand i andet Erhverv	1	—	1
— — mindre — — — — — — — —	1	1	2
— som selvstændige Erhvervsdrivende	—	1	1
Udelukkende under det offentlige Forsorg (alle over 60 Aar)	—	3	3
	24	14	38

G. Brugt til Svir og lign. ufornuftigt Formaål: 1 (864 Kr.)

En Sammenligning med de af Kontorchef C o r d t T r a p
paa Nordisk Arbejder-Forsikringsmøde i København 1907
fremsatte Resultater af en paa Grundlag af Materiale fra
Arbejdsgivernes Ulykkesforsikring foretagen Undersøgelse
angaaende Erstatningers Anvendelse viser følgende:

	C. Trap	Jernindustrien	Murerforb.	Procentvis:	C. Trap	Jernindustrien	Murerforb.
A	11	16	3	19 0/0	25 0/0	5 0/0	
B	15	14	9	27 0/0	21 0/0	14 0/0	
C							
D	8	4	6	14 0/0	6 0/0	10 0/0	
E	8	23	38	14 0/0	35 0/0	60 0/0	
F	10	1	1	18 0/0	2 0/0	1 0/0	
G	2	6	6	4 0/0	9 0/0	10 0/0	
H (iøvrigt) ..	2	1	—	4 0/0	2 0/0	—	
	56	65	63	100 0/0	100 0/0	100 0/0	

TIL INDENRIGSMINISTERIET

Ved en mundtlig Forhandling i Foraaret mellem det høje Ministerium og Raadets Formand og Kontorchef angaaende det af Raadet ved Skrivelse af December 1911 fremsendte Forslag til en Revision og Kodifikation af Ulykkesforsikringslovene udbød Ministeriet sig et Forslag til en Ordning af Forsikringen for Industriens og Handelens smaa Arbejdsgivere (Kapitel 6), naar de i Forslagets § 52 omhandlede Forsikringsforbund opgaves, samt et Forslag til en Ordning af Raadets Kontor (§ 11).

Saaledes foranlediget tillader man sig hoslagt at fremsende Eksemplarer af tvende Forslag til Ændring og Tilføjelse i den omhandlede Retning i det af Raadet afgivne Forslag.

Med Hensyn til det første Punkt tillader man sig at bemærke, at Raadets Formand forinden Udarbejdelsen af Ændringsforslaget har haft Lejlighed til at konferere med Direktørerne for to af de største anerkendte Forsikringsselskaber om forskellige i Forbindelse med en Forandring af det oprindelige Forslag staaende Spørgsmaal. Efter de mundtlige Konferencer har man stillet en skriftlig Forespørgsel til de paagældende Selskaber om de Punkter, hvorom man særlig ønsker Oplysning, og har derefter modtaget tvende Svar¹⁾, der vedlægges tilligemed en Afskrift af Raadets Skrivelser.

Til det Forslag man herefter har udarbejdet, skal man bemærke følgende:

¹⁾ Se Side 127 o. f.

Naar de i Forslagets § 52 omhandlede Tvangsforbund opgives, vil det næppe være formaalstjenligt at indføre særlige Forsikringsindretninger for de under Kapitel 6 hørende smaa Arbejdsgivere. Der vil i saa Fald næppe være andet at gøre end at lade de samme Regler, der gælder for de øvrige Arbejdsgivere med Hensyn til Afgivelse af Risikoen til et i Henhold til § 18 anerkendt Selskab, ogsaa komme til Anvendelse paa de smaa. De Betænkeligheder, der for Raadet har været ved at henvise de smaa Arbejdsgivere, hvis Virksomhed ofte er kortvarig og ganske ukontrollabel, til at dække deres Risiko ved Tegning af Forsikring i de almindelige, anerkendte Selskaber, tillægges der, som det fremgaar af de ovennævnte 2 Skrivelser, mindre Betydning af de paagældende Forsikringsfolk. Raadet er dog stadig af den Formening, at selv om den private Forsikring i det hele og store maa antages at kunne magte denne Opgave, vil det dog ifølge Forholdets Natur ikke kunne nægtes, at Faren for, at der i givet Tilfælde ikke er nogen Forsikring i Kraft, altid vil være betydelig større for de her omhandlede Virksomheder end for de større. Raadet maa derfor anse det for paakrævet, dels at der ved Anerkendelsen af Selskaber i Henhold til Forslagets § 18 stilles ret strenge Betingelser for Ophør af en Gang tegnede Forsikringer, dels at der ved en Tilføjelse til § 76 indføres en videre Kontrol med, at Forsikring er i Kraft. Da der ved denne Kontrol bør kunne lægges Beslag paa de Hjælpemidler, der til enhver Tid maa anses for mest formaalstjenlige, har man foreslaaet, at det nærmere herom fastsættes ved kgl. Anordning.

Den foreslaaede Forandring af § 53 er foranlediget ved § 52's Bortfald.

Opgivelsen af Forsikringsforbundene medfører tillige en Forandring af Reglen i § 74 a) om Ydelsen af Statstilskud til de paagældende Arbejdsgiveres Forsikring. Da disse Arbejdsgivere nu ikke udsondres i særlige Forbund, men indgaar i den almindelige Forsikringsbestand, vil dette medføre, at Tilskudet ikke vel kan ydes vedkommende Selskab som oprindeligt foreslaaet med Halvdelen af de udredede Erstatninger, men maa sættes i Forhold til Præmierne. Det vil

formentlig herefter være rimeligt at ansætte Statstilskudet til $\frac{2}{5}$ af disse, idet man gaar ud fra, at Administrationsudgifterne mindst udgør $\frac{1}{5}$ af den samlede Præmie. At Tilskudet kun bør ydes til gensidige Selskaber ligger i Forholdets Natur.

I det oprindelige Forslag til det her omhandlede Stykke af § 74 er det ikke angivet, hvorledes de paagældende skal godtgøre, at deres Aarsindtægt ikke naar de der fastsatte Beløb. Man har ved Stykkets Forandring anset det for rettest samtidig at fastslaa, at dette skal godtgøres ved Fremlægelse af Bevisligheder fra Skattemyndighederne.

Angaaende det andet Punkt, Ordningen af Raadets Kontor, skal man til det udarbejdede Forslag knytte følgende Bemærkninger:

Saafernt det af Raadet afgivne Forslag til Lov om Forsikring mod Følger af Ulykkestilfælde maatte blive gennemført i væsentlig samme Omfang som Forslaget, vil dette betyde en overordentlig stærk Forøgelse af det Arbejde, der paahviler Raadet. Efter den nugældende Lovgivning indgaar der aarlig til Raadets samtlige Afdelinger Anmeldelse om over 6000 Tilfælde; efter den foreslaaede Ordning maa man efter et Skøn antagelig naa op til et aarligt Antal af ca. 10,000 under Loven henhørende Sager. Forøgelsen vil for en ikke ringe Del komme til at falde paa mindre Arbejdsgivere, der ikke har og ikke vil faa nogen Rutine i Behandlingen af den Slags Sager, hvorved de tilkommende Sager vil komme til at give betydelig mere Ulejlighed end Sager f. Eks. fra store industrielle Virksomheder, hvor tillige Ulykkestilfældets Karakter som Driftsulykke, Arbejdsforhold m. m. ordentligvis ligger klarere for, end Tilfældet ofte er for de smaa Virksomheder. Hertil kommer, at Raadet i Henhold til Forslagets § 15 skal kunne behandle og træffe Afgørelse i Sager vedrørende saadanne Ulykkesforsikringer, der uden at henhøre under den i Forslaget anordnede Forsikring er tegnet i Henhold til de for samme gældende Regler. Dette maa antages at ville ske i vid Udstrækning og navnlig i saadanne Tilfælde, hvor Arbejdsgiveren og hans Hustru har tegnet Forsikring for sig selv efter Lovens Regler. En saadan Forsikringstegning er alt nu meget almindelig i Landbrugsforsikringen, hvor

der alene af et Selskab, nemlig Mejeriernes og Landbrugets Ulykkesforsikring aarlig behandles over 500 Tilfælde af denne Art, efter hvad der er meddelt Raadet.

Endvidere kan anføres, at der efter Forslaget vil komme til at paahvile Raadet forskellige Opgaver, som det nu ikke har, saaledes f. Eks. at føre Kontrol med Dagpengeudbetalingen. Man vil næppe regne meget fejl, naar man gaar ud fra, at Raadets Arbejde efter den ny Ordning mindst vil blive fordoblet.

Til Bestridelsen af det Raadet nu paahvilende Arbejde er der til Raadet for Tiden knyttet 17 Tjenestemænd og 4 Læger. En Fortegnelse over Tjenestemændene vedlægges. Ligeledes vedlægges en Oversigt over det Antal hyppigst forekommende Ekspeditioner, der nu udføres af Raadets Kontor.

Under Hensyn til den Vækst i Arbejdet, der saaledes vil finde Sted, har man udarbejdet Forslaget til Nyordningen af Raadets Kontor, der formentlig ikke paa noget Punkt stiller større Fordringer til Medhjælp end paakrævet. Med Hensyn til Lønningerne og deres Beregning samt Pensionsvilkaarene har man som Forbillede i det væsentlige henholdt sig til, hvad der er fastsat i Lov Nr. 42 af 22. Marts 1907, i Fabrikloven af 29. April 1913 og i den for Raadet gældende Lønningslov af 1. April 1908; jfr. Lov af 9. Marts 1906. Man vilde, ogsaa bortset fra almindelige sociale og humane Hensyn, anse det for særlig paakrævet, at der ved Nyordningen, saaledes som foreslaaet, blev fastsat bestemte Regler for Assistenternes og Medhjælpernes Lønning samt tildelt disse Tjenestemænd Pensionsret, idet det næppe i Længden vil være muligt at sikre Raadet et virkelig dygtigt og fast Personale, saafremt der ikke i saa Henseende ydes de paagældende betryggende Kaar.

Med Hensyn til den foreslaaede Ansættelse af en Kontorchef, der foruden at forestaa Kontorvirksomheden skal fungere som Næstformand, skal man bemærke, at det fremdeles maa anses for formaalstjenligt, at der foruden Formanden er en ved Raadet beskæftiget Person, der er fælles for Administrationen af samtlige Afdelinger, samt at det maa anses for ønskeligt, at Raadets Møder i Tilfælde af Formandens Forfald bliver ledet af en Mand, der er fortrolig med alle Af-

delingers Forretningsgang og Praksis. Man har ogsaa ved dette Forslag regnet med, at Formandshvervet efter Forsikringens Udvidelse vil blive saa omfattende, at det vil være nødvendigt at foretage nogle Lempelser i de Funktioner, Formanden nu udfører paa Raadets Vegne.

Til Slut skal man tillade sig at fremføre, at man ved en fornyet Gennemgang af hele det af Raadet afgivne Forslag er stødt paa enkelte, mindre væsentlige Ting, som kunde ønskes ændrede, og at man vilde sætte Pris paa ved Ministeriets endelige Udarbejdelse af Forslaget at faa Lejlighed til en mundtlig Forhandling herom.

Philipsen.

/ V. L. Faber.

Ændringsforslag.

§ 52 udgaar.

§ 53 affattes saaledes:

De i § 49 omhandlede Arbejdsgivere saavel som Personer, der uden at benytte forsikringsberettiget Medhjælp driver Erhvervsvirksomhed, der henhører under nærværende Kapitel, har Adgang til i Selskaber med gensidigt Ansvar, der er anerkendte i Henhold til Bestemmelsen i § 18, at tegne frivillig Forsikring til Fordel for sig selv, forsaavidt og saalænge deres Aarsindtægt ved Ansættelse til Indkomstskat til Staten ikke naar paa Landet 1000 Kroner, i Købstæderne 1200 Kroner og i København og Frederiksberg 1400 Kroner. Det kan herved bestemmes, at Forsikringen tillige omfatter vedkommendes Hustru, saafremt hun i væsentlig Omfang deltager i Mandens Erhvervsvirksomhed. Der tilkommer de saaledes frivilligt forsikrede Forsikring i Overensstemmelse med Bestemmelserne i nærværende Lov med Hensyn til Ulykkestilfælde, der rammer dem i deres Erhvervsvirksomhed.

I § 74 indsættes som Indledning følgende:

Til Selskaber under gensidigt Ansvar, der har erholdt Anerkendelse i Henhold til Bestemmelsen i § 18 til at overtage Forsikringer efter nærværende Lov, bliver der efter behørigt dokumenteret Regnskab af Staten at yde Tilskud til Bestridelse af Præmierne for dem af vedkommende Selskabs Medlemmer, der driver et Erhverv, som henhører under Bestemmelserne i sjette Kapitel, og som godtgøre, at deres Aarsindtægt ved Ansættelsen til Indkomstskat til Staten ikke naar paa Landet 1000 Kroner, i Købstæderne 1200 Kroner og i København og Frederiksberg 1400 Kroner. Tilskudet ydes saavel til de af de paagældende Medlemmer for deres Arbejdere tegnede Forsikringer som til de for dem selv og Hustru i Henhold til § 53 tegnede frivillige Forsikringer. Statens Tilskud, der alene maa anvendes til Nedsættelse af de vedkommende Medlemmers Præmie, udgør $\frac{2}{5}$ af den Præmie, der uden saadant Tilskud vilde have paahvilet de paagældende Medlemmer.

§ 74 Afsnit a) udgaar, b), c) og d) forandres til a), b) og c). Det nuværende første Stykke affattes saaledes: Af Statskassen bliver der endvidere efter behørigt dokumenteret Regnskab at godtgøre vedkommende osv.

Til § 76 føjes:

Der kan ved kgl. Anordning efter indhentet Erklæring fra Ulykkesforsikrings-Raadet træffes andre Foranstaltninger, der maa anses for tjenlige til Kontrollering af Forsikringspligtens Opfyldelse. Det kan herved bl. a. bestemmes, at ogsaa andre statslige og kommunale Institutioner skal yde Medvirkning hertil.

Forslag.

§ 11.

Til at forestaa den med Raadet forbundne Kontorvirksomhed ansættes en Kontorchef, der tillige er Raadets Næstformand. Kontorchefen deltager i Raadets Møder, men har kun Stemmeret, naar han i Tilfælde af Formandens Forfald fører Forsædet. Han udnævnes af Kongen og lønnes med 4000 Kroner aarlig, stigende hvert 4. Aar med 500 Kroner indtil 5500 Kroner, hvorhos der for Udførelsen af Næstformandshvervet tillægges ham et aarligt Honorar af 1500 Kroner, der ikke medtages ved Pensionsberegningen.

Under Raadet ansættes endvidere 2 Kontorchefer, som udnævnes af Kongen og lønnes hver med 4000 Kroner aarlig, stigende hvert 4. Aar med 500 Kroner indtil 5500 Kroner, samt en Kasserer der ligeledes udnævnes af Kongen og lønnes med 3200 Kroner aarlig, stigende hvert 4. Aar med 300 Kroner indtil 4400 Kroner.

Der ansættes 4 Fuldmægtige, der udnævnes af Indenrigsministeren og lønnes hver med 2400 Kroner aarlig, stigende hvert 4. Aar med 300 Kroner indtil 3600 Kroner. To af Fuldmægtigene kan tillægges et Ekspeditionssekretærhonorar af 600 Kroner aarlig, der ikke medtages ved Pensionsberegningen.

Ved Beregning af Alderstillæg for Kontorchefer og Kassereren samt for Fuldmægtige medregnes 4 Aar af deres

Tjenestetid som henholdsvis Fuldmægtig og Assistent. Har denne deres Tjenestetid ikke udgjort 8 Aar, medregnes dog kun Halvdelen af Tjenestetiden henholdsvis som Fuldmægtig og Assistent.

Der ansættes 7 Assisterter, der udnævnes af Indenrigsministeren og lønnes hver med 1200 Kroner aarlig, stigende hvert 2. Aar med 200 Kroner indtil 2200 Kroner. Antallet af Fuldmægtige og Assisterter kan forandres ved de aarlige Finanslove.

De ved Raadet ansatte Medhjælpere (Protokolførere, Kontorister samt Budet) lønnes hver med 1000 Kroner aarlig, stigende hvert 2. Aar med 100 Kroner indtil 1900 Kroner. Saafermt en Medhjælper udnævnes til Assistent, medtages ved Beregningen af Alderstillæg hans Tjenestealder som Medhjælper. Medhjælperne ansættes af Raadet med Indenrigsministeriets Billigelse.

Ved Beregningen af Alderstillæg for dem, der er ansatte ved Raadet ved Lovens Ikrafttræden, medtages den Tjenestealder, de paa dette Tidspunkt har i den paagældende Stilling; for Assisterter og Medhjælperes Vedkommende medtages ved Beregningen den Tid, de paagældende har haft Ansættelse ved Raadet.

De ved Raadet ansatte Fuldmægtige er pensionsberettigede efter Pensionsloven af 5. Januar 1851 og skal sikre Enkeforsørgelse efter Enkeforsørgelsesloven af s. D. Ved Beregning af Pension tages dog ikke Hensyn til Tjenestetid forinden det fyldte 25 Aar. Reglerne i Pensionsloven af 5. Januar 1851 kommer ligeledes til Anvendelse paa de paagældendes efterladte, dog at Børneunderstøttelsernes Beløb indenfor de i Pensionsloven givne Rammer fastsættes af Finansministeren.

De ved Raadet ansatte Assisterter og Medhjælpere opnaar Pensionsret efter Reglerne i Pensionsloven af 5. Januar 1851, naar de efter det fyldte 25. Aar har tilbagelagt en Tjenestetid af 10 Aar, saaledes at den pensionsgivende Tjenestetid regnes fra dette Tidspunkt. Den af en Assistent eller en Medhjælper saaledes opnaaede pensionsgivende Tjenestetid kommer ham til Gode, naar han gaar over i anden pensions-

berettiget Stilling. De ovenfor med Hensyn til Fuldmægtiges efterladte givne Regler gælder ogsaa for pensionsberettigede Assistenters og Medhjælperes efterladte.

Saafremt Assistenterne eller Medhjælperne er gifte, afkortes der 5 pCt. i deres Lønning for at anvendes til Enkeforsørgelse. Hel eller delvis Fritagelse for denne Afkortning kan dog finde Sted, naar det for Finansministeren godtgøres, at der paa anden betryggende Maade er sikret Enken for Livstid en aarlig Indtægt. Anvendes det afkortede Beløb til at sikre Enken Overlevelseshænde i den af Staten garanterede Forsikringsanstalt, skal Tegning af saadan Overlevelseshænde finde Sted under samme Vilkaar, som ifølge Lov af 5. Januar 1851 er gældende for de af Embedsmænd for deres Enker tegnede Overlevelseshænde.

Tjenestetiden i hidtilværende Fuldmægtig-Stillinger ved Raadet medregnes for dem, der har beklædt disse Stillinger som pensionsgivende Tid: for Assistenters og Medhjælperes Vedkommende medtages ved Beregning af Pensionsretten som pensionsgivende Tid den Tid, de paagældende før denne Lovs Ikrafttræden har haft Ansættelse ved Raadet, dog under Iagttagelse af ovenanførte Beregningsregler.

Raadet antager den fornødne Lægehjælp samt den Hjælp, der foruden den ovenanførte Kontorhælp maatte være nødvendig for Udførelsen af den Raadet paahvilende Virksomhed. De til Raadet medgaaende Udgifter bevilges ved de aarlige Finanslove.

Tilføjelse til § 8, 2. Stk.

Efter Formanden tilføjes (Næstformanden).

Tilføjelse til § 9, 2. Stk.

Efter Formand tilføjes (Næstformand).

Under 31. Marts 1913 stillede Raadet følgende Spørgsmaal til Direktøren for Arbejdsgivernes Ulykkesforsikring:

»1. Formener De, at det vil være muligt for Selskaberne ved Hjælp af det bestaaende Akkvissionsapparat at faa tegnet Ulykkesforsikring for alle ganske smaa Virksomheder — navnlig Haandværks- og Handelsvirksomheder —, som hidtil ikke har været inddragne under Ulykkesforsikringslovgivningen? Vanskelighederne synes navnlig at bestaa i at opspore de mange smaa Virksomheder, hvoraf der stadig opstaar nye, og som ofte er af meget kort Varighed.

2. Maa det antages, at saavel Akkvissionsomkostningerne som de løbende Administrationsomkostninger ved Forsikringen af disse Virksomheder vil blive uforholdsmæssig store?

3. Antager De, at det vil være forbundet med særlige Vanskeligheder at sikre, at en Gang tegnede Forsikringer holdes i Kraft? Vil det være af Værdi for Selskaberne, at der tillægges dem Ret til at faa skyldig Forsikringspræmie inddrevet ved Udpantning? Kan det under denne Forudsætning antages, at Selskaberne kan gaa ind paa at bære vedkommende Arbejdsgivers Risiko i et længere Tidsrum, f. Eks. et Aar, efter at det Tidsrum, for hvilket Præmie er betalt, er udløbet?, dog saaledes at Selskabet ikke hæfter fra det Tidspunkt, da et andet Selskab har overtaget Arbejdsgiverens Risiko?

4. Det antages, at der under den her omtalte Forsikring vil indgaa omtrent 33,000 Arbejdere og Funktionærer i Haandværk og Industri og omtrent 20,000 i Handel og Samfærdsel. Tør det antages, at disse Grupper hver for sig eller samlede vil kunne udgøre en Forsikringsafdeling for sig, saaledes at Risikofællesskab med større Virksomheder kan undgaas? Kan De angive et Tal, som maa antages at være det mindste, en saadan Forsikringsafdeling bør omfatte!«

Herpaa modtog man følgende Svar:

Arbejderforsikrings-Raadet, Raadhuspladsen 77.

Som Svar paa de i Raadets ærede Skrivelse af 31. f. M. fremsatte Spørgsmaal tillader jeg mig herved at meddele følgende:

Ad Spørgsmaal 1.

Det kan ikke antages, at det vil volde Forsikringsselskaberne nogen særlig Vanskelighed at faa tegnet Forsikring for i hvert Fald saa godt som alle de ganske smaa Virksomheder inden for Haandværk og Handel, som hidtil ikke har været inddragne under Ulykkesforsikringslovgivningen. Nogle enkelte Virksomheder vil vel altid kunne slippe udenom, men selve Arbejdet med at opspore og tegne Forsikring for de mange smaa Virksomheder, som ofte er af meget kort Varighed, og hvoraf der stadig opstaar nye, vil næppe volde større Besvær end f. Eks. Tegningen af Forsikring i Henhold til Loven af 27. Maj 1908 for de smaa Virksomheder indenfor Landbruget.

Af Betydning for Gennemførelsen af Forsikringspligten formener jeg, det vil være, om der i Loven indføres Bestemmelser om:

- 1) Bødestraf for Undladelse af at tegne Forsikring, særlig saaledes, at den, der giver Oplysning om, hvor Forsikring mangler, kan faa tilkendt en Part af Bødebeløbet,
- 2) at der paa et nærmere bestemt Sted inden for Virksomhedens Omraade skal opslaas et Forsikringsmærke, der indeholder Oplysning om:
 - a) hvor Forsikringen er tegnet,
 - b) for hvilket Tidsrum, der er betalt Præmie,
 - c) hvornaar Forsikringen udløber,
 - d) for hvilke Personer og i hvilket Omfang Forsikringen dækker.

Dette Mærke, der kan erstatte baade Police og Præmiekvittering, bør kunne forlanges udstedt i flere Eksemplarer, for at der f. Eks. i Byggevirksomheder, hvor der arbejdes paa forskellige Steder, kan opslaas et Mærke paa hver Arbejdsplads.

Ad Spørgsmaal 2.

Akkvisions- og Administrationsomkostningerne ved Forsikringen af de smaa Virksomheder kan ikke antages at ville blive større end normalt, naar Sagen lægges an paa en enkelt og praktisk Maade.

Ad Spørgsmaal 3.

At sikre sig, at de en Gang tegnede Forsikringer holdes i Kraft, vil ikke være vanskeligt. Betingelsen herfor maa dog være, at der tillægges Selskaberne Ret til at faa skyldig Forsikringspræmie inddrevet ved Udpantning.

Forudsat at Selskaberne faar en saadan Ret, vil der næppe være noget i Vejen for, at Selskaberne kan gaa ind paa at bære Risikoen i indtil 1 Aar efter, at det Tidsrum, for hvilket der er betalt Præmie, er udløbet. Præmierne kan beregnes med behørig Hensyntagen til en saadan Ekstra-Risiko. Det bør dog være saaledes, at Forsikringstageren bliver pligtig at betale Præmien ikke blot, indtil det Tidspunkt, da et andet Selskab har overtaget Risikoen — men ogsaa indtil han over for det første Selskab bevislig har dokumenteret, at han har tegnet Forsikring andetsteds.

Ad Spørgsmaal 4.

Tænker man sig, at der oprettes en fælles Forsikringsanstalt for de smaa Virksomheder inden for Haandværk, Industri, Handel og Samfærdsel (ifølge Raadets Angivelse med ialt 53,000 forsikrede Arbejdere), vil Svingningerne i det aarlige Skadebeløb blive af samme Størrelse, som de har været i Arbejdsgivernes Ulykkesforsikring i Aarene 1901—1908.

Skadebeløbet var i Arbejdsgivernes Ulykkesforsikring i denne Periode gennemsnitlig 227,000 Kr. og varierede mellem 175,300 Kr. og 297,000 Kr. — Skadeprocenten varierede mellem 69,4 pCt. og 82,5 pCt.

I den nye Forsikringsanstalt vilde det aarlige Skadebeløb, beregnet efter et Middelskadeciffer af 4 Kr. pr. Arbejder, blive gennemsnitlig 212,000 Kr., altsaa omtrent lige saa stort som i Arbejdsgivernes Ulykkesforsikring i Aarene 1901—08.

En Forsikringsanstalt med 53,000 forsikrede Arbejdere

maa derfor kunne bære sin Risiko med omtrent de samme Svingninger i Skaderne, som Arbejdsgivernes Ulykkesforsikring har haft i Aarene 1901—08.

Men skrider man til Oprettelsen af en saadan Forsikringsanstalt, bør det — for at undgaa, at nogle Faggrupper kommer til at lukrere paa andre Grupperes Bekostning — forlanges, at dens Tarif skal godkendes af Arbejderforsikrings-Raadet og Indenrigsministeriet, og at det med gode Tal dokumenteres, at Tarifieringen er korrekt.

Derimod maa det fraraades at dele Grupperne i 2 Forsikringsafdelinger, dels fordi Administrationen derved bliver dyrere, og dels fordi Svingningerne i Skaderne bliver saa meget des større.

At opgive det mindste Tal for en Sammenslutning af disse Smaaavirksomheder lader sig ikke gøre, da Spørgsmaalets Besvarelse er afhængig af, hvor store Svingninger man vil tillade i det aarlige Skadebeløb. Det maa her bemærkes, at et Forsikringsselskab altid bør være saa stort som muligt, saa at der bliver saa mange som muligt om at udjævne Svingningerne.

Ærbødigst

Em. Rønnow.

Under 14. Maj 1913 stillede Raadet til Direktøren for Nordisk Ulykkesforsikrings-Aktieselskab af 1898 de tre først-anførte af de ovenfor S. 128 nævnte Spørgsmaal og modtog følgende Svar:

Arbejderforsikrings-Raadet, København.

I Svar paa det højtærede Raads Skrivelse af 14. ds. skal jeg bemærke følgende:

Ad 1. Jeg er ikke i Tvivl om, at Selskaberne ved Hjælp af det bestaaende Akkvissionsapparat og passende Udvidelse deraf vil kunne løse den omtalte Opgave fuldtud.

Ad 2. Omkostningerne vil efter min Mening kunne holdes indenfor passende Grænser.

Ad 3. Naar Udpantningsret for Præmierne bliver fastslaaet i Loven, vil der sikkert ikke blive særlige Vanskeligheder forbunden med at holde Forsikringerne i Kraft. Ej heller vil det i Punkt 3, sidste Punktum berørte Spørgsmaal volde Vanskelighed; dog tillader jeg mig at henstille, at Fristen indskrænkes noget, f. Eks. til $\frac{1}{2}$ Aar.

Jeg skal til Slut kun udtale som min Formening, at Selskaberne med Tilfredshed vil se deres Opgaver og deres Virkefelt udvidet, og at de med Energi vil kaste sig over Arbejdets Udførelse.

Ærbødigst

V. E. Gamborg.

